

პურის ფანი, შესაქლო, 1,50 ლარის
ქი გახდეს და ეს მოსახლეობის
უდიდესი ნაწილისთვის სასიკვდილო
განაჩენის ტოლფასი იქნება

«ნვინდა გრასალის თასი» თეიდას სასწორის პინაზე

ხელისუფლებამ პრინციპულობა გააოიჩინა, დასავლეთი თავის კაღვიპვილას გადაეფარა

ე.წ. ოპოზიციის მიერ წმინდა გრასალის თასად შერაცხილი „ნაციონალური მოძრაობის“ ლიდერ ნიკა მელიას მხრიდან რამდენიმე თვიანი შეურაცხყოფისა და დამცირების შემდეგ, ხელისუფლებამ, როგორც იქნა, თავი დააღწია საღათას ძილს და სახელმწიფოს წინააღმდეგ მიმართულ დანაშაულში ბრალდებული ნიკა მელიას მიმართ კანონი აღასრულა. სამართალდამცველებმა ოპერაცია მაღალპროფესიონალურ დონეზე ჩაატარეს, უნაკლოდ, ისე, რომ არავინ არ დაშავებულა. ე.წ. საქართველოს სტრატეგიული მეგობარი ქვეყნების — აშშ-ისა და დიდი ბრიტანეთის ელჩებმა გაავრცელეს განცხადებები, რომ ნიკა მელიას დაკავებით „შოკირებულნი“ არიან და საქართველომ „უკან დაიხია ევროატლანტიკურ სახელმწიფოთა ოჯახში უფრო ძლიერი დემოკრატიისკენ მიმავალ გზაზე“.

მათ არც ცნობილი თუ უცნობი დიპლომატები და ყველა ჯურის არამკითხე მოამბეები ჩამორჩნენ — კარლ ჰარცელი, მეთიუ ბრაიზა, ბენ ჰოჯესი, დევიდ კრამერი, ლუკ კოფი, ჰანს ვან ბაალენი (ეს ვინლაა?), და სხვანი და სხვანი. ყველა მათგანის მონოდებაში უკვე შეუფარავად ისმის მოთხოვნა ხელისუფლებისადმი, დანიშნოს ხელახალი არჩევნები, ე.ი. „ნაციონალურ მოძრაობას“ გადააბაროს ხელისუფლება.

როცა სულ რამდენიმე დღის წინათ აშშ-ის დედაქალაქში გაყალბებული არჩევნებით უკმაყოფილო ხალხის კაპიტოლიუმში შეჭრისას 5 ადამიანი გამოასალმეს სიცოცხლეს და რამდენიმე ასეული დააპატიმრეს, მათ შოკი არ დამართნიათ და ხელახალი არჩევნები არ გახსენებიათ, პირიქით, ამაყოფნენ, რომ დემოკრატია გადაარჩინეს. ეს ყველაფერი, რბილად რომ ვთქვათ, ორმაგი სტანდარტია, ეს დიპლომატები, არამკითხეები და საქართველოში მოქმედი მათი მეხუთე კოლონა (არასამთავრობოები და ე.წ. სახალხო დამცველი) ესარჩლებიან ადამიანს, რომელიც მათივე იმედად და მათი ნაქეზებით ხელისუფლების ძალადობრივად დამხობას ტელეკამერების წინ ცდილობდა.

ნანა კაკაბაძე:
საქართველოს
ვიმარტ
დემოკრატიის
სახელმწიფო
უკვე ღიად
სოციალდებ
ორგანი სტანდარტის პოლიტიკა,
როგორც ჩააღარად
გახსადებული კოლონიალიზმია

რუსი და ქართველი
ქისა პოროპიანიროპები

როდესაც ქვეყანას 10-11
აღდანი მოღალატე პყავს...

ქართველები დასავლეთის ტყვეობაში

«სსრკ დაბრუნდება! სტალინი გაოიჩენილი ბელადია!»

ესპანელი მოღარალი სტალინისა
და სსრკ-ის ქევისთვის დააპატიმრეს

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

გულბათ რცხილაძე:

განსაკუთრებული პირობებში დაგეგმვა გეგმავს გეგმავს გეგმავს, ე.წ. ოპოზიციის და გამოსავალს ვერ უკლებს, გეგმავს, სამსახურად, გამოსავლის პოვნა არც სურს — სწორედ ამისთვის დაგეგმვის დაგეგმვის

საქართველოში, წლებია, მოდურ ტენდენციად იქცა ხელისუფლების შიგნით „კარუსელის“ დატრიალება — კადრების გადაადგილება ერთი სტრუქტურულიდან მეორეში... არც ის არის ახალი, რომ ერთი და იმავე სცენარის ფილმის ყურებას გვაძლევენ. ირაკლი ლარიბაშვილი — ადამიანი, რომელმაც საქართველოში, ტრადიციების მიმდევარ ქვეყანაში, განაცხადა, რომ ოჯახი ქალისა და მამაკაცისგან შედგება და სწორედ ეს უნდა ჩაინეროს კონსტიტუციაში, „გავალმერთეთ“. თუმცა, მის სახელს ასევე უკავშირდება ანტიდისკრიმინაციული კანონის მიღება, საყდრისის აფეთქება და ანაკლიაში „კაზანტიპის“ ჩატარება სასულიერო პირების თავზე გადავლის საფასურად. რისთვის დაბრუნდა ლარიბაშვილი? ვინ გაუწია რეკომენდაცია მის კანდიდატურას? რის გაკეთებას შეძლებს და რას შეცვლის — ამ და სხვა მნიშვნელოვან თემებზე „ვერაზიის ინსტიტუტის“ ხელმძღვანელი გულბათი რცხილაძე გვესაუბრება.

რამდენჯერაც უნდა შეიცვალოს პრემიერი, ქვეყანაში არაფერი შეიცვლება. ნიკანორ მელინიძის პოლიტიკოსის გამოქვეყნებას ცდილობს, ვილაც ქუჩის ბიჭისგან, თანაც უბრალო პოლიტიკოსის კი არა, ეროვნული, საყოველთაო პოლიტიკოსის და ამას აკეთებენ თვითონ ქოცები, და მერე ეს ტურების ხროვა ისევ ცდილობს ლომის გამოქვეყნებას, რათა ნადავლით იკვებონ. ლარიბაშვილი ლომი ვერ იქნება.

აღვილია, ეს სამხრეთი შავ-სუბუპეპს... გარდა ამისა, ჩვენ, ქართველები, არ ვართ ისეთი ხალხი, რომ საზღვრებს გარეთ დიასპორები შევქმნათ, რომლებიც მერე ქვეყანას მხარში ამოუდგებიან და მნიშვნელოვან ძალად იქცევიან, როგორც ამას სომხები და აზერბაიჯანელები აკეთებენ. ჩვენ მოვესწარით მსოფლიოში მიმდინარე ძალიან ცუდ პროცესებს, როდესაც ჩაიკეტა მიმოსვლა და ქვეყნებს ურთიერთობა აღარ აქვთ ერთმანეთთან, მაგრამ ამ ყველაფერის შემობრუნება საჩვენოდ ძალიან კარგად შეგვეძლო. ჩვენს ქვეყანას შეუძლია პროტექციონიზმი გამოიჩინოს, რა თქმა უნდა, შეფარვით, რადგან ვალ-

დავი, ლარიბაშვილი აქციეს ევროპულად, სწორედ ნატოს გავლენა და მხარდაჭერა მგონია მისი ხელმძღვრედ გაპრემიერების მიზეზი. ქართული ანდაზისა არ იყოს, თავს ზემოთ ძალა არ არის — მისგან სასწაულს არ ველი, ის ისევე იქნება „დროებითი მოვლენა“, როგორც სხვა დანარჩენი. ლარიბაშვილი ვერაფერს გააკეთებს იმაზე უკეთ, ვიდრე გახარია აკეთებდა. — მას შემდეგ, რაც საქართველოს მთავრობამ გამოაცხადა, რომ გერმანიაში ჩვენს მოქალაქეებს ლეგალური სამუშაო ექნებათ, სულ რაღაც, სამ დღეში ნამსვლელთა რაოდენობამ 52 ათასს გადააჭარბა...

ვინ გაუწია რეკომენდაცია მის კანდიდატურას? რის გაკეთებას შეძლებს და რას შეცვლის — ამ და სხვა მნიშვნელოვან თემებზე „ვერაზიის ინსტიტუტის“ ხელმძღვანელი გულბათი რცხილაძე გვესაუბრება.

— ვერ ვილაპარაკებ იმაზე, რაც ბანსარის დაემართა და რაც მოსალოდნელი იყო. თქვენ კარგად იცით, რომ რამდენიმე თვის წინათ გახეთ „საქართველო და მსოფლიოს“ დახმარებით მიემართე ან უკვე ყოფილ პრემიერს, გადამდგარიყო, რითაც საშუალება ექნებოდა, ყოფილიყო ლიდერი, სულ სხვანაირი ლიდერი, რომელიც ქვეყანაში შექმნილ ვითარებას შეცვლიდა. გახარია იმხანად რომ გადამდგარიყო, ე.წ. ოპოზიციის ვერ გააკეთებდა იმას, რასაც ახლა აკეთებს. სამწუხაროდ, გახარია აღმოჩნდა ტექნიკური მენეჯერი. ადამიანი, რომელიც კაცი გვევლინება, პრემიერი, რომელიც კლინიკის გეგმვანა, ნიღბის ტარების ნახაზი გვესაუბრებოდა... და მოლოდინად დაასრულა მოლოდინობა.

ვერც ე.წ. ოპოზიციამ და ვერც მმართველმა გუნდმა ვერ შეძლეს, ეპოვათ ისეთი „სოროსელი“, რომელიც დადებითად იმოქმედებდა ელექტორატზე, ამიტომ შეარჩიეს ლარიბაშვილი, რომელსაც, სხვებისგან განსხვავებით, დადებითი იმიჯი აქვს. მან განაცხადა თავის დროზე, რომ ოჯახი კაცისა და ქალისგან შედგება და ეს კონსტიტუციაში უნდა ჩაინეროს. ამასთანავე, ლარიბაშვილს მხარს უჭერენ პოლიტიკატიმრები, რომლებსაც მიანიჭათ, რომ ის მებრძოლია და ნაცებსა და მათ გადმონათებს „მოსპობს“... ეს ყველაფერი სასაცილოა, ვაი, საქართველო!

თურქი პირველად ლარიბაშვილმა თქვა, რომ ოჯახი ქალისა და მამაკაცისგან შედგება და ეს კონსტიტუციაში უნდა ჩაინეროს. ამასთანავე, ლარიბაშვილს მხარს უჭერენ პოლიტიკატიმრები, რომლებსაც მიანიჭათ, რომ ის მებრძოლია და ნაცებსა და მათ გადმონათებს „მოსპობს“... ეს ყველაფერი სასაცილოა, ვაი, საქართველო!

სანამ რუსულად სამი ასო არ მივანერეთ და ეს გავაკეთეთ მხოლოდ იმისთვის, რომ მარჯანიშვილის ხიდს იერ-სახე დაგვარებოდა. ამის შემდეგ იკადრა იმ რაიონის გამგეობამ და გადადგა ხიდი და მას პირვანდელი მდგომარეობა დაუბრუნდა. ამით იმის თქმა მინდა, რომ ლარიბაშვილი ნაცებს ვერ გააქრობს, რისი იმედიც „ბიძინისტებს“ აქვთ.

„ნაციონალური მოძრაობის“ აკრძალვაზე დიდი ხნის წინათ ვსაუბრობდი, ახლა 2021 წელიწადია, რაც მაშინ ვერ გააკეთა ლარიბაშვილმა, ახლა შეძლებს? დღევანდელი პრემიერი განსხვავდება 2015 წლის პრემიერისგან, რადგან ის უკვე თავდაცვის სამინისტროს გავლენის ქვეშ მოექცა... — ჩრდილოატლანტიკელ-

დავილია, ეს სამხრეთი შავ-სუბუპეპს... გარდა ამისა, ჩვენ, ქართველები, არ ვართ ისეთი ხალხი, რომ საზღვრებს გარეთ დიასპორები შევქმნათ, რომლებიც მერე ქვეყანას მხარში ამოუდგებიან და მნიშვნელოვან ძალად იქცევიან, როგორც ამას სომხები და აზერბაიჯანელები აკეთებენ. ჩვენ მოვესწარით მსოფლიოში მიმდინარე ძალიან ცუდ პროცესებს, როდესაც ჩაიკეტა მიმოსვლა და ქვეყნებს ურთიერთობა აღარ აქვთ ერთმანეთთან, მაგრამ ამ ყველაფერის შემობრუნება საჩვენოდ ძალიან კარგად შეგვეძლო. ჩვენს ქვეყანას შეუძლია პროტექციონიზმი გამოიჩინოს, რა თქმა უნდა, შეფარვით, რადგან ვალ-

სანამ რუსულად სამი ასო არ მივანერეთ და ეს გავაკეთეთ მხოლოდ იმისთვის, რომ მარჯანიშვილის ხიდს იერ-სახე დაგვარებოდა. ამის შემდეგ იკადრა იმ რაიონის გამგეობამ და გადადგა ხიდი და მას პირვანდელი მდგომარეობა დაუბრუნდა. ამით იმის თქმა მინდა, რომ ლარიბაშვილი ნაცებს ვერ გააქრობს, რისი იმედიც „ბიძინისტებს“ აქვთ.

„ნაციონალური მოძრაობის“ აკრძალვაზე დიდი ხნის წინათ ვსაუბრობდი, ახლა 2021 წელიწადია, რაც მაშინ ვერ გააკეთა ლარიბაშვილმა, ახლა შეძლებს? დღევანდელი პრემიერი განსხვავდება 2015 წლის პრემიერისგან, რადგან ის უკვე თავდაცვის სამინისტროს გავლენის ქვეშ მოექცა... — ჩრდილოატლანტიკელ-

დავილია, ეს სამხრეთი შავ-სუბუპეპს... გარდა ამისა, ჩვენ, ქართველები, არ ვართ ისეთი ხალხი, რომ საზღვრებს გარეთ დიასპორები შევქმნათ, რომლებიც მერე ქვეყანას მხარში ამოუდგებიან და მნიშვნელოვან ძალად იქცევიან, როგორც ამას სომხები და აზერბაიჯანელები აკეთებენ. ჩვენ მოვესწარით მსოფლიოში მიმდინარე ძალიან ცუდ პროცესებს, როდესაც ჩაიკეტა მიმოსვლა და ქვეყნებს ურთიერთობა აღარ აქვთ ერთმანეთთან, მაგრამ ამ ყველაფერის შემობრუნება საჩვენოდ ძალიან კარგად შეგვეძლო. ჩვენს ქვეყანას შეუძლია პროტექციონიზმი გამოიჩინოს, რა თქმა უნდა, შეფარვით, რადგან ვალ-

დავილია, ეს სამხრეთი შავ-სუბუპეპს... გარდა ამისა, ჩვენ, ქართველები, არ ვართ ისეთი ხალხი, რომ საზღვრებს გარეთ დიასპორები შევქმნათ, რომლებიც მერე ქვეყანას მხარში ამოუდგებიან და მნიშვნელოვან ძალად იქცევიან, როგორც ამას სომხები და აზერბაიჯანელები აკეთებენ. ჩვენ მოვესწარით მსოფლიოში მიმდინარე ძალიან ცუდ პროცესებს, როდესაც ჩაიკეტა მიმოსვლა და ქვეყნებს ურთიერთობა აღარ აქვთ ერთმანეთთან, მაგრამ ამ ყველაფერის შემობრუნება საჩვენოდ ძალიან კარგად შეგვეძლო. ჩვენს ქვეყანას შეუძლია პროტექციონიზმი გამოიჩინოს, რა თქმა უნდა, შეფარვით, რადგან ვალ-

დავილია, ეს სამხრეთი შავ-სუბუპეპს... გარდა ამისა, ჩვენ, ქართველები, არ ვართ ისეთი ხალხი, რომ საზღვრებს გარეთ დიასპორები შევქმნათ, რომლებიც მერე ქვეყანას მხარში ამოუდგებიან და მნიშვნელოვან ძალად იქცევიან, როგორც ამას სომხები და აზერბაიჯანელები აკეთებენ. ჩვენ მოვესწარით მსოფლიოში მიმდინარე ძალიან ცუდ პროცესებს, როდესაც ჩაიკეტა მიმოსვლა და ქვეყნებს ურთიერთობა აღარ აქვთ ერთმანეთთან, მაგრამ ამ ყველაფერის შემობრუნება საჩვენოდ ძალიან კარგად შეგვეძლო. ჩვენს ქვეყანას შეუძლია პროტექციონიზმი გამოიჩინოს, რა თქმა უნდა, შეფარვით, რადგან ვალ-

დავილია, ეს სამხრეთი შავ-სუბუპეპს... გარდა ამისა, ჩვენ, ქართველები, არ ვართ ისეთი ხალხი, რომ საზღვრებს გარეთ დიასპორები შევქმნათ, რომლებიც მერე ქვეყანას მხარში ამოუდგებიან და მნიშვნელოვან ძალად იქცევიან, როგორც ამას სომხები და აზერბაიჯანელები აკეთებენ. ჩვენ მოვესწარით მსოფლიოში მიმდინარე ძალიან ცუდ პროცესებს, როდესაც ჩაიკეტა მიმოსვლა და ქვეყნებს ურთიერთობა აღარ აქვთ ერთმანეთთან, მაგრამ ამ ყველაფერის შემობრუნება საჩვენოდ ძალიან კარგად შეგვეძლო. ჩვენს ქვეყანას შეუძლია პროტექციონიზმი გამოიჩინოს, რა თქმა უნდა, შეფარვით, რადგან ვალ-

«არანაირი პრინციპი, არანაირი თავმოყვარეობა ჩვენი ქვეყნის ხელისუფლებას არ გააჩნია. ხელისუფლებას სურს, რომ ყველა გადაიხვეწოს, თანაც სხვის მიწაზე სამუშაოდ, მომვლელად ან უარესი — მოსაპარაკებლად. ამ ჩაასახლებან უხსოვლებს, რომლებსაც საერთოდ არ დაინტერესებთ ჩვენი ქვეყნის ბედით და არც არჩევნებში მიიღებენ მონაწილეობას, რაც საუკეთესო გამოსავალია. ჩვენი ქვეყნის ხელისუფლებას ხელს აძლევს ეს ყველაფერი, «ოგულავები»... ასე რომ, რიგით ქართველებს რაც გვანახებს, იმ პრობლემას ვერც ლარიბაშვილი მოაგვარებს და ვერც ვერაზინი. სისტემა უნდა შეიცვალოს და ხელისუფლებაში ქვეყნის სუვერენიტეტზე ორიენტირებული, თავმოყვარე ადამიანები უნდა მოვიდნენ.»

ესაუბრა
ეკა ნასყიდაშვილი

„პოლიტიკური სისტემა იმ სახელმწიფოში, რომლის ხელმძღვანელობაც თანამშრომლობს დანაშაულთან და ბარიერული სასამართლოს მიერ უტყუარი მტკიცებულებების საფუძველზე დამნაშავედ გამოცხადებულ სუბიექტებთან, განდირულია რღვევისთვის. ასეთ შემთხვევაში ის, უბრალოდ, კარგავს ფუნქციას და, საბოლოო ჯამში, დგება რეალურად, რომელსაც ჰქვია სამართლებრივი პრინციპების ბაქრობა. აი, ეს მდგომარეობაა დღეს საქართველოში“.

ნანა კაკაბაძე:

საქართველოს მიმართ დემოკრატიის სახელით უკვე ღიად სოკსივლიდა რეაგირება სტანდარტის პოლიტიკა, რომელიც რეალურად გახსნადა კოლონიალიზმი

„ნაციონალური მოძრაობის“ ოფისში თავმჯდომარეული ნიკანორ მელია, რომელსაც დაახლოებით ერთი კვირის განმავლობაში ე.წ. პროდასავლური ოპოზიცია ღამეებს უთევდა და, რომელიც ამბობდა, რომ არ ეშინია და ვერ დააპატიმრებენ, რადგან ხელისუფლება ამას ვერ გაბედავს, სამართლებრივად 23 თებერვალს დააკავეს. ნიკანორ მელიას თბილისის საქალაქო სასამართლომ აღკვეთის ღონისძიებად პატიმრობა 17 თებერვალს შეუფარდა. მისი დაკავება და შესაბამის პენიტენციურ დაწესებულებაში გადაყვანა იმ დღესვე უნდა მომხდარიყო, მაგრამ კანონი ამ შემთხვევაშიც, ისევე, როგორც უმჯობესად, ოქრუშვილისა და სხვების მიმართ, უმოქმედო აღმოჩნდა. „ნაციონალური“ ოფისში თავმჯდომარეული მელია მართლმსაჯულებისთვის ერთი კვირის განმავლობაში მიუწვდომელი აღმოჩნდა. რა უშლიდა ხელს ხელისუფლებას კანონის აღსრულებაში და რატომ არ თუ ვერ დასაჯა დამნაშავე აქამდე? ამ და სხვა მნიშვნელოვან საკითხებზე გველაპარაკება უფლებამცემი ნანა კაკაბაძე.

რამოდენია, როგორ უნდა გაუჩნდეთ ადამიანებს სამართლიანობის განცდა იმ ქვეყანაში, რომელიც პირდაპირ ეთერში გვაყურებინებენ სასამართლო პროცესს, მოსამართლე აცხადებს გადაწყვეტილებას, რომლის თანახმადაც დგება გამამტყუნებელი განაჩენი, აბსოლუტურად დასაბუთებული, მაგრამ მისი აღსრულება ვერ ხერხდება ერთი კვირის განმავლობაში. რაც შეეხება კონკრეტულად მელიას საქმეს, ცხადია და დღეს, ალბათ, არავის სჭირდება იმის ახსნა, რომ ამ ადამიანმა სპეციალურად, მიზანმიმართულად დაარღვია კანონი, მიზანმიმართულად მოიგლიჯა სამაჯურიც და არ გადაიხადა გირაო, მაგრამ საინტერესო არ არის, იცით თუ იმის ქაღალდი, რომ ნაციონალურად და მთლიანად ოპოზიციას, ფარ-

და იმ შიშებს, რომ არიქა, როგორც ისინი გვეუბნებიან, ისე მოვიქცეთ, თორემ ხელისუფლებას თავზე დაგვამხობენ, არა მგონია, მელიას გამო საქართველო ვინმე ჩამოწეროს საერთაშორისო გეოპოლიტიკური ველიდან და დაივიწყონ ან, მით უფრო, დასაჯონ. ეს გამოიხატება; და, საერთოდ, ჩვენ უანგაროდ არავინ არაფერს გვაძლევს. საქართველო, როგორც ტერიტორია, ამ გეოპოლიტიკურ არეალში მათთვის სტრატეგიულად არის გარკვეული დატვირთვის მქონე, ამიტომ, დაიჭერ თუ არა მელიას, უბრალოდ და სხვებს, დიდი პოლიტიკური აფეთქება არ მოყვება. კი, შეიძლება ცალკეულმა სენატორებმა ერთ-ორი განცხადება გააფრთხილონ, შეიძლება, კრიტიკაც იყოს ევროპარლამენტში და ა.შ., მაგრამ ვთქვი

რა... სხვათა შორის, ამ დღეებში უცხოელი დიპლომატიებიდან ხელისუფლებისადმი განსაკუთრებით თამამი მონადეებით ლიტვის სემის საგარეო ურთიერთობათა კომიტეტის თავმჯდომარე გამოიჩინოდა, რომელიც ნაციონალების ოფისშიც იყო მისული... დიდი ბოდიში, მაგრამ ვინ ეკითხება მას საქართველოს შიდაპოლიტიკურ საქმეებს? ვინ მისცა ამ ადამიანს იმის უფლება, რომ გამოვიდეს და ასეთი მკაცრი რიტორიკით გვიხმარს: თუ გინდათ ნატო და ევროკავშირი, პოლიტიკურ რეპრესიებს თავი უნდა დაანებოთ... იცით, ეს რას ნიშნავს? ეს არის სახელმწიფო სისტემის შეურაცხყოფა, მათ შორის სასამართლოსიც. საერთოდ, ვფიქრობ, რომ ნებისმიერ მსგავს განცხადებას, ვინც არ უნდა აკეთებდეს მას, ძალიან მკაცრად უნდა გაეცეს ხელისუფლების დონეზე პასუხი, თუმცა ხელისუფლებას, რომელმაც დამნაშავე მელიას დაჭერას ერთი კვირა მოანდომა და ბოლოს ძლივს მოახერხა, ალბათ, ამის გამკეთებელი ნაკლებადაა...

— რა არის დღევანდელ ვითარებაში საჭირო იმისთვის, რომ ეს მდგომარეობა გამოხსნოდეს და მართლმსაჯულება რეალურად ქმედითი გახდეს?

— თეორიულად ეს ყველაფერი ძალიან მარტივია; საჭიროა პოლიტიკური ნება და ხარკმართიანი, პრინციპული ხელისუფლება, რომელიც, როცა დანაშაული აშკარაა, დასაბუთებისკენ პირდაპირ დაიწყებს მუშაობას, რას გვთხოვს, არამედ იმომხდობს კანონის კარნახით. თუმცა რეალურად ჩვენ, რა თქმა უნდა, ასეთი ხელისუფლება არ გვყავს, ამიტომ გამოსავალი არსებული პოლიტიკის ძირითადი ცვლილებაა.

— თუ ვთქვით, რომ ნანა კაკაბაძე, რომელიც თავისი კომენტარებით ხელისუფლებას აკრიტიკებს, მისი დაკავება და აღსრულება არის პოლიტიკური ნიშნის მქონე, რატომ უნდა გვინტერესებდეს ეს საკითხი?

— თუმცა ამ დღეებში ამერიკის სახელმწიფო დეპარტამენტმა გააფრთხილა განცხადება, რომელშიც აღნიშნული იყო, რომ საქართველო უნდა მოიქცეს ევროატლანტიკური მისწრაფებების შესაბამისად. რას შეიძლება ნიშნავდეს ეს ყველაფერი? — არ ვიცი, რას გულისხმობდნენ კონკრეტული სუბიექტები ევროატლანტიკური მისწრაფებების შესაბამის ქცევაში, მაგრამ მე, როგორც ამ ქვეყნის მოქალაქე, ერთ რამეს ვიტყვი: თუ ეს ე.წ. ევროატლანტიკური პოლიტიკური ორიენტაცია ჩვენთან კონკრეტული დანაშაულის დასაჯების სახელით უკვე დაუფარავად ხორციელდება ორმაგი სტანდარტის პოლიტიკა, რომელიც რეალურად გაცხადებული კოლონიალიზმი. აი, ამას უნდა დაერქვას თავის სახელი და ყველას პასუხი გაეცეს. სხვა შემთხვევაში, კიდევ გავიმოხრებ, საქართველო და ქართველი ხალხი ვერასდროს მიიღვენ უმთავრეს მიზანს, რომლისთვისაც თავის დროზე რეჟიმს დაუპირისპირდით და ყველა ერთად უდიდეს რისკზე წავიდით, ჩვენ ვერასდროს გავხდებით სამართლებრივი სახელმწიფო, რომელიც ღირსეულად ადგის დაიკავებს ცივილიზებულ სამყაროში; ჩვენ ვერასდროს გავხდებით სტაბილური ქვეყანა, რომლის ყველა მოქალაქე თავს დაცულად იგრძნობს.

«თუ ეს ე.წ. ევროატლანტიკური პოლიტიკური ორიენტაცია ჩვენთან კონკრეტული დანაშაულის დასაჯების სახელით უკვე დაუფარავად ხორციელდება ორმაგი სტანდარტის პოლიტიკა, რომელიც რეალურად გაცხადებული კოლონიალიზმი. აი, ამას უნდა დაერქვას თავის სახელი და ყველას პასუხი გაეცეს. სხვა შემთხვევაში, კიდევ გავიმოხრებ, საქართველო და ქართველი ხალხი ვერასდროს მიიღვენ უმთავრეს მიზანს, რომლისთვისაც თავის დროზე რეჟიმს დაუპირისპირდით და ყველა ერთად უდიდეს რისკზე წავიდით, ჩვენ ვერასდროს გავხდებით სამართლებრივი სახელმწიფო, რომელიც ღირსეულად ადგის დაიკავებს ცივილიზებულ სამყაროში; ჩვენ ვერასდროს გავხდებით სტაბილური ქვეყანა, რომლის ყველა მოქალაქე თავს დაცულად იგრძნობს.»

მოჩვენებით მშვიდობას მიაღწევთ არსებულ პოლიტიკურ ვითარებაში? — თქვენი აზრით, ეს ყველაფერი შეუძლებელია? — ჩემი აზრით, პოლიტიკური სისტემა იმ სახელმწიფოში, რომლის ხელმძღვანელობაც თანამშრომლობს დანაშაულთან და გარიგებულია სასამართლოს მიერ უტყუარი მტკიცებულებების საფუძველზე

«საჭიროა პოლიტიკური ნება და ხარკმართიანი, პრინციპული ხელისუფლება, რომელიც, როცა დანაშაული აშკარაა, დასაბუთებისკენ პირდაპირ დაიწყებს მუშაობას, რას გვთხოვს, არამედ იმომხდობს კანონის კარნახით. თუმცა რეალურად ჩვენ, რა თქმა უნდა, ასეთი ხელისუფლება არ გვყავს, ამიტომ გამოსავალი არსებული პოლიტიკის ძირითადი ცვლილებაა.»

დამნაშავედ გამოცხადებულ სუბიექტებთან, განწირულია რღვევისთვის. ასეთ შემთხვევაში ის, უბრალოდ, კარგავს ფუნქციას და, საბოლოო ჯამში, დგება რეალურად, რომელსაც ჰქვია სამართლებრივი პრინციპების ბაქრობა. აი, ეს მდგომარეობაა დღეს საქართველოში და, როგორც ჩანს, აქედან კიდევ დიდხანს ვერ გამოვალთ, იმიტომ, რომ ვერ წა-

ანწყვითილება იმნამსვე აღასრულო; თუ იმის ქაღალდი არ აქვთ, რომ დამნაშავე ტელეპარაკვეთაზე არ აქციონ, სანამ დააპატიმრებენ, რომელ „დემოკრატიას“ უფრთხილდებიან? რას იტყვით და რისი ეშინიათ — ძალისხმევა არაა და განუკითხაობა რა ბინდა, რაცა და მანა.

და კიდევ გავიმოხრებ: საქართველოზე ამის გამო უარს არავინ იტყვის... — თუმცა ამ დღეებში ამერიკის სახელმწიფო დეპარტამენტმა გააფრთხილა განცხადება, რომელშიც აღნიშნული იყო, რომ საქართველო უნდა მოიქცეს ევროატლანტიკური მისწრაფებების შესაბამისად. რას შეიძლება ნიშნავდეს ეს ყველაფერი? — არ ვიცი, რას გულისხმობდნენ კონკრეტული სუბიექტები ევროატლანტიკური მისწრაფებების შესაბამის ქცევაში, მაგრამ მე, როგორც ამ ქვეყნის მოქალაქე, ერთ რამეს ვიტყვი: თუ ეს ე.წ. ევროატლანტიკური პოლიტიკური ორიენტაცია ჩვენთან კონკრეტული დანაშაულის დასაჯების სახელით უკვე დაუფარავად ხორციელდება ორმაგი სტანდარტის პოლიტიკა, რომელიც რეალურად გაცხადებული კოლონიალიზმი. აი, ამას უნდა დაერქვას თავის სახელი და ყველას პასუხი გაეცეს. სხვა შემთხვევაში, კიდევ გავიმოხრებ, საქართველო და ქართველი ხალხი ვერასდროს მიიღვენ უმთავრეს მიზანს, რომლისთვისაც თავის დროზე რეჟიმს დაუპირისპირდით და ყველა ერთად უდიდეს რისკზე წავიდით, ჩვენ ვერასდროს გავხდებით სამართლებრივი სახელმწიფო, რომელიც ღირსეულად ადგის დაიკავებს ცივილიზებულ სამყაროში; ჩვენ ვერასდროს გავხდებით სტაბილური ქვეყანა, რომლის ყველა მოქალაქე თავს დაცულად იგრძნობს.

«მინდა მივხატო ხელმძღვანელობას, რომელსაც ეს ეხება კონკრეტულად: მართლა გგონიათ, რომ ამ გზით ან კალაუფლებას შეინარჩუნებთ, ან იმ თქვენი ე.წ. უსსოელი პარტნიორებისგან მიიღებთ რამე სახის დივიდენდებს, ან თუნდაც»

«მე სიტყვასა ჩემსა გქადაგებ...»

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

მეხუთე გამოცემა

„ჩემო კარგო ქვეყანავ,
რაზედ მოგიწყენია...“
ილია

მელიას საკელი

მელია, ამ შემთხვევაში, გრძელად კუდიტ განთქმულ გარეულ ცხოველს არ ნიშნავს, გვარია არცთუ მრავალრიცხოვანი, მაგრამ ცნობილი ქართული გვარი. არც საბელი ნიშნავს თოქს, რომლითაც ამა თუ იმ ცხოველს ხეზე ან პალაოზე აბამენ. ამ შემთხვევაში საბელი მაჯაზე გასაკეთებელ თანამედროვე ელექტრონულ მონაცემების ნიშნავს, რომლის საშუალებითაც სამართალდამცავი ორგანოები შინა-პატიმრობამისჯილი პირების გადაადგილების პერიმეტრს დისტანციურად აკონტროლებენ. ნიკანორ მელიას, რომელიც ახლა „ნაციონალური მოძრაობის“ თავმჯდომარეა, 2019 წლის ივნისში პარლამენტზე შტურმის ორგანიზების ბრალდებით შინაპატიმრობა მიუსაჯეს და მაჯაზე ელექტრონული სამაჯურიც შეაბეს, რომლის მოხსნის უფლება არ ჰქონდა. პოლიტიკური ბრძოლის ექსტრემული შესუღმა მელიამ ერთხელაც სამართალი მოიგო და შორს მოსროლა ომანიანი შეძახილით „ვერავინ დამაპატიმრებს“. რამდენიმე დღის წინათ სასამართლომ გირაოთი განთავისუფლებულ მელიას ალკვეთის ფორმა პატიმრობით შეუცვალა. ამ გადაწყვეტილების მიღებისთანავე პრემიერმინისტრმა გიორგი გახარია გადამდგომის შესახებ განცხადება გააკეთა და მიზეზად სწორედ მელიას ირგვლივ განვითარებული მოვლენები დაასახელა. „იქიდან გამომდინარე, რომ ჩემს გუნდთან ერთად ვერ მივალნივე ერთობლივ აზრს ამ საკითხთან დაკავშირებით, მივიღე გადაწყვეტილება, გადავდგე დაკავებული თანამდებობიდან...“ ბატონმა გახარიამ ამ განცხადებით, გაზრებული თუ გაუზრებლად, ის საიდუმლო გათქვა, რომ ნიკანორ მელიას დაპატიმრების საკითხს, თუმცა, „ქართული ოცნების“ პოლიტიკური გუნდის წევრებმა, სასამართლო კი მხოლოდ რუპორის როლს ასრულებდა. ამის შემდეგ „ქართული ოცნება“ პრემიერმინისტრის ახალი კანდიდატურა წამოაყენა — ყოფილი პრემიერმინისტრი და მოქმედი თავდაცვის მინისტრი ირაკლი ღარიბაშვილი. სულ ესაა, რაც მოხდა, მაგრამ რა დგას ამ მშრალი ფაქტების უკან? ეს უკვე დაფიქრებისა და მსჯელობის საფუძველს ვგაძლევს... დავინწყოთ შეკითხვებით: რატომ არ აუბრა გვირგვინი ხელისუფლებამ ნიკანორ მელიას დაპატიმრებას, თუკი ეს ანაზღაურებს ტაბილიზაციის რეჟიმის საფრთხის შექმნას და

ქართველი დასავლეთის ტყვეობაში

ვალერი კვარაცხელიას კუბლინისტური ნატილები. სავტორი გვირგი

პრემიერმინისტრის გადადგომად დაუჭდებოდნენ? პასუხი ერთია: როგორც ჩანს, ვილაც ისე იყო გადანიშნული მელიას რიტორიკითა და სატელევიზიო, რომ რადაც უნდა დაუჭდებოდნენ, მხარედ უნდა დაესაჯა. აქ ახალი შეკითხვა ჩნდება: ვინ არის ისეთი გავლენიანი პიროვნება საქართველოში, რომ მმართველი გუნდიდან მას წინააღმდეგობა პრემიერმინისტრმაც კი ვერ გაუწიოს? ეს შეკითხვა ჯერჯერობით უპასუხოდ დავტოვოთ და სხვა შეკითხვები დავსვათ, რომლებსაც გვერდს ვერ ავუვლით: პრემიერმინისტრი გახარია მხოლოდ იმის გამო გადადგა, რომ მისი პოზიცია ნიკანორ მელიას დაპატიმრებაზე თავის შეკავებით შესახებ მმართველ გუნდში დაუძლეველ წინააღმდეგობას წააწყდა? ეს ყურსია ხომ ამკარად ისეთია, ვერსად მორთულს რომ უწოდებენ? ჯერ ერთი, რატომ გამოიძენდა გახარია თავს მელიას გამო? მეორეც, ვთქვათ, გარკვეული მოსაზრებით, მან მელიას დაპატიმრებას მხარი არ დაუჭირა, მაგრამ მმართველ გუნდში უმრავლესობამ სხვა პოზიცია თუ დაიკავა, რატომ უნდა მიენიჭებინა პრემიერმინისტრს ამ ფაქტისთვის იმდენად დიდი მნიშვნელობა, რომ ამის გამო თანამდებობიდან გადადგარიყო?

ჩნდება ეჭვი, რომ გახარიას გადადგომის უკან სხვა მოტივი და სხვა გარემოება იმალება, მაგრამ რა? იბადება ასეთი შეკითხვა: მელიას დაპატიმრებასთან დაკავშირებით მელიას განცხადებით, რატომ უნდა დაელოდებოდნენ მელიას განცხადებებს? „ნაციონალური მოძრაობის“ ექსპრეზიდენტი და საქართველოს მთავრობის წინააღმდეგ ილაშქრებს აშშ-ის ყოფილი ელჩი საქართველოში იან კელი, რომელიც გიორგი გახარიას გადადგომას ასე აფასებს: „სწორი ნაბიჯი და სწორი ტონი. საქართველოს მთავრობას სჭირდება დიპლომატიური ოპოზიციის და არა უფრო მეტი დაპირისპირება“.

ლიეტუვას საგარეო საქმეთა კომიტეტის თავმჯდომარე შიმიგანტას აპრილიონისმა, რომელიც საქართველოში ჩამოვრდნა, თავს ასეთი შინაარსის განცხადების გაკეთების უფლება მისცა: „საქართველოში მთავრობის მიერ დატარებული პოლიტიკა, რომელიც თავიანთი ტენდენციური და მიკერძოებული დამოკიდებულება გამოიხატავს. ჩვენთვის კარგად ცნობილი, მაგრამ არცთუ კარგად მოსაგონარი დემიდ კრამერი ხელი-სუფლების მიმართ უხეშ და თავზედურ განცხადებას აკეთებს: „როგორც აშშ-დან ჩანს, განსაკუთრებით პრემიერმინისტრ გახარიას გადადგომის გათვალისწინებით, ყოველივე ამის უკან ბატონი ივანიშვილი დგას და, ეს თუ დადასტურდა, სანქციები, პირველი რიგში, მის წინააღმდეგ იქნება გამოყენებული“.

„ნაციონალური მოძრაობის“ ექსპრეზიდენტი და საქართველოს მთავრობის წინააღმდეგ ილაშქრებს აშშ-ის ყოფილი ელჩი საქართველოში იან კელი, რომელიც გიორგი გახარიას გადადგომას ასე აფასებს: „სწორი ნაბიჯი და სწორი ტონი. საქართველოს მთავრობას სჭირდება დიპლომატიური ოპოზიციის და არა უფრო მეტი დაპირისპირება“.

ქაში სულაც არ არის გამორიცხული, რომ გახარია, პოლიტიკას კი არა, კრიმინალურ სიტუაციას გაეცა. რაც შეეხება ივანიშვილს, ცხადია, რომ ისიც რაღაცას გაეცა, მაგრამ ვინაიდან იგი თავისი უზარმაზარი კაპიტალით ასე მარტივად ვერ წავიდოდა, ნაცადი მეთოდით გამოიყენა და არაფორმალური მმართველობის რეჟიმში გადაინაცვლა, რეალურად კი არსად წასულა. ივანიშვილი მართლა რომ წასულიყო, ვერც კომპანის დატოვებდა მმართველი პარტიის ლიდერად და, მით უმეტეს, ვერც ღარიბაშვილს გააპრემიერებდა ხელმეორედ. ხომ დღესაც ნათელია, რომ ეს საკადრო გადაადგილება აშკარად ივანიშვილის ხელნაწერია?

რაც შეეხება ირაკლი ღარიბაშვილს, პირველი პრემიერობისას მან ჩემი ყურადღება რამდენიმე ნათქვამით მიიქცია: 1. „მე, როგორც პრემიერ-მინისტრი და საქართველოს მოქალაქე, ყველაფერს გავაკეთებ, რათა კონსტიტუციამ გაკეთდეს ჩანაწერი, რომ ქორწინება და ოჯახი არის ქალისა და მამაკაცის ერთობა!“ 2. „რაც მთავარია, ეს ომი (გულისხმობა დიდ სამამულო ომს — ვ.კ.) ქართველ მოიგო და ამიტომ არის უფრო განსაკუთრებული“.

ამ ორ წინადადებაში თითქოს გამოსჭვივდეს არასტანდარტული აზროვნების კენ მიდრეკილება, გაბატონებული იდეოლოგიური შაბლონების დაძველებული რეპერტუარი და მცდელობა, რაც დასაფასებელია, მაგრამ ჯერ არ ვიცით, ეს მისი მყარი მსოფლმხედველობის პოზიცია თუ დღეს ასე მოძალბებული დასავლური ნარატივიდან მხოლოდ კონტექსტური ამოვარდნაა. უფრო ალბათ, ამ უკანასკნელთან გვაქვს საქმე, ვინაიდან უამრავ სხვა შემთხვევაში მისი განცხადებები არაფრით განსხვავდებოდა და განსხვავდებოდა დასავლეთის „მეხუთე კოლონიის“ ნარკომაფიატული ბანცხადებებისგან.

ამიტომ შეკითხვას — მოიტანს თუ არა სიკეთეს საქართველოს მთავრობის განახლებული შემადგენლობა ირაკლი ღარიბაშვილის მეთაურობით, ასე ვუპასუებ: შეუძლებელია, რამე სასიკეთო ცვლილებები განახორ-

სანამ საქართველო ვერ მიხვდება, რომ დასავლეთის «მეხუთე კოლონიის» ნარკომაფიატული, მიუსადავად იმისა, რა სხელს ივანეს და არიან ამოფარებულნი — «ეროვნულ მოქარობას», «მოქალაქეთა კავშირს», «ნაციონალურ მოქარობას», «ქართულ ოცნებას» თუ სხვა რამეს, ქართული საქმის ნახვლად ანაკლიური საქმის საფრთხეში ივანეს და ივანეზის ჩამოშორება, ქართველი ხალხი შვებას ვერ იპოვებს!

არის ასეთი ნორვაგიელი ექსპერტი, ერიკ რეინერტი. 2016 წელს მას ჭკუას საქარტველოს ხელისუფლებაც დააკითხა, მაგრამ ის ჩანს, ნორვაგიელის ხელზე მიუღებელი აღმოჩნდა. ჰოდა, სწორედ ერიკ რეინერტმა თქვა ჯერ კიდევ ხუთი წლის წინათ: სამწუხაროა, რომ საქართველოს ექსპორტში, პირველ რიგში, საკუთარი მოსახლეობა გააქვს. ჰო, გააქვს და არა — გაყავს, რადგან ისიც კი მიხვდა, რომ უსულო საგნებით გვექცევიან და აბერ, მორიგი ექსპორტი მალე დაიწყება — გერმანიაში გაბვიტანენ. ჩვენზე, საქართველოს მოსახლეობაზე, კომტა დანახვული არ არის.

ალბათ, ნახევარ წელზე მეტია, პრაქტიკულად, ყოველ ნომერში ვწერდით, რომ საქართველოს გაზაფხულისთვის ხორბლის პრობლემა შეექმნებოდა. კატეგორიულად ვთხოვდით ხელისუფლებას, რუსეთის ხორბლის თაობაზე დალაპარაკებოდა, რადგან პურის ფქვილისთვის საჭირო ხორბალი ასე პროცენტით სწორედ რუსეთიდან შემოდის და, იმის მიუხედავად, რომ ჩრდილოელმა მეზობელმა წინა წლებთან შედარებით წარმოება საგრძობლად გაზარდა, მსოფლიოშიც მოიმატა მოთხოვნამ და, ალტერნატიული გზების ძიებას ვინ ჩივის, აწყობილი გზის გამაგრებაზე ვსაუბრობდით, მაგრამ ყური არავინ გვათხოვა, ხელისუფლებამ დაგვარწმუნა, რომ პურის ფქვილის პრობლემა არ შეიქმნებოდა (არ უთქვამთ, რუსეთის კეთილი ნების იმედად ვართო) და გაძვირებული ფქვილის სუბსიდირება დაიწყო.

ჯერ ერთხელ გავეთქვა სუბსიდი, როცა ერთი ტომრის ფასმა 53-დან 60 ლარამდე მოიმატა, მეორე 68 ლარი გახდა ტომარა და ხელისუფლებამ ამის თანხაც გამოიხატა (რა თქმა უნდა, ისევე ჩვენი გადასახადებიდან მიღებული ფული, ახლა კი ერთი ტომარა ფქვილის ფასი 72 ლარი გახდება და ორი ვარიანტი — ხელისუფლებამ ან სუბსიდიანზე უნდა თქვას უარი, ან ბიუჯეტში საკმაოდ სოლიდური (დაახლოებით ასი მილიონი) თანხა უნდა გამოიხატოს და პური არ გაგვიძვიროს. არის მესამე ვარიანტიც — უნდა გაკეთდეს საკანონმდებლო ცვლილებები დღეს-ან საბაჟო გადასახადების მოხსნის კუთხით, რაც გაძვირების პროპორციული იქნება. ასე გააკეთა აზერბაიჯანში, რომელმაც დღეს-საუბრისათვის გადასახადები, ასე გააკეთა თურქეთში, როცა საიმპორტო ბაჟი მოხსნა, და ასე აკეთებენ ის სახელმწიფოები, რომლებიც ცდილობენ, არც ბიუჯეტს ავნონ და არც მოსახლეობას.

სანამ ძირითად სათქმელზე გადავალთ, საინტერესო სტატისტიკას გავაცნობთ — ხელისუფლება გასულ წელს გვიმტკიცებდა, ალტერნატიული გზები ვნახეთ, ამერიკიდან, საფრანგეთიდან და უზბეკეთიდან შემოვიტანეთ ხორბალი. ე.ი., ხელისუფლებას ჰქონდა მცდელობა, რომ რუსული ბაზარი ჩვენსაცვლებინა და, რა თქმა უნდა, კარგია, როცა რამდენიმე ალტერნატიული გზა გაქვს, ეს კონკურენციას ზრდის, კონკურენცია კი ფასებს ამცირებს, მაგრამ...

2019 წელს რუსეთიდან შემოტანილ ხორბალში, საერთო ჯამში, 90,6 მილიონი დოლარი გადავიხადეთ, ხოლო 2020 წელს — 107,3 მილიონი. რა გამოდის? მოვიძიეთ ალტერნატიული გზები და რუსეთიდან უფრო მეტი ხორბალი დაგვიწვდა? და იმას რატომ არავინ ამბობს, რომ იგივე უზბეკეთი, რომელიც ხორბალს ყიდის, არლიანად რუსეთზე რომ არის მიბმული, ანუ რუსეთის იქაური ხორბლის წარმოება 49-წლიანი იჯარით აქვს აღებული და რეალურად, ისინი მართავენ ყველაფერს?

ახლა რაც შეეხება მთავარს: რუსეთში დაანონსებული რეგულაციები აამოქმედა და ხორბლის იმპორტი შეზღუდა. დანახვად კვობები და ახალი საბაჟო ტარიფები. 15 თებერვლიდან რუსეთიდან მხოლოდ 17,5 მილიონი ტონა მარცვლულის იმპორტია დაშვებული, თითოეულ ტონაზე კი 25 ევროს საბაჟო გადასახადი მოქმედებს, რომელიც 1 მარტიდან 50 ევრო გახდება. რეგულაციები ამით არ მთავრდება

— 1 ივლისიდან ქვეყანა ე.წ. მცურავი ბაჟის ახალი მექანიზმის (საერთაშორისო ფასს გამოკლებული 200 დოლარი და მიღებული სხვაობის 70%) ამოქმედებას განიხილავს, რათა მარცვლულის იმპორტი ახალი მოსავლის მიღების შემდეგაც გააკონტროლოს. საინტერესოა, რომ რუსეთს ეს შეზღუდვები ყველა ქვეყნისთვის არ აქვს. ევრაზიული კავშირის წევრები ხორბალს გაუსაზღვრელი რაოდენობით და, რაც მთავარია, იმავე ფასით იღებენ.

ახლა აუცილებლად გამოხატება ვინმე „პატრიოტი“ და იტყვის: ევრაზიულ კავშირში შესვლას გვთავაზობთ? არა, ბატონო, კავშირში შესვლას კი არა, იმას გთავაზობთ, რასაც აქამდე გთავაზობდით — დასხვადი მოლაპარაკების მაგივრად და ისაუბრეთ თანამშრომლობაზე შუამავლების გარეშე. ისაუბრეთ პურზე, ვაჭრებზე, ქართულ წვინოვებსა და მინერალურ წყლებზე, ისაუბრეთ ეკონომიკურ ურთიერთობაზე... ვალიარო, რომ ყველაზე დიდი ბაზარი საქართველოსთვის სწორედ რუსეთია და, რუსული ბაზარი რომ არა, პროდუქციას, უბრალოდ, ვერსად გავიტანდით. რაც მთავარია, ვერ გავიტანდით იმ ფასად, რა ფასადაც რუსეთში გავაქვს, და იქიდან შემოსული მილიარდობით დოლარიც (ჰო, მილიარდობით) ქართულ ეკონომიკას სულის მოთქმის საშუალებას ვერ მისცემდა.

დღევანდელი მდგომარეობით, ხორბალი კვობირებულია და, ძალიანაც რომ გვინდოდეს, რუსეთი ჩვენთვის სახელმწიფო კანონს არ შეცვლის. აქ მხოლოდ ჩვენზე არ არის საუბარი, სხვა ქვეყნებზეცა და ლოგიკურია, რუსული მხარე პარტნიორებს უპირატეს მდგომარეობაში რომ აყენებს. შესაბამისად, დაგვიდგება ის პერიოდი, რომელზეც არაერთხელ დავგინერა და გვჭირდება პურის ფქვილის საწარმოებელი ხორბალი და ახლა ნამდვილად უნდა ვეძებდეთ ალტერნატიულ გზებს. შედეგად, მივედით იქამდე, სადაც დასავლეთს პირდაპირ თუ ირიბად მივყავდით — ხორბალი აუცილებლად ევროპაში უნდა ვეძებოთ და მნიშვნელობა აღარ ექნება დას, რუსული

პურის ფასი, შესაძლოა, 1,50 ლარს კი გახდეს და ეს მოსახლეობის უდიდესი ნაწილისთვის სასიკვდილო განაჩენის ტოლფასი იქნება

1 მარტიდან სხელმწიფო სუბსიდი დასრულდება კომუნალურაზე, ხოლო 1 აპრილიდან — პურის ფქვილზე. ეს იმას ნიშნავს, რომ, თუ მარტის ბოლოს მოსახლეობას გაზრდილი კომუნალურის გადასახადი მოუხდის, უდიდესი მასივი იქნება, რომ 1 აპრილს, მაღალია უნდა, პური საბრძოლველად გაქვირებული დახვდეს და ეს საპირველადვე დასრულდება

იძულებული ვიქნებით, ნებისმიერ ფასად ვიყიდოთ. ევროპა უკვე თავის პირობებს გვიკარნახებს — რა ფასადაც სურს, იმ ფასად მოგვყიდის სასიცოცხლოდ აუცილებელ პროდუქტს და ამ ყველაფერს ორი მიზეზი გამოვწვავთ: პირველი მიზეზი საჭიროება გახლავთ. იძულებული ვიქნებით, ვიყიდოთ; და მეორე მიზეზი — ევროპისთვის ოდესმე რაიმე გავივრტყვებოდა? 1 მარტიდან სახელმწიფო სუბსიდი დასრულდება კომუნალურებზე, ხოლო 1 აპრილიდან — პურის ფქვილზე. ეს იმას ნიშნავს, რომ, თუ მარტის ბოლოს მოსახლეობას გაზრდილი კომუნალურების გადასახადი მოუხდის, უდიდესი მასივი იქნება, რომ 1 აპრილს, მაღალია უნდა, პური საბრძოლველად გაქვირებული დახვდეს

და ვაგლახ, რომ ეს საპირველადვე დასრულდება არ იქნება. ისიც ვალიარო, რომ პურის ფქვილის სუბსიდიის კვლავ გაგრძელება, უბრალოდ, თავის მოტყუება იქნება. ჩვენ მიერ შევსებული ბიუჯეტიდან მოხდება ეს ყველაფერი, უბრალოდ, ნაკლებად ვიგრძნობთ, რადგან ყოველდღიურად არ მოგვინებს გაძვირებული პური ფულის გადახდა და ამას, ჩვენ ნაცვლად, სახელმწიფო გააკეთებს. სამწუხაროა, უკვე გვიანია თითქმის და იმაზე ფიქრი, რა მოხდება, ეკონომიკურ საკითხებზე რუსეთთან რომ გვესაუბრა. ახლა მთავარია, ალტერნატიული, ოღონდ რეალური გზები მოვიძიოთ, მაგრამ ეს გზა ჯერჯერობით არ ჩანს. პანდემიის პირობებში საკვები პროდუქტები ისე მუშაობდა, რომ ლაბორატორიები

საკვების გამოყვანის შესაძლებლობაზე ხმამაღლა ალაპარაკებდნენ. თუ აქამდე ხმამაღლა საუბარს ერიდებოდნენ, ახლა ბილ გეიტსმაც კი აღნიშნა: დროა, საკვები ლაბორატორიებში შევქმნათ, ის საკვები, რომელიც სასარგებლო იქნება და ნატურალური პროდუქტისგან განსხვავდება მინიმუმამდე იქნება დაყვანილი. ასე, ლაბორატორიებში აპირებენ კევრცის, ხორცის, ბოსტნეულისა თუ ბალნეოლოგიის გამოყვანას და, რამდენად იქნება კოლაში დამზადებული ხორცის ნაჭერი ჩვეულებრივი ხორცის თვისებების მქონე, თავად განსაჯეთ. ეჭვი გვაქვს, ექსპერიმენტებს სწორედ საქართველოს დარს ქვეყნებზე ჩაატარებენ და ისიც საფიქრებელია, ვინმე სწორედ ლაბორატორიაში დამზადებული

ფქვილით არ იფიქროს ჩვენი გამოკვება. მით უმეტეს, ეს ეტაპი უკვე გავლილი გვაქვს, 1990-იან წლებში ისეთ პურს ვჭამდით, საქონლისთვის რომ იყო დამზადებული. მაშინ გადავრჩით, ახლა გადავრჩენა გავგიჟდით, რადგან მაშინ არც ვირუსი მძვინვარებდა და იმ პურს ქართულ მინაზე მოყვანილ პროდუქტს ვატანდით. ახლა ესეც აღარ არის, ელემენტარულად, კარტოფილის კარგი მოსავალი რომ მივიღოთ, 12 სახის შხამქიმიკატი უნდა შევიტანოთ დათესვიდან მოსავლის აღებაამდე. შედეგად, თუ ადრე შექტარზე ბუნებრივ პირობებში 15 ტონამდე კარტოფილი მოდიოდა, ახლა, შხამქიმიკატებით, მოსავლიანობა 30-35 ტონამდე არის გაზრდილი.

ისევე ხორბალს დაუბრუნდეთ. პურის უმსხვილესი მწარმოებლები უკვე დაუფარავად ამბობენ, რომ იძულებული იქნებიან, ფასს მოუმატონ და, თუ დღეს ეს მატება, სულ ცოტა, 20-თორთა, 1 აპრილს 40 თორთს მიღწევს. შედეგად, პურის ფასი, შესაძლოა, 1,50 ლარს კი გახდეს, ეს კი მოსახლეობის უდიდესი ნაწილისთვის სასიკვდილო განაჩენის ტოლფასი იქნება, უმუშევრად მყოფი ხალხი ძირითადად სწორედ პურის ყიდვასა და ჭამაზე ჩამოკიდებულ გამოკიდებული და მისი გაძვირება საბოლოოდ ნააქცევს ხელისუფლება, უკვე მერამდენედ, დასავლელი პარტნიორების იმედად არის, მაგრამ ეჭვი გვაქვს, ისინი მოიტყვევან ისე, როგორც იტყვევდნენ 30 წლის განმავლობაში: არც უარს განმავლობაში, არც მოგვცემენ მისალმნელ ფასად და საბოლოოდ, მანაც იძულებულნი ხელისუფლებას, ტაში დაუკრავს.

არის ასეთი ნორვეგიელი ექსპერტი, ერიკ რეინერტი. 2016 წელს მას ჭკუას საქართველოს ხელისუფლებაც დაეკითხა, მაგრამ ის ჩანს, ნორვეგიელის ხელზე მიუღებელი აღმოჩნდა. ჰოდა, სწორედ ერიკ რეინერტმა თქვა ჯერ კიდევ ხუთი წლის წინათ: სამწუხაროა, რომ საქართველოს ექსპორტში, პირველ რიგში, საკუთარი მოსახლეობა გააქვს. ჰო, გააქვს და არა — გაყავს, რადგან ისიც კი მიხვდა, რომ უსულო საგნებით გვექცევიან და აბერ, მორიგი ექსპორტი მალე დაიწყება — გერმანიაში გავიტანენ. ჩვენზე, საქართველოს მოსახლეობაზე, კომტა დანახვული არ არის.

განსაკუთრებით

P.S. დაახლოებით 70 წლის წინათ გერმანიაში ტანკებით შევედით, ახლა კი თოხებით შევედით. პროგრესია, რას ეჩინ!

ხელისუფლება ან სუბსიდიანა უნდა თქვას პური, ან ბიუჯეტში საკმაოდ სოლიდური (დაახლოებით ასი მილიონი) თანხა უნდა გამოიხატოს და პური არ გაბვიტანოს. არის მესამე ვარიანტიც — უნდა გაკეთდეს საკანონმდებლო ცვლილებები დღეს-ან საბაჟო გადასახადების მოხსნის კუთხით, რაც გაძვირების პროპორციული იქნება. ასე გააკეთა აზერბაიჯანში, რომელმაც დღეს-საუბრისათვის გადასახადები, ასე გააკეთა თურქეთში, როცა საიმპორტო ბაჟი მოხსნა, და ასე აკეთებენ ის სახელმწიფოები, რომლებიც ცდილობენ, არც ბიუჯეტს ავნონ და არც მოსახლეობას.

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

დავითბარაჯის საქმეზე საქართველოს ყოფილმა პრეზიდენტმა ტალეკამბარაჯის წინ განაცხადა, ჩვენ შევთანხმდით, რომ აზერბაიჯანისთვის გადაგვცა რამდენიმე სტრატეგიული სიმაღლე, რომლებიც ქვეყნის უსაფრთხოებისთვის სჭირდება ჩვენს მეგობარ და სტრატეგიულ პარტნიორ მეზობელ ქვეყანას. სამაგიეროდ, ბარაჯის მონასტარი მთლიანად საქართველოს ტერიტორიის ფარგლებში მოქცევაო.

„...მაკედონელიც ვერ გაამარჯვებინებს“, — ასე მთავრდება სათაურში გამოტანილი ფრაზა, რომელიც კონსტანტინე გამსახურდიამ ათქმევინა მეფე გიორგის „დიდოსტატის მარჯვენაში“. რასაც ამის თქმისას განიცდიდა მეფე გიორგი თუ დიდი კონსტანტინე, მაშინ მივხვდით, როდესაც საპატიმრო დაწესებულებიდან ორი „ექსპერტის“ გამოსვლის კადრები ვიხილე ტელეეკრანზე. ისინი ხელანულები ესალმებოდნენ მათ დასახვედრად მოსულ აღფრთოვანებით მოზეიმე ხალხს, მიკროფონმომარჯვებულ ჟურნალისტებსა და ვიდეოკამერებიან ოპერატორებს.

თავზარდამცემი იყო ეს შეხვედრა. ასე ხვდებიან გმირებსა და ბრძენკაცებს. რა გმირობა ჩაიდინა ან რა სიბრძნე გადმოაფრქვია ამ ორმა „ექსპერტმა“, საპროცესო შეთანხმების საფუძველზე გიორგის სანაცვლოდ რომ გამოუშვეს საპატიმროდან? რა და, „მამაცურად“ და „გენიალურად“ დასკვნეს, რომ დავითგარეჯის მონასტრის ნაწილი საქართველოში არ არისო. აი, ეს დაადგინეს დავითგარეჯის იმ სამონასტრო კომპლექსზე, რომელიც ათაღან და ბაბაღან საქართველოს უდიდესი რელიგიური და კულტურული ძეგლია.

ლმა პრეზიდენტმა ტალეკამბარაჯის წინ განაცხადა: ჩვენ შევთანხმდით, რომ აზერბაიჯანისთვის გადაგვცა რამდენიმე სტრატეგიული სიმაღლე, რომლებიც ქვეყნის უსაფრთხოებისთვის სჭირდება ჩვენს მეგობარ და სტრატეგიულ პარტნიორ მეზობელ ქვეყანას. სამაგიეროდ, ბარაჯის მონასტარი მთლიანად საქართველოს ტერიტორიის ფარგლებში მოქცევაო.

ცოტა ძნელი წარმოსადგენი კი არის, რომ ამ განაცხადების ავტორი საღ გონებაზეა, მაგრამ საქართველოს პრეზიდენტი იყო და ამ ფაქტს საღ ნაუხვალ...

ის სტრატეგიული სიმაღლეები საქართველო-აზერბაიჯანის საზღვართანაა. ისიც თუ ვიცით, რომ „სტრატეგიული სიმაღლე“ სამხედრო ტერმინია, რომელსაც მნიშვნელობა მხოლოდ ომის პირობებში აქვს, მაშინ გამოდის, რომ ჩვენი მეგობარი და სტრატეგიული პარტნიორი ახლა ან მომავალში ომს აპირებს საქართველოსთან, თორემ სხვა შემთხვევაში რისთვის უნდა სჭირდებოდეს საქართველოს საზღვრისპირას არსებული სტრატეგიული სიმაღლეები, რომელთა სანაცვლოდ იგი ერთობ მნიშვნელოვანი ობიექტის დათმობას გვპირდება?! ამ სტრატეგიული სიმაღლეების აზერბაიჯანისთვის გადაცემას ვაპირებდით, — აღიარა საქართველოს ყოფილმა პრეზიდენტმა და „დემოკრატიის შუქურამ“, ანუ ჩვენი ტერიტორიის ძალიან მნიშვნელოვანი ნაწილის ჩვენზე ტერიტორიის ძალიან მნიშვნელოვან ნაწილში გაცვლა მიხდებოდა. არც წარსულში და არც ახლა არც ერთ სერიოზულ ისტორიკოსს, კარტოგრაფსა თუ პოლიტიკოსს, დავითგარეჯის საქართველოს კუთვნილებაში ეჭვი არ შეუტანია, თუ, რა თქმა უნდა, მხედველობაში არ მივიღებთ „კარტოგრაფ“ მელაშვილსა და „პოლიტიკოს“ კაკიას (გვარი არ მახსოვს!). ახლა ის უნდა ვიკითხოთ, რა შეფასებებს იმსახურებს საქართველოს ყოფილი პრეზიდენტის აქვეყნოდ გაცხადებული აღიარებითი ჩვენება.

აი, ამ „ექსპერტებს“ დასვამთ ომის დროს, სამხედროდ, ჩვენი თანამებრძოლებს ერთი ნაწილი. მი იმ ორი ექსპერტის საძიებელი არ მიკვირს. ერთი-ორი სულელი, უპიცი და მოღალატე ყოველთვის არსებობს, მათ შორის მთავარი, ათეულობით მიკროფონჩაბუფი ჟურნალისტის წინ ყოველგვარი ძალდატანების გარეშე აცხადებს იმას, რასაც მათ ბრალად სდებს პროკურატურა. ამგვარი ბრალდების წაყენებას რა გამოიღებოდა? ერთი რამ იყო ძალიან მარტივად დასადგენი: თუ ისინი უცხო ქვეყნის მოქალაქეები არიან, მაშინ მტრებად უნდა მიიჩნიოდა ვერანაირი სამართლებრივ ბრალს ვერ წაუყენებ, ხოლო, თუ ჩვენი მოქალაქეები ბრძანდებიან, მაშინ, სრულ ქვეყნზე თუ ხარ და ისინიც შერაცხადები არიან, ქვეყნის მოღალატეებად უნდა მიიჩნიოდა, მოღალატის ადგილი სადაც არის, ყველამ იცის ჩვენშიც და სხვაგანაც.

ახლა რასაც ვიტყვი, მხოლოდ მე რომ მომესმინა და ტელევიზიით საქვეყნოდ არ გახმაურებულიყო, ამის თქმას რა გამოაბედინებდა? ვინ დამიჯერებდა, რომ ასეთი რამ საჯაროდ განაცხადა ქვეყნის ყოფილი პრეზიდენტმა?! უიმედო გიჟად ჩამთვლიდა ყველა და იქნებ სასჯელიც დაედოთ ჩემთვის ყოფილი ხელისუფლების ცილისწამებისთვის — სამშობლოს ღალატში დადანაშაულების გამო. არადა, მართლა ასე იყო...

დავითბარაჯის საქმეზე საქართველოს ყოფი-

როდესაც ქვეყანას აბღენი მოღალატე ჰყავს...

რა გვირობა ჩაიდინა ან რა სიბრძნე გადმოაფრქვია ამ ორმა «ექსპერტმა», საპროცესო შეთანხმების საფუძველზე გიორგის სანაცვლოდ რომ გამოუშვეს საპატიმროდან? რა და, «მამაცურად» და «გენიალურად» დასკვნეს, რომ დავითბარაჯის მონასტრის ნაწილი საქართველოში არ არისო. აი, ეს დაადგინეს დავითბარაჯის იმ სამონასტრო კომპლექსზე, რომელიც ათაღან და ბაბაღან საქართველოს უდიდესი რელიგიური და კულტურული ძეგლია

რიგით ქართველთან შედარებით 200-300-ჯერ მეტ ხალხს რომ იღებენ, მაშინ არ ახსოვთ „ში-ში“? ჩვენი ხელისუფლება დიდი ჭკუითა და შორსმჭვრეტელობით რომ არ გამოირჩევა, აშკარაა, იმის მიუხედავად, რომ ჰუმანურობისა და კეთილშობილების ნიღაბი აქვს აფარებული სახეზე. სახეს კი დაიფარავ, მაგრამ, იმ ანდაზისა არ იყოს, ფიცი მწამს, ბოლო მაკვირვებსო, ხელისუფლების ქმედებანი, კარგა ხანია, აზრს უკარგავს მის მიერ დეკლარირებულ პრინციპებში და მიზნებს... ერთი ასეთი ეპიზოდი ვიხილეთ წინა პარლამენტის სხდომის ტრანსლაციისას: დღისით-შუისით, პარლამენტის პლენარულ სხდომაზე, თავპირმეფუთუნული ორი ქალი შემოვიდა (ქალებს ჰგვანდნენ, თორემ ქალისა რა ეცხობთ?) და რაღაც სიტყვებისას მათს სურს-მოასხურეს დარბაზში. ატყდა პანიკა. როგორც იმ საქციელზე, რომელსაც დანაშაულის დაფარვა ჰქვია, პასუხი ვინ უნდა აგოს? არადა, შიში, რომელმაც ქვეყნის ღალატი ჩაადგინა ჩვენს ხელისუფლებას, განა დანაშაული არ არის? ასე რომ არ იყოს, არც ერთი მოღალატე არ დაისჯებოდა ამ ქვეყანაზე, ყველა თავს გაიმართლებდა: შემეშინდა და, რა მექნაო. იმ კახური ანეკდოტისა არ იყოს,

ზეზი, რომ მთელი ჩვენი ერი დასაჯოს. უფალი კი, როგორც ჩანს, ჯერჯერობით მოწყალეა ჩვენთვის... პრეზიდენტის განზრახვას რაც შეეხება: ჩვენი ხელისუფლებაც, განსაკუთრებით საგარეო საქმეთა, თავდაცვის, უშიშროების, შინაგან საქმეთა მინისტრებზე, ამდენ ხანს არ იცოდათ ეს გლახა საქმე? ამ ქვეყნის მოღალატე ხელისუფლებასთან ჩახუტებას რომ გვაიძულებდით და მათთვის უნდა იმსახურებოდა „შუაუნდა გაიკრიფოსო“ გაიძახოდათ, ხომ გაკრიფეთ ის შუაც, როგორც დასეტყვილი ვენახის ზოლები, და რა მოსაველიც მიიღეთ, აგერ ჩანს — თქვენს „მარანში“: შარვალი ნიფხავარხილებს, ხაზინის ქურდებს, პოლიტიკურ ხელისუფლებას და დებოშიორებს, ქუჩის ბიჭებსა და შარლატანებს ყელგამოწეული ემუდარებოდით, პარლამენტში შემოდიეთ! აბა, რას იზამთ, ყველა უცხოელის გემინათ, აშშ-ის სენატორი იქნება თუ ნატოელი რადაცინოსანი, ევროკავშირის ვიღაც ვიგინდარა წარმომადგენელი, თუ სულაც დევგენერატი ექსპერტი, რომელიც ავსტრიასა და ავსტრალიას ვერ არჩევს ერთმანეთისაგან და ბელარუსის საზღვაო პორტებს ეძებს რუკაზე. შიში შიშად, მაგრამ იმ საქციელზე, რომელსაც დანაშაულის დაფარვა ჰქვია, პასუხი ვინ უნდა აგოს? არადა, შიში, რომელმაც ქვეყნის ღალატი ჩაადგინა ჩვენს ხელისუფლებას, განა დანაშაული არ არის? ასე რომ არ იყოს, არც ერთი მოღალატე არ დაისჯებოდა ამ ქვეყანაზე, ყველა თავს გაიმართლებდა: შემეშინდა და, რა მექნაო. იმ კახური ანეკდოტისა არ იყოს,

ღღისით-მზისით, პარლამენტის პლენარულ სხდომაზე, თავ-პირმეფუთუნული ორი ქალი შემოვიდა (ქალებს ჰგვანდნენ, თორემ ქალისა რა ეცხობთ?) და რაღაც სიტყვებისას მათს სურს-მოასხურეს დარბაზში. ატყდა პანიკა. როგორც იმ საქციელზე, რომელსაც დანაშაულის დაფარვა ჰქვია, პასუხი ვინ უნდა აგოს? არადა, შიში, რომელმაც ქვეყნის ღალატი ჩაადგინა ჩვენს ხელისუფლებას, განა დანაშაული არ არის? ასე რომ არ იყოს, არც ერთი მოღალატე არ დაისჯებოდა ამ ქვეყანაზე, ყველა თავს გაიმართლებდა: შემეშინდა და, რა მექნაო. იმ კახური ანეკდოტისა არ იყოს,

არც ერთ სერიოზულ ისტორიკოსს, კარტოგრაფსა თუ პოლიტიკოსს დავითბარაჯის საქართველოს კუთვნილებაში ეჭვი არ შეუტანია, თუ, რა თქმა უნდა, მხედველობაში არ მივიღებთ „კარტოგრაფ“ ველაშვილსა და „პოლიტიკოს“ კაკოიას (გვარი არ მახსოვს!). ახლა ის უნდა ვიკითხოთ, რა შეფასებას იმსახურებს საქართველოს ყოფილი პრეზიდენტის საქვეყნოდ გაცხადებული აღიარებითი ჩვენება.

ორი ოპოზიციონერი დეპუტატის ამ უპრეცედენტო ქმედებაზე? ნორმალურ ვითარებაში ის ორი ვაიდეპუტატი ადგილზე უნდა დაეკავებინათ, სასწრაფოდ მოესხნათ მათთვის სადეპუტატო იმუნიტეტი და პროკურატურას საქმე აღედგინა ამ, უდავოდ, სისხლის სამართლის დანაშაულზე. მერე პროკურატურისა და სასამართლოს მოვალეობა იქნებოდა, ტერორიზმის მუხლით გაესამართლებინათ ის ორი „პოლიტიკოსი“ თუ ბოროტი ხულიგნობის ბრალდებით. არანორმალურ ვითარებაში კი... ამ ფაქტზე იქვე, პარლამენტში, უმრავლესობის ლიდერმა მცხინერად გამოხატა თავისი (და თავის თანაგუნდელების) რეაქცია და ასე შეაფასა კოლეგების მოქმედება: **მაბათილად მასხანსატიანე თვისებას ყველგან ცუდი სუნი დაყენებამო. ა, ეს იყო სახელისუფლო გუნდის აღფრთოვანება-შეფრთოვანება.** ევროპის სახელმწიფოთა შორის ერთ-ერთი დემოკრატიული სახელმწიფო ვართ, რასაც ჩვენი დასავლელი პარტნიორებიც ხაზგასმით აღნიშნავენ. სიტყვის თავისუფლებას ჩვენი არაფერი ემუქრებაო. პო, აბა, რა! პირდაპირ ეთერში მსოფლიოს ერთ-ერთი უძლიერესი და უდიდესი ქვეყნის პრეზიდენტსა თუ ქართველ ფოტორეპორტიორთა სრულიად უწყინარ წარმომადგენელს დედას რომ აგინებ, სიტყვის თავისუფლება, აბა, რა! ხოლო პარლამენტის დეპუტატებს სხდომაზე შესვლის საშუალებას რომ არ მიცემ და მუჯღუფუნებით მიაცილებ „ურჩებს“ ალყაფის კარამდე, სწორედ დემოკრატიის ნიმუშია. ცხონებულმა **წაბა იოსელიანმა** ამგვარი „დემოკრატების“ გასაგონად ჩვეული ირონიით თქვა: დემოკრატია ლობიობა არ არისო. ეს ფრაზა ბევრმა სწორად ვერ გაიგო და „ლობიობა“ ლობიოს ჭამად გამოიფრა. არადა, ლობიოს ჭამა არაფერ შუაშია. ლობიობა საქართველოს ერთ კონკრეტულ რეგიონში, სადაც ჯაბა იოსელიანმა ბავშვობა გაატარა, ნიშნავს ინერტულობას, უმაქნისობას.

დემოკრატია ქვეყნის მმართველობაში უმრავლესობის ნების განხორციელებაა და არა ის, რომ ასიოდე პედრასტმა, ტრანსგენდერმა და ლესბოსელმა მილიონიანი ქალაქის მოსახლეობის ნების სანინალმდეგოდ აღლუმში ჩაატაროს მთავარ პროსპექტზე, რომელიც გენიალური პოეტის სახელობისაა. როდესაც პარლამენტის თავმჯდომარეს ვინმე ჭკუათხელი დეპუტატი, ხელიდან გამოსტაცებს დადგენილების პროექტს და იქვე, სახალხო თავზე გადაახვევს მას, ეს, დემოკრატია კი არა, ხელისუფლების ქვეშაფისობა და ბეჩავი კაცების გაკეთებული საქვეყნო საქმე კი არავის უნახავს. ისევე „პირველსა სიტყვასა ზედა მოვდეთ“!

ქვეყნის ლალატი მხოლოდ ის კი არ არის, შენი სიტყვით ის თუ ქმედებით უცხომ ქვეყნის სასარგებლო და შენი ქვეყნის საზიანო საქმეს რომ გააკეთებ ან შენი სახელმწიფოს საიდუმლოებას რომ გაუმხელ სხვას ანგარებითა თუ უანგაროდ; ქვეყნის ლალატი ისიც, შენი პირადი კეთილდღეობის შესანარჩუნებლად

ჩვენი ხელისუფლება, განსაკუთრებით საგარეო საქმეთა, თავდახვის, უიუროების, უინაბან საქმეთა მინისტრებო, ავღან ხანს არ იხოდით ეს გლახა საქმა? ამ ქვეყნის მოღალატე ხელისუფლებასთან ჩხუბებას რომ გვამიქვლებდით და მათთვის გზის გასაწობლად «შუა უნდა გიიქრიფოსო» გიიქახოდით, რომ გიიქრიფით ის შუახ, როგორც დასაბუთილი ვინახის ზოლები, და რა მოსავალით მიიღეთ, აგარ ჩანს — თქვენს «მარხში»: შარკვლენიფხავჩინდილახს, საზინის ქარღახს, პოლიტიკურ ხულიგნებსა და დაბოუიორახს, ქარის ბიჭახსა და შარღახანახს ყალბამონელი ემუღახეოდით, პარღახენტი უეოდითო

ის სტრატეგიული სიმაღლეები საქართველო-აზერბაიჯანის საზღვართანაა. ისინი თუ ვიხიოთ, რომ «სტრატეგიული სიმაღლე» სამხედრო ტერიტორია, რომელსაც მნიშვნელოვან მსოფლიო რიგის პირობებში აქვს, მაშინ გამოვლინდება, რომ ჩვენი მეგობარი და სტრატეგიული პარტნიორი ახლა ან მომავალში ომს აპირებს საქართველოსთან, თორავ სხვა შეთხვევაში რისთვის უნდა სჭირდებოდეს საქართველოს საზღვრისპირას არსებული სტრატეგიული სიმაღლეები, რომელთაც იგი ერთობ მნიშვნელოვანი როლი ატარებს დათმობას გვიიქვლებს. ამ სტრატეგიული სიმაღლეების აზერბაიჯანისთვის გადახვას ვაპირებდით, — აღიარა საქართველოს ყოფილმა პრეზიდენტმა და «დემოკრატიის უქარახ»

სამართლეს რომ დამალავ და სხვათა საამებლად სიცრუის მსახური ვახდები. ზოგიერთმა ამგვარი საქციელი შეიძლება შეცდომად მიიჩნიოს, მაგრამ არ უნდა დაგვავიწყდეს, რომ შეცდომა ზოგჯერ დანაშაულზე მეტია. შენს დიდ და ძლიერ მეზობელს სხვისი ნაქმეებით ნამდაუნუმ რომ აგინებ, ზესტაფონისა თუ თელავის რაიონში ძროხის გაბერნებასაც მას რომ აბრალდებ, როცა იქნება, ამისთვის პასუხს რომ მოგთხოვენ, არ უნდა იცოდეს ეს? კარგი, ვკვითხ ისტორიას არ იცი, უვიცი და უმაღური ხარ, მაგრამ, აქეთ-იქით რომ მიიხედ-მოიხედო, ამის უნარიც არ გაქვს? არ გაქვს და ნუ გაქვს, მაგრამ ჩვენ რას გვერჩი, შენს ამომრჩეველებსა და ხელისუფლებაში მომყვანებს? შენ შენი მილიონებით ცხრა მთას იქით, თუნდაც მამარემის მამასთან წასულხარ, მაგრამ ჩვენ „სხვა სამშობლო ამაზე მეტი“ არ გავგაჩინა!

ბათუმის პორტში ერთი ამერიკული კრეისერი „კუკი“ შემოვიდა და ლამის სიხარულით ცას ეწია ხელისუფლებაც და ოპოზიციაც. რა იყო, რა მოგივიდათ, რა დეტის ხელი დაინახეთ თქვენს ასამბლეებლად გამონვდილი. „კუკი“ მაინც არ ერქვას იმ კრეისერს. ის მაინც არ გსმენიათ, პატარა ბავშვები დედებს რომ დაუძახებენ ხოლმე, დედოკო კუკი მინდაო? დედებმა

მაშინვე გადააყენებენ ან ღამის ქოთანზე დასვამენ იმას, ვისაც კუკი მოუნდება. აი, ის „კუკი“ და სხვა კუკებიც წავედინ, როცა იქნება, და ის მაინც იფიქრეთ, თქვენ ვინ „გადაგაყენებთ“ ან ღამის ქოთანზე ვინ დაგსვამთ. ერთი ჩემი თანატოლი ამხანაგი და მეზობელი მყავდა ბა-

ვშვობაში. არაფერი შეეძლო, მაგრამ „ტრიპანი“ იყო და ხშირად ხვდებოდა ხოლმე თანატოლთა მგვილები. იმ „ტრიპანს“ ნათესავი ჰყავდა ერთი, მასზე უფროსი და მოხუცი ბიჭი. სხვა ქალაქში ცხოვრობდა და წელიწადში ერთხელ ჩამოდიოდა ხოლმე სტუმრად. ეს ჩემი „ტრიპანი“ ამხანაგი მოკიდებდა ხელს, დაატარებდა უბანში და იმ თავის თანატოლ მუშტით ჭკუის მასწავლებლებს სათითაოდ აგინებდა. ნავა ეგ შენი ნათესავი და შენც თან ხომ არ ნავიყვანს, რა გეშველება მერე-მეთქი, ვეუბნებოდი. ამას რომ ვეუბნებოდი, მისი კი არა, ჩემი თავის დარდი მქონდა: ერთ კლასში ვიყავით და გზაში ის ნავიყვებოდა რომ დაგვხვდებოდნენ, მე ხომ არ გავიქცეოდი... კარგა ხანს არ მისმენდა, მერე და მერე ჩავარდა ჯავრი მაქვს, თორემ მოლაღატეებსა და უმადურებს კისერი გიტყვიათ. „ვისაც ჩვენ არ ვებრალბებით, ჩვენ შევიბრალოთ რისადა?“

ეჰ, ჩემო ძვირფასო მკითხველო და სამშობლოს პატრიოტებო, მართალი ყოფილა ის პაცი (იცით თქვენ, რომ-

მელიც), რომ თქმა: სხვის ომში მხოლოდ სულაღაბი იბრკინან მამაცურადო. ავღანეთსა და ერაყში, სირიასა და სულაც სომხეთში სასამართლოს დატყვევა რომ შეიძლებაო, რაც ქართველებმა საუკუნეების განმავლობაში ავღანეთისა და ირანისათვის, თურქეთისა და ერაყისათვის (დაუდ შაჰი) იბრკოლეს, სასამართლომ ახლა ერთ-ერთი უპლიერისი სახელმწიფო უნდა იყოს, მამარამ... ჩვენ სომხეთი შემპრჩა მხოლოდ!

იმის იმედი აღარ მაქვს, ქართველი ერი ამდენი მოღალატის მოცილებას რომ შეძლებს. ერთი იმედიღა დამარჩენია მხოლოდ, ღვთისმშობლის ნილხვედრ ქვეყანასა და წმიდა გიორგის სამწყსოს უფალი არ განიარავს. თუმცა აქვე მახსენებდა **მუსრან მამარჩინანის** ერთი ლექსის სტრიქონები: **„ამას! — იმას, რომ ხელში ხმალი უნდა გვეჭიროს, ჩვენ კი, ხმლისა ნილ, ჯიხვისსანი გვიჭიარავს რქანი, — ვინ, ვინ შეგვიწოდებს, ანდა რატომ უნდა შეგვიწოდოს, — ერთი მითხარო!“** და კვლავ არ მახსენებს ეჭვის ჭია. **უზრახ ცუცქირიკა**

გეგმვის მსოფლიო

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

მეწივენიერი მთავრობის არასახელმწიფოებრივმა აზროვნებამ და სიმწიფემ, ევროპისკენ გაუთვითცნობიერებლად სწრაფვამ და გოლშევიკური რუსეთისადმი შეუპოვებელმა მოძიებებამ შექმნა იმის წინაპირობა, რომ საქართველომ თავისი ძირკვლი მიწები დაკარგა, ამის გამო ხელისუფლებამ კი — ხალხში ნდობა და სიყვარული. საქართველოს ტერიტორიული კატასტროფის გამოწვევი ძირითადი მიზეზი მეწივენიერი მთავრობაა.

ჩემს წერილებში რამდენიმეჯერ აღმინიშნავს, რომ უახლესი ისტორიის მკვლევარები თუ უამთა აღმწერლები სულ სხვა სამყაროში განიხილავენ დღევანდელ თუ ჩვენს მესხიერებაში შემორჩენილ ისტორიულ მოვლენებს, მოსწავლეებს კი ათასგვარ სისულელეს ასწავლიან. ნატოს ჯარების თანამედროვე სტანდარტებით დგამენ სცენებს 1921 წლის თებერვალში თბილისის „გმირული“ დაცვის ისტორიიდან და აქედანვე აჩვენებენ მოზარდებს საქართველოს გაყალბებულ ისტორიას, რის გამოც, დროთა განმავლობაში, როდესაც ქართველი ხალხი მივა იმ კულტურამდე, რომ ქვეყნის ისტორია სიზმრება და ზღაპრებზე არ უნდა აგოს და სიმართლეს დანერგონ, ჩვენი დღევანდელი მოზარდები, როდესაც უკვე მოზრდილი თაობა იქნება, აბსოლუტურად უცოდინრები იქნებიან თავიანთი ქვეყნის ისტორიისა და შერცხვებით მამა-პაპათა ეს უბიძგო „ხუმრობები“.

რამდენიმე დღის წინათ ტელეკრანზე ნანახმა სიუჟეტმა „საქართველოს ოკუპაციაზე 1921 წლის თებერვალში“ და სოციალურ ქსელში გამოქვეყნებული სტატიამ „25 თებერვალი“ გადამაწყვეტინა, კიდევ ერთხელ შევხებოდი ამ თემას. სოციალურ ქსელში გამოქვეყნებული სტატიის ავტორს მოჰყავს **იოსებ ბრიშაშვილის** ლექსი „25 თებერვალი“: „რა საჭიროა რეველი და მოცდა, / ტფილისო, აღსდგა შენს სამტროდ ხალხი, / მთით ჩამოცოცდა, რომ თეთრ გიორგის ჩააცვას თაღი“. სრული გაუგებრობაა — ვინ ხალხი აღდგა? ვინ იცდის? ვინ მერყეობს? ვინ საიდან ჩამოცოცდა? ვინ გიორგის აცმევინ თაღს? ვინ ალბათ, იმ გიორგის, რომელიც ეკლესიის მარცხისთვის საქართველოს **პატარაიოს-პატარაობა** ლეონიძემ ანათემას გადასცა!

მე კი სკოლაში შემდეგნაირად მასწავლეს იოსებ ბრიშაშვილის ლექსი 25 თებერვალზე: „ყველას თვალს უციმციმებს, ყველა თვალი არის ლაი, ოცდახუთი თებერვალი სიხარულის თარიღია!“

მკითხველმა, უფრო კარგად რომ გაიზაროს 1921 წლის თებერვლის „გმირული“ შემართება ქალაქის დასაცავად, ცნობილი ქართველი მწერლის, **ივანე ბაბაშვილის**, მოვუსმინოთ, რომელიც თვითონ იყო 1921 წლის თებერვლის მოვლენების მონაწილე.

რევაზ ბაბაშვილი 1882 წელს დაიბადა. 1902 წელს დაამთავრა თბილისის ქართული სათავადაზნაურო გიმნაზია და სწავლის გასაგრძელებლად ევროპაში გაემგზავრა. 1905 წელს, როდესაც რევოლუციის ექიმ ევროპასაც მიადნია, რევაზ ბაბაშვილი საქართველოში დაბრუნდა და რევოლუციურ მოძრაობაში ჩაება. 1906 წელს არალეგალურად გაემგზავრა პეტერბურგში და სწავლა კვლავ პეტერბურგის უნივერსიტეტის ფიზიკა-მათემატიკის ფაკულტეტზე განაგრძო. უნივერსიტეტის დამთავრება ვერ მოასწრო, რომ 1911 წელს სასწავლებლიდან გარიცხეს. ამ დღიდან რევაზ ბაბაშვილი დაუკავშირდა ქართულ რევოლუციურ მოძრაობას და მასთან ერთად გაატარა მთელი სიცოცხლე. რევაზ ბაბაშვილიმ ართული და ქარტბილებით სავსე ცხოვრება გაიარა, დაწყებული რევოლუციური მოძრაობით, დამოუკიდებელი საქართველოს დამოუკიდებლობის დაცვითა და ემიგრაციაში

ცოცხალი დამთავრებული. **„სიმართლე და მსოფლიო სიმატე“** — ეს იყო რევაზ ბაბაშვილის დევიზი სიცოცხლის ბოლო წუთამდე. მან 1959 წელს მიუნხენში გამოაქვეყნა მოგონებათა 340-გვერდიანი ნიგნი „რაც მახსოვს“. ბატონმა რევაზმა თავისი ნიგნით ბევრს დაუფრთხო ძილი, ბევრი კი „სიზმრიდან“ გამოიყვანა. რევაზ ბაბაშვილის, როგორც თვითმხილველისა და უამრავი ქართველი გამომგონებელი კაცის, გულწრფელი ნაამბობი, ანალიზი და შეფასებები უდიდესი მონაპოვარია, როგორც ისტორიისთვის, ისე თითოეული ჩვენგანისთვის, ვისაც აინტერესებს თავისი ქვეყანა და მისი წარსული. ამიტომ მინდა, ჩემი დღევანდელი წერილი რევაზ ბაბაშვილის დანახულსა და განცდილს დაეუთმო:

„სოციალიზმსა და რევოლუციას შემოვიღო საქართველოს მეთაურობა სრულიად უგულვებელყოფდა ეროვნულ საკითხებს და ძალათი ახდენდა, ინვესტირებდა რევოლუციას, როცა არავინ წინააღმდეგობას არ უწევდა ამ რევოლუციას. სულ ღია კარში იჭრებოდნენ, რამდენადაც ეს შეეხებოდა სოციალურ საკითხებს და მათ რევოლუციონური ენერჯია შინ (და გარეთაც) იხარჯებოდა ეროვნულ-სახელმწიფოებრივ ჩამოყალიბების წინააღმდეგ. და ასეთი დამანგრეველი, მცარცველი სულისკვეთება შერჩათ, სამწუხაროდ, საქართველოს დამოუკიდებლობის გამოცხადების შემდეგაც, — ბოლომდე. რევოლუციონური კი არა, ჩვენდა სამარცხვინოდ უნდა ითქვას, ყაჩაღურ-რევოლუციონური ფსიქოზი არასოდეს განუღებიათ.“

სად დაიმალება ისეთი მავალითები, როგორც ტრაპიზონისა და საერთოდ დიდი ომის, რუს-ოსმალის ფრონტიდან ნაცარცვი აურაცხელი ქონება (სამხედრო და სხვა), რომელიც საქართველოს „ბიუჯეტად“ ეყოფოდა და მე თუ „ცარცვას“ ვეძახი, სწორედ იმითომ, რომ სოციალისტურმა პარტიებმა და კერძო პირებმა დაირიგეს, და არა — სახელმწიფოს გადასცეს. კითხვა „კოოპერატივები“ და მათი ვაჭრები ჰყიდნენ და მიდრდებოდნენ ჩამოტანილ საქონელს, ფქვილით, რძის კონსერვებითა და ათასი სხვა რამ სანოვაგითა და საქონლით. აქ თუ ახდელი ცარცვა-ყაჩაღობა ხდებოდა, ეგრეთ ნოდებულები „ზემ-გორის“ უთვალავი ქონება — კარავ-უნაგირ-ლურსმინიდან დაწყებული, ფართი-ფქვილი-კონსერვებით გათავებული — ისე საიდუმლოდ

სტალინი და საქართველოს «ოკუპაცია» რატომ ასწავლიან მოზარდებს საქართველოს გაყალბებულ ისტორიას

რევაზ ბაბაშვილი

მეწივენიერი მთავრობის ბოგინის პერიოდი არა მხოლოდ გასული საუკუნის ოსიანი წლების, სეპარატორული, მეოცე საუკუნის ქართულ ისტორიოგრაფიაში საპარსხვინოდ წლება. ეს ის მეწივენიერი მთავრობაა, რომელიც 1990-იან წლებში «დამოუკიდებლობა მოუპოვებულა» საქართველოს ჩისკუბლიკა, ქართველი ხალხის საუბედროდ და საპარსხვინოდ, ღიდ წინაპრად აღიარა

ლოდ ქრებოდა, ზურგით, ცხენით, ურმით, ვაგონებით ნაღვლიანი, რომ ორიოდე თვის შემდეგ სადგურიდან მუშტაიდამდე მთებამდე დაყენებული მდიდარი საწყობები უდაბნოს მოგაგონებდათ. თბილისის სამხედრო საწყობები — დაუშრეტელი (რადგან ნახევარ მილიონზე მეტი ჯარის ამუნიციისა იყო) ისე დაცარიელდა, რომ შემთხვევით გადაჩენილიდან (ან ვერ მიგნებულადან) 1921 წლის ომის შემდეგაც ბოლშევიკებს დარჩათ 17 000 ახალი თოფი (ქუთაისში 300 ხელუხლები ტყვიის-მფრქვეველი) და... „მთავრობამ“ (?) ყურები გამოუჭადა ქვეყანას: იარაღი არა გვექონდა და ჯარი როგორ უნდა შეგვექმნა ან რითი შეგვეთარაღებია? — (რ. გაბაშვილი. „დაბრუნება“, ტომი მესამე, გვ. 206).

მენშევიკური მთავრობის ბოგინის პერიოდი არა მხოლოდ გასული საუკუნის ოციანი წლების, სეპარატორული, მეოცე საუკუნის ქართულ ისტორიოგრაფიაში საპარსხვინოდ წლება. ეს ის მენშევიკური მთავრობაა, რომელიც 1990-იან წლებში „დამოუკიდებლობა მოუპოვებულა“ საქართველოს რესპუბლიკამ, ქართველი ხალხის საუბედროდ და სამარცხვინოდ, დიდ წინაპრად აღიარა. * მე ვამტკიცებ, — განაგ-

რობს რევაზ ბაბაშვილი, — ჟორდანიანი არ იყო სახელმწიფო კაცი. მას ეგონა, რომ სახელმწიფოს შექმნა, შენახვა და დაცვა შეიძლება ცარიელი სიტყვებითაც, ნაცარცქეიული მოკვარახტინებით, და მეორეც: ნ. ჟორდანიანის თავისი საკუთარი ჯარისა ყოველთვის უფრო ემინოდა, ვიდრე მტრისა (რ. გაბაშვილი. „დაბრუნება“, ტომი მესამე, გვ. 231).

რევაზ ბაბაშვილი 1921 წლის ომის მონაწილე და თვითმხილველია. ის უხსტად გადმოგვცემს იმ მოვლენებს, რომლებიც იმხანად თბილისის შემოგარენში განვითარდა: **ტაბახმელის „ფრონტ-ზე“** მივედი „ფრონტზედ“. ბრტყ-

გვირდებთან და არსადა სწანს; მესამე დღეა, ახალგაზრდებს ამ სიცივეში არც ცხელი საჭმელი უნახავთ. იმ საღამოსვე წერილობითი „პატაკი“ წავიღე თბილისის შტაბში, საცა მხოლოდ **თევზაძე** დამხვდა. სიტყვიერადაც ავუსხენი მდგომარეობა და მხრები აინია: „რა ვქნათ, ხალხი არა გყავს, მაგრამ ხვალვე ვეცდებით, ერთი კამიონი ყუმბარა და ერთი კამიონი საჭმელი გაუგზავნო მაინც“ — თ. მეორე დღეს, როცა ტაბახმელაზე უკვე სამი ავედით — მე, გიორგი ამირეჯიბი და სამა **ჩხეიძე — სამივენი „შტაკი“ და თოფიანები, მოგვისდა უპატრონო დაჭრილი და დაუჭრელი ტყვეების მოგროვება** თბილისში წამოსაყვანად, რისთ-

ოდ მშვენიერ ცხენს, დაბმულ შორიხლოს ფარდულში, ფრუტუნით ქერსა და თევას რომ სჭამდნენ, მაგრამ, მტკვრის გაღმა და გამოღმა ფრონტის სარდალს, ლენერალ გიორგი მაზნიაშვილს არა მხოლოდ შიკრიკისთვის, თანეისათვისაც არა ჰყავდა ცხენი. გაიმართა ხვეწნა-ჭიდილი-ვაჭრობა ფრონტის უფროსისა და გვარდიის „წარმომადგენელს“ შუა და რის ვაი-ვაი-ლახით „კომპრომისით“ გათავდა: გვარდიის ცხენზე შესხდნენ ორი — ერთი გვარდიელი და ერთი ჯარისკაცი, შიკრიკი მაზნიაშვილისა საჩქარო ქაღალდით და წავიდნენ“ (რ. გაბაშვილი. „დაბრუნება“, ტომი მესამე, გვ. 326).

ბათუმი „საჯავახოს ხიდთან გროვებდა მთელი ჩვენი ჯარი და გვარდია... დიდი, გადამწყვეტი ბრძოლა იქ მოხდებოდა. მართლაც მოჩანდა აქა-იქიდან მომავალი ნაწილები (მერე გავიგეთ, რომ 13 000 მეომარი შეიკრიბა გ. მაზნიაშვილის მეთაურობით; რაც არ მომხდარიყო მთელი ომის განმავლობაში ამდენი მეომრის ერთად თავმოყრა). ყურდაცქვილები ველოდით ბათუმში საჯავახოს ბრძოლების ამბავს. ელვასავით ხმა რომ გავარდა, ზარბაზნების ქექა-ქუხილის მაგიერ: „მთავრობამ ზავი ჩამოაგდო ბოლშევიკებთან ჩვენი ჯარი გადადის მათს განკარგულებაში“ — თ. **ჟორდანიანი** რომ თავის უმწიფობას აბრალებს მხედრობას, მინისტრებს, ოპოზიციის რეპლიკებსაც კი; და ახლა სხვები ნახეთ: **ნოი რამიშვილი** იმეორებდა ბათუმში, სტამბოლში და პარიზშიაც: „**მთავრობამ ყველაფერი გააკეთა, მაგრამ ვაშლის ხეები არ იყარა**“ — თ. **მალიკო ჯუღელი** ხომ არაერთხელ წერდა მთავრობის მიმართ: „**ჩვენ ვინც ვართ, რომ დავამარცხდებოდით, მაგრამ წინააღმდეგობის გაუწევლად და უპროტესტოდ ხომ არ დავინახავდით**“ — (რ. გაბაშვილი. „დაბრუნება“, ტ. 3. გვ. 344-346).

„რადა ღირს, თუნდ ბატონ **კონსტანტინე ლავროვის**“ „გამოსვლა“ ჯერ კიდევ „ეროვნულ საბჭოში“, დორბლით პირზე: „თავადაზნაურობა სულ უნდა ამოიფლიტოს“ — თ. ან ვალოკო ჯუღელის მინანქრი პარიზიდან თბილისში: „**სხვას თუ ვერაფერს მივადინეთ, თავადაზნაურობა ხომ გავანადგურეთ**“ — თ.

სხვადასხვა სახელწოდებებისა და „ფასონის“ ცარცვა-გლეჯაზე ხომ ვაჩვენებთ არაღირს, რადგან შეუჩერებელი იყო და „დამთავრდა“ (?) საეკლესიო, სამეზობლო-მო, სახელმწიფო თუ

ამჟამინდელი გერმანიის ანგლოსაქსონური სცენარის — „დაყავი და იბატონე“ — მონაწილეა, ოღონდ დამორჩილებულის როლში. ატლანტიკელ კურატორებს არ დავინწყებიათ, რომ ეს ქვეყანა დიდი პოტენციალის მქონე დამოუკიდებელი მოთაბაშა მსოფლიოში და ამიტომ უფრო მისი „თავისუფალ ცურვას“ გაშვების. არადა, გერმანიის, როგორც დამოუკიდებელი სახელმწიფოს, ინტერესები მოითხოვს არა მტრობას რუსეთთან, არამედ დაახლოებას და თანამშრომლობას.

ევროპისთვის მისამე კრახი შეიძლება ფატალურად დასრულდეს

ანგლოსაქსონმა პოლიტიკამ — „დაყავი და იბატონე“ კონტინენტი ორჯერ მიიყვანა დაღუპვის პირას. დასავლური ტრანსნაციონალური „ელიტა“ კი ახლა მესამედ აპირებს ამის გაკეთებას.

თუ მართალი არიან ისინი, ვინც ამტკიცებს, რომ 30 წელზე მეტი ხნის ნებისმიერი ადამიანი თვითონ აგებს პასუხს თავისი სახის გამომეტყველებაზე, მაშინ გერმანიის თავდაცვის ამჟამინდელ მინისტრ ანებრეტ კრამპ-კარენბაუერს აშკარად დიდი პრობლემები აქვს. ამ ქალბატონის პრობლემები კი ნელ-ნელა გადადის მას დაქვემდებარებული უწყებებისა და გერმანული სახელმწიფოს პრობლემებში. უწინარესად, აღსანიშნავია, რომ ამ პრობლემების გავრცელების არეალი არ შემოიფარგლება მხოლოდ ქალბატონი მინისტრით. ისინი სისტემური ხასიათისა და ასახავს ომის შემდგომი გერმანიის მდგომარეობის არსს, რომელიც 1945 წლის შემდეგ ანგლოსაქსონების სასტიკი კონტროლის ქვეშ იმყოფება. ანგლოსაქსონი ამ ქვეყანას მხოლოდ იმის გაკეთების უფლებას აძლევს, რაც მათ ინტერესებს შეესაბამება.

სათავეშიც ბიძაშვილები იდგნენ, ისე დაუახლოვდნენ ერთმანეთს, რომ ისინი ერთმანეთის სამხედრო ფორმაგადაცემულები საპირისპირო ქვეყნის გვარდიის პოლკებს ხელმძღვანელობდნენ, სხვა სიტყვებით, ძალიან სახიფათოდ დაახლოვდნენ ანგლოსაქსონებისთვის.

1917 წელს, რუსეთის სოციალისტური რევოლუციის შემდეგ, ევროპაში ანგლოსაქსონების გეგმებს საფრთხე შეექმნა ორი დიდი ქვეყნის სახით — გერმანიისა და რუსეთის, როცა გაჩნდა ალბათობა, რომ ეს ორი სახელმწიფო „განითვლებოდა“, გაერთიანდებოდა და მსოფლიო პლუტოკრატის (პოლიტიკური წყობილება, როცა სახელმწიფოს მართავს გაბატონებული კლასის ყველაზე მდიდარ წარმომადგენელთა მცირერიცხოვანი ჯგუფი, ხოლო ხალხი სრულიად უფლები) დაუპირისპირდებოდა, ამიტომ ყველა მეთოდი გამოიყენეს, ეს რომ არ დაემუშაო. ამისთვის გერმანიაში ადოლფ ჰიტლერის, რომლის მიერ შეკონსტიტუირდა პარტია „კეთილმა ძიებმა“ ფულით აავეს და ახალგაზომცხვარი ფიურერი მოულოდნელად იქცა დიდ ლიტერატორად, რომელმაც „მაინ კამპფი“ („ჩემი ბრძოლა“) დაწერა. ამ ნაშრომში ადოლფმა მომავალი გერმანიის ალფად და ომეგად რუსეთთან ომი გამოაცხადა.

იმავე მიზნით, მსოფლიო ომის შემდეგ გაპარტახებულ გერმანიას თითქოს მთელი ევროპა აჩუქეს, სადღესასწაულო ტორტზე ალუბლად კი — 1936 წლის ოლიმპიადა. პიტლერიც შეეცადა, პატიოსნად შეესრულებინა საპასუხისმგებლო დავალებები.

ლოგიკურად თუ ვიმჯვლებო, გაუგებარია, რატომ დაესხა თავს გერმანია საბჭოთა კავშირს, ქვეყანას, რომელთანაც არც ტერიტორიული პრობლემები ჰქონდა და არც ეკონომიკური. ქვეყანას, რომელსაც, თავისი დემოგრაფიული და სამხედრო რესურსებიდან გამომდინარე, შეეძლო დიდი პრობლემები შეექმნა მისთვის. ეს, მით უმეტეს, გა-

ანებრეტ კრამპ-კარენბაუერი

გერმანიის კაიზერი ვილჰელმ II რუსეთის ბრენადერთა პოლკის ლეიბ-გვარდიის ფორმაციაში და რუსეთის იმპერატორი ნიკოლოზ II პრუსიის გვარდიის ბრენადერთა პოლკის ფორმაციაში

უგებარია, თუ გავითვალისწინებთ იმასაც, რომ საბჭოეთზე თავდასხმის მომენტისთვის გერმანიას უკვე გადაყვანილი ჰქონდა თითქმის მთელი ევროპა, თუმცა მის მოსანდობლად 100 წელი მაინც დასჭირდებოდა. ყველაფრის მიუხედავად, პიტლერმა 1941 წლის მაისში, სსრკ-ზე თავდასხმამდე ერთი თვით ადრე, ბრიტანეთში გაგზავნა თავისი მოადგილე რუდოლფ ჰესი, რათა სხვადასხვა საკითხი შეეთანხმებინა თავის კურატორებთან. ეს საკითხები დღემდე გასაიდუმლოებული აქვს ლონდონს. გამოდის, რომ ანგლოსაქსონების „საპასუხისმგებლო დავალები“ შესრულების გარდა გერმანიასა და საბჭოთა კავშირს შორის ომის დაწყების არანაირი საფუძველი არ არსებობდა, ამოცანა კი კვლავ ევროპის გაერთიანება, ე.ი., გერმანიისა და რუსეთის დაახლოება. ანგლოსაქსონმა მიზანს მიაღწიეს, თუმცა ამისთვის ნახევარი ევროპის ოკუპაცია დასჭირდათ.

ამჟამინდელი გერმანია ანგლოსაქსონური სცენარის — „დაყავი და იბატონე“ — მონაწილეა, ოღონდ დამორჩილებულის როლში. ატლანტიკელ კურატორებს არ დავინწყებიათ, რომ ეს ქვეყანა დიდი პოტენციალის მქონე დამოუკიდებელი მოთაბაშა მსოფლიოში და ამიტომ უფრო მისი „თავისუფალ ცურვას“ გაშვების. არადა, გერმანიის, როგორც დამოუკიდებელი სახელმწიფოს, ინტერესები მოითხოვს არა მტრობას რუსეთთან, არამედ დაახლოებასა და თანამშრომლობას. ზუსტად ეს ხდება ახლაც — ენერგეტიკის სფეროში მოსკოვისა და ბერლინის თანამშრომლობა უზრუნველყოფს ნიაღვისეულით მწირი გერმანიის ეკონომიკურ სტაბილურობას, სულ ცოტა, 50 წლით, მაგრამ სწორედ ამის ეშინიათ ანგლოსაქსონებს, რომლებიც ფიქრობენ, რომ ასეთი მჭიდრო ბიზნესი აუცილებლად გამოიწვევს გერმანიისა და რუსე-

შასთანავე, ანგლოსაქსონური პოლიტიკა (ასე დავარქვათ) თვითონაც განიცდის „პიროვნების გაორებას“, რომელიც გამოიხატება, ერთი მხრივ, „კურატორების“ სურვილით, გერმანიას ლაგამი ამოსდონ, რისთვისაც თვითონ გერმანია საკმარისად სუსტი უნდა იყოს; მეორე მხრივ, მისი სახით ჰყავდეთ რუსეთთან და საპირისპირობელი მძლავრი საპირსონე და ამით ხანგრძლივი დროით განაგრძონ ევროპის უდიდესი სახელმწიფოების კონფლიქტი და არ მისცენ „ბებერ კონტინენტს“ საშუალება, იქცეს მსოფლიო პლუტოკრატული იმპერიის მეტოქედ. ევროპის მიმართ ანგლოსაქსონური პოლიტიკის პრინციპი „გათიშე და იბატონე“ დადის გერმანიასა და რუსეთს შორის დაპირისპირების პერმანენტულ მხარდაჭერამდე, მიუხედავად ამ დაპირისპირების კონკრეტული ფორმებისა და ისტორიული გარემოებებისა. აქ უნდა გავიხსენოთ ის, რომ რუსეთისა და გერმანიის იმპერიების დაჯახება მსოფლიო ომის მიმდინარეობისას მას შემდეგ მოხდა, რაც ეს ორი სახელმწიფო, რომელთა

ანგლოსაქსონების „საპასუხისმგებლო დავალები“ შესრულების გარდა, გერმანიასა და საბჭოთა კავშირს შორის ომის დაწყების არანაირი საფუძველი არ არსებობდა, ამოცანა კი კვლავ იგივე რჩებოდა — არ დაეშვათ ევროპის გაერთიანება, ე.ი., გერმანიისა და რუსეთის დაახლოება. ანგლოსაქსონმა მიზანს მიაღწიეს, თუმცა ამისთვის ნახევარი ევროპის ოკუპაცია დასჭირდათ

გერმანიის თავდაცვის ყოფილი მინისტრი, ამჟამად ევროკომისიის თავმჯდომარე ურსულა ფონ დარ ლაინი

თის მჭიდრო პოლიტიკურ-ეკონომიკურ თანამშრომლობასა და გეოპოლიტიკურ ერთიანობას, რომელსაც მოჰყვება ევროპის გაერთიანება. ასეთ შემთხვევაში რაღა დარჩება მათი ყბადღეული *Divide et impera* („დაყავი და იბატონე“) — დან? — არც არაფერი! აქედან მომდინარეობს ატლანტიკების გერმანული პოლიტიკის „პიროვნების გაორება“ — ერთი მხრივ, მათ ძალიან სურთ, კვლავ დაუპირისპირონ ახალი რაიხი საძულველ „რუსლანდს“ და ამისთვის რაიხი უნდა მომძლავრდეს; მეორე მხრივ, ეშინიათ, რომ მძლავრი გერმანია მათ ფეხებზე დაკიდებს და თავისი გზით წავა, ამიტომ ნიშნავენ პერმანენტულად გერმანიის თავდაცვის მინისტრის პოსტზე აფთრის მსგავს ქალებს, რაც ანგლოსაქსონების პოლიტიკის გაორებაზე მიუთითებს.

ეს სამხედრო სფეროში არაკომპეტენტური ქალი-გინეკოლოგები თუ იურისკონსულტანტები იდეალურები არიან იმისთვის, რომ გერმანიის არმია პერმანენტულად იყო ჩამორჩენილი. მაგალითად, წარსულში ძღვევამოსილი ბუნდესვერი ისეთ მარაზმამდეც კი დაეშვა, რომ მისი თვითმფრინავების 50%-მა აფრენა ვერ შეძლო, ხოლო ტანკების (200 ერთეული) დიდი ნაწილი მზად არ არის თანამედროვე პირობებში საბრძოლველად.

მეორე მხრივ, ეს ქალბატონები, რომლებიც ვაშინგტონის დანიშნულები არიან, ზუსტად ახორციელებენ ანტირუსულ მითითებებს და რუსეთს ყველა ცოდვამი ადანაშაულებენ. ანგლოსაქსონური დასავლეთი არ ჩქარობს „მწვანე შუქის“ ანთებას გერმანიის რემილიტარიზაციისთვის. ეს მიუთითებს იმაზე, რომ დასავლელმა სტრატეგებმა ზუსტად იციან, რეალური ძალა და სიტყვის ფასი „ევროპული ელიტისა“, ზუსტად იციან ისიც, რომ გერმანია ეროვნული არსით არც ისე ახლოს დგას „ევროატლანტიკურ იდეალებთან“.

აი რა განაცხადა ახლახან გერმანიის ყოფილი ფედერალური კანცლერმა ბიურგ-უზრუნველყოფის ნიაღვისეულით მწირი გერმანიის ეკონომიკურ სტაბილურობას, სულ ცოტა, 50 წლით, მაგრამ სწორედ ამის ეშინიათ ანგლოსაქსონებს, რომლებიც ფიქრობენ, რომ ასეთი მჭიდრო ბიზნესი აუცილებლად გამოიწვევს გერმანიისა და რუსე-

ფრანკ ვალტარ შტაინმაიერი, ფფრ-ის მოქმედი პრეზიდენტი:

„ბოლო წლებში, ურთიერთობის მდგრადი გაუარესების შემდეგ, რუსეთსა და გერმანიას შორის უკანასკნელი ხიდი ენერგეტიკული ურთიერთობაა. ორივე მხარემ უნდა იფიქროს შედეგებზე, სანამ ეს ხიდი სრულად არ დანგრეულა. მიმართა, რომ ხიდების დანვა ძალის ნიშანი არ არის“.

ანგლოსაქსონი შეეჯახნენ ორი ქვეყნის — გერმანიისა და რუსეთის — ინტერესებს და, რას გამოიწვევს ეს, ახლო მომავალში გამოჩნდება.

მესამე კრახი კი ვერც ევროპამ და ვერც სრულიად მსოფლიომ შეიძლება ვერ გადაიტანოს.

News-front.info-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ბიორბაი განაილაკაი

„სსრკ დაბრუნდება, დაბრუნდება აუცილებლად, რადგან სოციალიზმის გარეშე მომავალი არ არის. სულ უფრო მეტი ხალხი დაადგება კომუნიზმის გზას, ექსპლუატატორები კი ციხეში მადნეულის საბადოებზე იმუშავენ“.

ესპანეთის რამდენიმე ქალაქში დაიწყო მასობრივი არეულობები, რომლებიც პოლიციასთან შეტაკებაში გადაიზარდა. მიზეზი იყო ადამიანის დაპატიმრება, რომელიც ხალხს არწმუნებდა, რომ „სსრკ დაბრუნდება“. რისთვის დააპატიმრეს მომღერალი პაბლო პასელი, როგორც სპანელის მას ესპანური დემოკრატია და მონარქია და რამ გამოიწვია მისი აღფრთოვანება საბჭოთა კავშირით?

ესპანელი რეპერი **პაბლო რივადულია დრო**, უფრო ცნობილი მეტსახელით **პაბლო პასელი** (აღებულია არაბული ლიტერატურიდან), დაპატიმრებულია. კატალონიის ქალაქ ლეიდას (კატალონიური — ლეიდა, ესპანურად — ლერიდა) უნივერსიტეტის შენობაში ათეულობით პოლიციელი შეიჭრა მომღერლის დასაკავებლად, რომელმაც ბარიკადები მოაწყო და 200-მდე მხარდამჭერთან ერთად ღამე გაათენა, თუმცა სამართალდამცველებმა ბოლოს მაინც დაადეს ბორკილი. მანქანაში ჩაჯდომისას დაკავებულმა პასელმა დაიყვირა: „სიკვდილი ფაშისტურ სახელმწიფოს! ისინი ვერასდროს შეძლებენ ჩვენ გაჩერებას!“

პაბლო რივადულია 1988 წელს დაიბადა კატალონიის ქალაქ ლეიდაში. როგორც ყველა კატალონიელს, მასაც არ მოსწონს კატალონიის ყოფნა ესპანეთის სამეფოში და ეს აისახა მის შემოქმედებაში, რომელიც ძირითადად ეძღვნება სამეფო ოჯახის წევრებსა და მათი მოღვაწეობის კრიტიკას. თანამედროვე დემოკრატია კი პასელს ტირანიად მიაჩნია.

რატომ არ უყვარს პაბლოს ესპანელი მონარქი? შესაძლოა, საქმე ის არის, რომ **მომღერლის აზრით, ესპანეთის მთავრობა ხელს აფარებს მატინების გადამდგარი მეფისა, რომელიც იტულებული შეიქნა, ტახტი დაეტოვებინა საუდის არაბეთის მეფისგან წინ მღონდლარის აღებისა და გადასახადის გადაუხდელობაში დადანაშაულების გამო.**

ესპანურ მასმედიაში მიაჩნია, რომ პაბლო პასელმა ძალიან „ადრე დაიწყო წიგნების კითხვა“ და ამ წიგნებიდან „რალაც ახალი უნარები შეიძინა“. ეს წიგნები ისეთი არ იყო, როგორც ბიჭის საჭირო მითარულებით განვითარებას სჭირდებოდა, შედეგად მისი მსოფლმხედველობა ჩამოყალიბდა ისეთი პიროვნებების გავლენით, როგორებიც იყვნენ **მლადიმირ ბანიაკოვიჩი, სტალინი** და **ჩე გევერა**. ასეთი იყო პაბლოს გზა ესპანეთის აღორძინებული კომუნისტური პარტიისკენ, რომლის აბრევიატურაა **CPE (r)**. პარტია 1975 წელს დაარსდა დიქტატორ **ფრანკოს** სიკვდილამდე რამდენიმე დღით ადრე.

ხელისუფლება მანამდე ითმენდა მის გამონათქვამებს, სანამ პასელმა არ დაიწყო 17 წლის ციხეში ჩასმული კომუნისტური პარტიის გენერალური მდიანის, **მანუელ პერეს მარტინესის**, ქომაგობა.

ამხანაგი **არანასი** (გემდინის პარტიული ფსევდონიმი) ციხეში ჩასვეს იმიტომ, რომ იყო ანტიფაშისტური წინააღმდეგობის მოძრაობის ჯგუფის (**GRAPO**) წევრი. ეს ჯგუფი 1975 წელს შეიქმნა (ფრანკოს სიკვდილამდე რამდენიმე თვით ადრე) და კომუნისტური პარტიის „შეიარაღებულ ფრთად“ მიიჩნეოდა; მოქმედებდა გასული საუკუნის 70-იანი და 80-იანი წლების

დასაწყისში. მის ანგარიშზე 80-მდე პოლიციელის სიცოცხლეა. ჯგუფის წევრები ფულს თვითონ მოიპოვებდნენ — სძალავდნენ ბიზნესმენებს, ერთხელ ბანკიც გაძარცვეს, სოციალური მხარდაჭერით არ სარგებლობდნენ. ერთეულები, რომლებიც თავს ჯგუფის წევრებად მოიხსენიებდნენ, აქციებს 2011 წლამდე აწყობდნენ.

„**GRAPO** იყო თავდაცვა იმპერიალიზმისა და მისი დანაშაულების მიმართ. მე ვფიქრობ იმ ტყვეობზე, რომლებსაც ნაცისტები მოსამართლეები ვერ აიცილებდნენ“, — პაბლო პასელის ასეთ განცხადებებს ესპანელი მოსამართლეები ტერორიზმის პროპაგანდად მიიჩნევენ.

პოლს და გოლს, ვინ არის პასელი? — სასამართლოს ვერდიქტის მიხედვით, ადამიანი, რომელიც მხარს უჭერს ტერორიზმს, თუმცა ტერაქტი არასოდეს მოუწყვია. პასელი პირველად 2011 წლის ოქტომბერში დააპატიმრეს, მას შემდეგ, რაც გამოვიდა მისი კლიპი **Demokratia su puta madre** (დაახლოებით ასე ითარგმნება — „დემოკრატია, შენი დედაც“...), რომელიც ამხანაგ არენასის ბედს მიუძღვენა. რეპერს ორი წლით აღუკვეთეს თავისუფლება, ოღონდ ეს იყო პირობითი სასჯელი „სიმღერის ტექსტში ტერორიზმის შექმნის გამო“.

2017 წელს პროკურატორამ მისთვის კიდევ 5 წლის დამატება მოითხოვა სოციალურ ქსელში მეფის გვირგვინის შეურაცხმყოფელი ტექსტის გამოქვეყნებისთვის.

2018 წელს პასელს 2 წლითა და 1 დღით პატიმრობა მიუსაჯეს, შემდეგ პატიმრობის ვადა 9 თვემდე შეუმცირეს. სააპელაციო პროცესი 2021 წლის იანვრამდე გაჩიანურდა.

ესპანური მედიასაბუღლებები კი პასელის მიერ სოციალურ ქსელში გამოქვეყნებული ე.წ. ტვიტების გაანალიზებას შეუდგნენ.

ყველაზე შთამბეჭდავი მონოდებები ასეთია:

* „**GRAPO** იყო თავდაცვა იმპერიალიზმისა და მისი დანაშაულების წინააღმდეგ“;

* „ბანდიტი ბურბონებიდან (მეფე ხუან კარლოს I) დროს ატარებდა საუდის არაბეთის მონარქიის წარმომადგენლებთან, რომელთა შორის იყო პირი, რომელიც ტერორისტულ ორგანიზაცია „ისლამურ სახელმწიფოს“ აფინანსებდა. ახლა ყველაფერი ძველებურად რჩება“;

* „თუკი ხალხს ისე უყვარს მონარქია, როგორც ხელისუფლება გვიყვება, მაშინ სამეფო ოჯახმა დაცვის გარეშე იაროს ქუჩებში“;

* „ადა კალაუ (ბარსელონის მერი) არ დაუძახებს მეფეს ბოროტმოქმედს საუდის არაბეთისთვის იარაღის მიყიდვის ხალხის გაჭირვების ხარჯზე ფუფუნებით ცხოვრების გამო“;

* „კიდევ ერთი ოჯახი გამოასახლეს, მანამდე კი წყალი და ელექტროენერგია გაუთიშეს. კაპიტალიზმი ბარბაროზობაა,

«სსრკ დაბრუნდება! სტალინი გამოჩენილი ბელადია!»

ესპანელი მომღერალი სტალინისა და სსრკ-ის ქეზისთვის დააპატიმრეს

«სტალინი გამოჩენილი ბელადია, რომელმაც კოკუზიონარები «ბულაგში» გაგზავნა. უნდა დაბრუნდეს საზოგადოება, რომელსაც ის ხელმძღვანელობდა. ისტორიული მოვლენების როგორც განიკუთვნიან უნდა ჩაატარონ, ის ყოველთვის დარჩება გვირგვინით ჩუხისთვის, რომელსაც სურს კაპიტალისტური უღლისგან გათავისუფლება»

ესპანეთის რამდენიმე ქალაქში დაიწყო სტიქიური დემონსტრაციები რეპერის გათავისუფლების მოთხოვნით და მონარქიის წინააღმდეგობის მოძრაობის ჯგუფის (GRAPO) წევრის, ესპანელი მომღერალი პაბლოს დაპატიმრების გამო. ესპანელი მომღერალი პაბლო პასელი დაპატიმრდა, რადგან მისი ტვიტებიდან დადგინდა, რომ ის სსრკ-ის დაბრუნებას მოითხოვდა. ესპანელი მომღერალი პაბლო პასელი დაპატიმრდა, რადგან მისი ტვიტებიდან დადგინდა, რომ ის სსრკ-ის დაბრუნებას მოითხოვდა. ესპანელი მომღერალი პაბლო პასელი დაპატიმრდა, რადგან მისი ტვიტებიდან დადგინდა, რომ ის სსრკ-ის დაბრუნებას მოითხოვდა.

ბუნებრივია, მენატრება საბჭოთა კავშირი; * „სტალინი გამოჩენილი ბელადია, რომელმაც კოკუზიონარები „ბულაგში“ გაგზავნა. უნდა დაბრუნდეს საზოგადოება, რომელსაც ის ხელმძღვანელობდა. ისტორიული მოვლენების როგორც განიკუთვნიან უნდა ჩაატარონ, ის ყოველთვის დარჩება გვირგვინით ჩუხისთვის, რომელსაც სურს კაპიტალისტური უღლისგან გათავისუფლება“;

* „მე ბრალდებული ვარ იმას, რომ კაპიტალიზმი პრობლემის ფესვად აღვიქვი; რომ ის ემსახურება ინტერესებს რამდენიმე მდიდრისა, რომლებიც ექსპლუატაციას გვინევენ“.

* „სსრკ დაბრუნდება, დაბრუნდება აუცილებლად, რადგან სოციალიზმი ბარბაროზობაა, რომელსაც სურს კაპიტალისტური უღლისგან გათავისუფლება“;

აღწერენ, როგორ პირობებში იბრძოდა ესპანური დივიზია ფაშისტების მიერ ბლოკადაში მოქცეულ ლენინგრადში. სწორედ ამ მომენტში გამოჩნდა ახალგაზრდა კაცი, რომელიც ხოტბას ასხამს იმ სსრკ-ს, ქვეყნისა რომელმაც მედგრად იბრძოლა და გაიმარჯვა.

ბრიტანული „ბი-ბი-სი“ წერს, რომ „ესპანელი რეპერი პაბლო პასელს თავისუფლება აღუკვეთეს მეფის შეურაცხყოფის გამო“, მაგრამ ამას ესპანეთი არ იმჩნევს. მაგალითად, **ნავალინო** ესპანური ნაშრომის გამოცემები დღემდე ამჯობინებდნენ, როცა ბრიტანული და გერმანული გამოცემები მის გამოშვებაზე წერდნენ.

ესპანეთის პრემიერმინისტრმა **პაბლო იბალესიასმა** რამდენიმე დღის წინათ განაცხადა: „როგორ შეიძლება, ჩვენი ქვეყანა ჩავთვალოთ დემოკრატიულად, თუკი პოლიტიკური კონფლიქტები პოლიტიკური არსებით კი არ რეგულირდება, არამედ სასამართლოსა და პოლიციის მეშვეობით?“

რამდენიმე დღის წინათ ესპანეთის რამდენიმე ქალაქში დაიწყო სტიქიური დემონსტრაციები რეპერის გათავისუფლების მოთხოვნით და მონარქიის წინააღმდეგობის მოძრაობის ჯგუფის (GRAPO) წევრის, ესპანელი მომღერალი პაბლოს დაპატიმრების გამო. ესპანელი მომღერალი პაბლო პასელი დაპატიმრდა, რადგან მისი ტვიტებიდან დადგინდა, რომ ის სსრკ-ის დაბრუნებას მოითხოვდა. ესპანელი მომღერალი პაბლო პასელი დაპატიმრდა, რადგან მისი ტვიტებიდან დადგინდა, რომ ის სსრკ-ის დაბრუნებას მოითხოვდა.

17 თებერვალს განახლდა შეტაკებები პოლიციასა და დემონსტრანტებს შორის. ერთი მხარე „პროლეტარების იარაღს“, მეორე კი ხელკეტებსა და ცრემლმდენ აირს იყენებდა. 18 თებერვალს მადრიდში, ბარსელონაში, ჟირონაში, ლეიდაში დაკავებულითა რაოდენობა რამდენიმე ათეული კაცი იყო.

VZ.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოაპზადა ნიკა კორინთოვა

აპრიკა ღვან

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

არ ვამტკიცებ, რომ უარი უნდა ვთქვათ ჩვენს ღრმად გამჯდარ რწმენაზე, მაგრამ გააფთრებით დავიცვამთ ის, რისიც გვჯერა — ეს არ ნიშნავს, რომ მხოლოდ ჩვენ მიგვიწვდება ხელი „ჭეშმარიტებაზე“, სიმაართლის მონოპოლიაზე, მეორე მხარე კი მხოლოდ სანაყალი იდიოტიზმისგან შედგება. ადამიანების უმეტესობისთვის უიდეოლოგო კარგი მეთოდი იყო უპოლიტიკური ქულაების მოსაპოვებლად ან ფულის გამოსამუშავებლად მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებში, მაგრამ კარგი მეთოდია ჩვენი ძველის ბასანადგურებლად.

„ამერიკა ისეა გახლეჩილი, გარეშე მტერიც რომ დაესხას თავს, ვერ გააერთიანებს, იმიტომ, რომ საზოგადოება ძალიან არის პოლარიზებული. თითოეული მხარე თავს სიმაართლის მონოპოლისტად მიიჩნევს და გააფთრებით სძულს მეორე. ასეთი მიდგომით შეიძლება სამი რამის მიღწევა: ფულის გაკეთება, პოლიტიკური ქულების ჩანერა და ქვეყნის განადგურება“, — წერს პოლიტიკის აღიარებული ანალიტიკოსი ბერნარდ გოლდბერგი გამოცემა The Hill-ში. გთავაზობთ მისი სტატიის თარგმანს.

„ძალიან ვეცადე, მაგრამ არ გამიჩნდა არც ერთი იდეა, როგორ შეიძლება ცოტა მაინც შემსუბუქდეს შხამიანი პოლარიზაცია, რომელიც ყოფს ამერიკის მოსახლეობას. დარწმუნებული არ ვარ, რომ ვინმე ამ დაყოფას სერიოზულად აღიქვამს. ყველამ იცის (რა თქმა უნდა, უნდა იცოდეს), რომ უთანხმოება ერთია, სიძულვილი კი — სრულიად სხვა რამ. არ ვიცი, რით დასრულდება ეს ყველაფერი, მაგრამ ვიცი, რომ ასე გაგრძელება აღარ შეიძლება. რაღაც ძალიან ცუდი აუცილებლად მოხდება.“

ერთმა ქვეყანამ მეგობარმა შემომთავაზა, ფორმალურად გაგვეყო ქვეყანა ნოთელ და ლურჯ შტატებად. კონსერვატორები იცხოვრებდნენ ნოთელ შტატებში, ლიბერალები — ლურჯში. დარწმუნებული არ ვარ, რომ ჩემი მეგობარი ხუმრობდა.

ყველაფერი მანამდე დაიწყო, სანამ სცენაზე გამოვიდოდა დონალდ ტრამპი, მაგრამ მისმა მხედრულმა შემართებამ ცეცხლზე ნათი დაასხა. ანალოგიურად მოიქცა მასობრივი ინფორმაციის ბევრი საშუალება, რომლებზეც ბოლო წლებში აშკარა იყო პარტიული გავლენა.

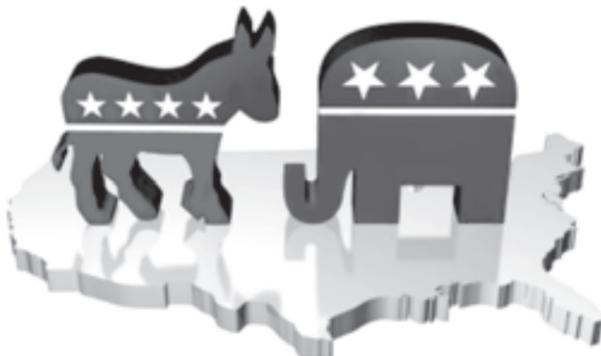
მტკიცებულებები გსურთ? დაფიქრდით აი ამასზე: შემდეგი ოთხი წლის განმავლობაში, ე.ი., სანამ ჯო ბაიდენი იქნება პრეზიდენტი, არსებობს თითქმის 100-პროცენტით ალბათობა იმისა, რომ თქვენ ვერ მოისმენთ ვერც ერთ კარგ სიტყვას მასზე Fox News-ის ახალი ამბების წამყვანებისგან, ვერც ერთ კარგ სიტყვას! ამას ბიზნესმოდელი კრძალავს, ადამიანებმა იციან, რომ Fox News-ისგან კარგს ვერ მოისმენენ ბაიდენზე ან სხვა ლიბერალ დემოკრატზე, მაგრამ ეს ვითარება არაფრით განსხვავდება იმ 4 წლისგან, როცა ლიბერალური ტელეკომპანიები, ისეთები, როგორებიც არის CNN-ი ან MSNBC-ი ერთ კეთილ სიტყვასაც არ ამბობდნენ ტრამპზე.

შეიძლება ვინმემ იფიქროს, რომ პრეზიდენტი ბაიდენი ოთხი წლის განმავლობაში ვერაფერს გააკეთებს ისეთს, რასაც FOX NEWS-ი ვერ დააფასებს, ან პრეზიდენტი ტრამპს არ გაუკეთებია ისეთი რამ, რასაც MSNBC-ის პროგრამისტი ვერ დაუჭარბებდა მხარს, მაგრამ პარტიზანული მასმედიისთვის ნოთელი ხაზი რჩება ნოთელ ხაზად, სოლო ამერიკელების დაყოფა იოლ საქმედ აქცია გამოგონილ სახელებს ამოფარებული ადამიანებისთვის, ხშირად ბოროტებისთვის, რომლებსაც ადრე არ

The Hill: აპრიკის გაერთიანებას უკვე ორი ვადა უკლებს

ბერნარდ გოლდბერგი

სოსილურმა ქალებმა კიდევ უფრო გააღრმავა აპრიკალი საზოგადოების დაყოფა, როცა გაყოფა და დაიკრიტიკა იოლ საქმედ აქვია გამოგონილ სხელებს ამოფარებული ადამიანებისთვის, სხივად ბოროტებისთვის, რომლებსაც ადრე არ ჰქონდათ რუპორი, არ ჰქონდათ ბარიერები ჩართვის შესაძლებლობა. ისინი უფრო ნათესავენ ასხამდენ ცეცხლზე, ვიდრე გამართიანებელი სხივი შეჭოდნათ საუბარში.

უღებენ ბაიდენს, რომ მან სიმკაცრე არ გამოიჩინა კომუნისტების მიმართ. ვფიქრობ, სხვაგვარად იქნებოდა უცხოპლანეტელები რომ დაგვსხმოდნენ თავს. მას შეიძლება გავეერთიანებინეთ 10 წუთით, მაგრამ შემდგომ თითოეული მხარე მოძებნდა საბაზს მეორე მხარესთან დასაპირისპირებლად.

არ ვამტკიცებ, რომ უარი უნდა ვთქვათ ჩვენს ღრმად გამჯდარ რწმენაზე, მაგრამ გააფთრებით დავიცვამთ ის, რისიც გვჯერა — ეს არ ნიშნავს, რომ მხოლოდ ჩვენ მიგვიწვდება ხელი „ჭეშმარიტებაზე“, სიმაართლის მონოპოლიაზე, მეორე მხარე კი მხოლოდ სანაყალი იდიოტიზმისგან შედგება. ადამიანების უმეტესობისთვის უიდეოლოგო კარგი მეთოდი იყო უპოლიტიკური ქულაების მოსაპოვებლად ან ფულის გამოსამუშავებლად მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებში, მაგრამ კარგი მეთოდია ჩვენი ძველის ბასანადგურებლად. და, თუ ფიქრობთ, რომ ასეთი რამ არ შეიძლება მოხდეს, მაშინ თქვენ უარყოფთ იმას, რაც აშკარაა.“

iax.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ბიორეპი ბარნილიაქი

არ მოხდება, თუ ჩრდილოკორეელები გაუშვებენ ჩაკეტას, რომელიც დაეხება კალიფორნიას? ბანა ეს არ გაგზავრთიანებს ჩვენ ისევე, როგორც 11 სექტემბრის ტერაქტმა გაგზავრთიანა? დიდი ალბათობით, არა! დემოკრატები, ალბათ, დაადასნაშაულავენ ტრამპს, რომ ის რბილად ექცეოდნენ ჩრდილოკორეელებს, რომ მან სიმკაცრე არ გამოიჩინა კომუნისტების მიმართ. ვფიქრობ, სხვაგვარად იქნებოდა, უხსოვლანეტელები რომ დაგვსხმოდნენ თავს. მას შეიძლება გაგზავრთიანებინეთ 10 წუთით, მაგრამ შემდგომ თითოეული მხარე მოკებნიდა საბაზს მეორე მხარესთან დასაპირისპირებლად

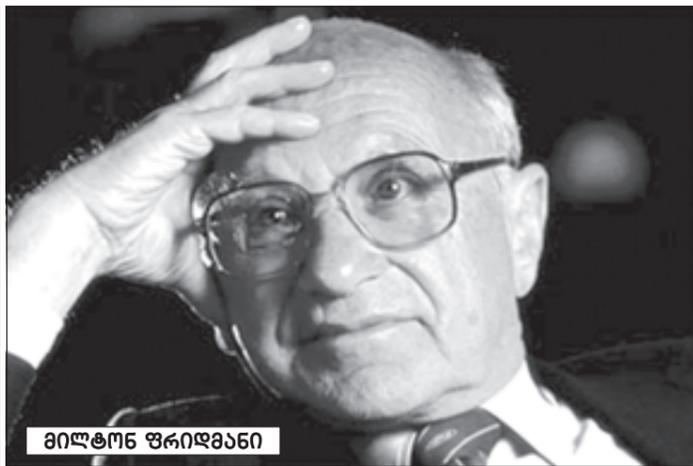

საჭირო არ არის, იყო ეკონომიკის ისეთი
პროფესორი, როგორც არის ფრიდმანი, რათა მიხვდეთ
ელემენტარულს: თუ ეკონომიკიდან განვათავსებთ
სახელმწიფოს, მის ადგილს დაიკავებს მონოპოლიები
— ტრესტები, კონცერნები, სინდიკატები, კაპიტალები.
სახელმწიფო, მათ ემსახურებოდა ფრიდმანი.

ინკლუზიური კაპიტალიზმი და ახალი სახის ფაუზის აღმოჩენა რა გავაოიღო კლავს შვაბი მილტონ ფრიდმანისგან

კლავს შვაბი

მილტონ ფრიდმანი

გერმანელი ეკონომისტი, დავოსის მსოფლიო
ეკონომიკური ფორუმის დამფუძნებელი და
უცვლელი პრეზიდენტი კლავს შვაბი ინკლუზიურ
კაპიტალიზმში (ე.წ. ინკლუზიური კაპიტალიზმის
არსზე იხ. წერილი „საქართველო და მსოფლიოს“
2020 წლის 46-ე ნომერში — „27 მცველი: მსოფლიო
ოლიგარქებმა ხალხების მართვის მეთოდს მიაგნეს“) **გულიანობის ისეთ სოციალურ-ეკონომიკურ
მოდელს, რომელშიც „გადამხრდება“ არსებული
კაპიტალიზმი, თანაც დარჩება კაპიტალიზმად.**

არსებული კაპიტალიზმი 3-
4 საუკუნის წინათ ჩაისახა და
ამ ხნის განმავლობაში არაერთ
თხელ იცვალა სახე. XIX საუ-
კუნის ბოლოდან და XX საუკუ-
ნის დასაწყისიდან კაპიტალი-
ზმი თავისუფალი კონკურენ-
ციის სტადიიდან მონოპოლის-
ტურ სტადიაში გადაიზარდა,
რაც აღწერა **ვლადიმერ ლე-
ნინმა** ნაშრომში „იმპერია-
ლიზმი, როგორც კაპიტალიზ-
მის უმაღლესი სტადია“ (1916
წ.). XX საუკუნეში მოხდა სახ-
ელმწიფოს შერდა მონოპო-
ლიზმთან და მის საფუძველზე
სახელმწიფო-მონოპოლისტი-
ური კაპიტალიზმის ჩემოყალ-
ბება. მეორე მსოფლიო ომის
შემდგომი 2-3 ათეული წლის
განმავლობაში კაპიტალიზმი
ხასიათდებოდა „კეინსიანობის
იდეის“ (კეინსიანობა ჩამო-
აყალიბა ჯონ მეინარდ კეინ-
სიმ აშშ-ში „დიდი დეპრესიის“
პერიოდში) გავლენით, სახელ-
მწიფოს ძლიერი ჩარევით
ეკონომიკაში.

1970-იან წლებში დაიწყო
კეინსიანობის მაკროეკონომი-
კური მიმდინარეობა, რომლის
ძირითადი იდეებია: **1. სახელ-
მწიფოს მონაწილეობის მინი-
მიზაცია ეკონომიკაში, იმე-
დის დამყარება ბაზარზე, რო-
გორც სამეურნეო ცხოვრე-
ბის ავტომატური რეგული-
რების მექანიზმზე; 2. კერძო
ბიზნესის მისწრაფება მოგე-
ბის მაქსიმალური ზარზე საკუ-
თარი კაპიტალის (აქციონე-
რების) ინტერესების გათვა-
ლისწინებით.**

კაპიტალიზმის ასეთი კონ-
ცეფცია ყველაზე გულახდი-
ლად ჩამოაყალიბა ამერიკელ-
მა ეკონომისტმა **მილტონ
ფრიდმანმა** (1912-2006).
1976 წელს ის ეკონომიკის და-
რგში აღფრედ ნობელის პრე-
მიითაც კი დააჯილდოვეს.

ფრიდმანმა პირდაპირ განა-
ცხადა ის, რასაც სხვები ერი-
დებოდნენ: ბიზნესს არანაი-
რი სხვა პასუხისმგებლობა არ
აქვს და არც შეიძლება ჰქონ-
დეს, გარდა იმისა, რომ მესა-
კუთრებმა (აქციონერებმა)
მიიღონ **მაქსიმალური მოგე-
ბა, ხოლო საუბრები „სოცია-
ლურ პასუხისმგებლობაზე“
ლაყობაა.** მილტონ ფრიდმა-
ნი ხშირად იმეორებდა: „ბიზ-
ნესის ბიზნესს წარმოადგენს
ბიზნესი“. ეს ძალიან მკაფიოდ
არის გამოხატული 1970 წელს
გამოქვეყნებულ მის სტატიაში:
„ბიზნესის სოციალურ პა-
სუხისმგებლობას წარმოადგ-
ენს მოგების ზრდა“.

**შოკის დოქტრინა — ეს არის უნივერსალური კაპიტალი-
ზაციის, რომელთა დახმარებითაც ზედა ფენები
საჭირო მიმართულებით გარდაქმნიან საზოგადოებას.
შოკის დოქტრინისა და ტანკის შერწყმის შედეგად დიდი
წვლილი შეიტანა მილტონ ფრიდმანმა. კლავს შვაბის
ადაკავს დოქტორ ვან კაპროსს, რომელიც გასული
საუკუნის 50-იან და 60-იან წლებში აშშ-ის სენატორი
სადაზვერეო სამმართველოს დაკავშირებით მუშაობდა**

უნდა გააკეთონ ისე, რომ კაპი-
ტალიზმი უფრო ეფექტიანი
იყოს, ხოლო „სრულყოფილი“
კაპიტალიზმის დამყარების მე-
თოდების საკითხებში მათი მო-
საზრებები ერთმანეთს სრუ-
ლად ემთხვევა.

მილტონ ფრიდმანი ლაპა-
რაკობდა „შოკურ თერაპია-
ზე“. აქ შეიძლება გავიხსენოთ
კანადელი ჟურნალისტი და
სოციოლოგის, **ნაომი კლანი-
ნის**, მიერ 2007 წელს გამოცე-
მული წიგნი „შოკის დოქტრი-
ნა: კატასტროფების კაპიტა-
ლიზმის აყვავება“.

**შოკის დოქტრინისა და ტექ-
ნიკის შემუშავებაში დიდი
წვლილი შეიტანა მილტონ
ფრიდმანმა. კლავს შვაბის
ადაკავს დოქტორ ვან კაპ-
როსს, რომელიც გასული
საუკუნის 50-იან და 60-იან
წლებში აშშ-ის ცენტრალური
სადაზვერეო სამმართველოს
დაკვეთით ცდებდა ატარებდა
ადამიანებზე და მათ ელექტრ-
ოკერით ანამებდა.**

ის გაუქმებასაც, რადგან, სა-
დაც მონოპოლიაა, იქ არ არის
„სამართლიანი“ ფასები, შესა-
ბამისად, არ არის თავისუფა-
ლი ბაზარი.

საჭირო არ არის, იყო
ეკონომიკის ისეთი პრო-
ფესორი, როგორც არის
ფრიდმანი, რათა მიხვდეთ
ელემენტარულს: თუ ეკო-
ნომიკიდან განვათავსებთ
სახელმწიფოს, მის
ადგილს დაიკავებს მონო-
პოლიები — ტრესტები,
კონცერნები, სინდიკატე-
ბი, კაპიტალები. სახელ-
მწიფო, მათ ემსახურებოდა
ფრიდმანი.

ის, რომ მილტონ ფრიდმა-
ნი და სადისტეგონ კამერონის
სახელები გვერდგვერდ აღ-
მოჩნდნენ კლავის წიგნში,
შემთხვევითი არ არის. ეს ექი-
მი (კამერონი) ძალიან ჰგავს
ფაშისტ ექიმ **იოზეფ მენბე-
ლეს**, რომელიც საკონცენტრ-
აციო ბანაკებში ცდებდა ატა-
რებდა ადამიანებზე. „კამერონ-
ის მეთოდიკით, — აღნიშნავს
კლავი, — 1980-იან წლებში
ასწავლიდნენ „სიკვდილის ბა-
ტალიონების“ ოფიცრებს ჰო-
ნდურასსა და გვატემალაში.
2011 წლის 11 სექტემბრის მო-
ვლენების შემდეგ კი აშშ-ში
კამერონის მეთოდები ლეგა-
ლიზებული იყო, როგორც ტე-
რორიზმთან ბრძოლის საშუა-
ლებები“.

ვინმე იკითხავს, როგორ შე-
იძლება მილტონ ფრიდმანის
შედარება კლავს შვაბთან,
რომელიც ლაპარაკობს კორპო-
რაციების „სოციალურ პას-
უხისმგებლობაზე“, სოციალ-
ური ჯგუფების ინტერესების
გათვალისწინებაზე კომპანიე-
ბის მიერ, მომავალ თაობებზე
ზრუნვაზე?

შეიძლება.
„პანდემია, — ამტკიცებს
კლავს შვაბი, — ახალ ეპოქა-
ში შესასვლელ კარს აღებს.
წინ არის „ინკლუზიური კაპი-
ტალიზმი“ — ახალი უტოპია,
რომელიც, თითქოს, მშრომე-
ლი ადამიანები არიან მათ რი-
ცებში, ვინც საზოგადოებრი-
ვი დოვლათიდან სამართლი-
ანად იღებს წილს“.

**კლავს შვაბი წერს: „სინ-
ქრონიზაციის დარღვევა ორ
ჯგუფს (რომლებიც იღებენ
გადამყვებელელებს) და სა-
ზოგადოებას შორის, რომელ-
თა შორისონტები ძალიან გა-
ნსხვავებულია, მწვავე პრობ-
ლემა და მასთან გამკლავება
პანდემიის პირობებში ძალიან
რთული იქნება. შოკის სისწ-
რაფე და მიყენებული ტკივი-
ლის სიღრმე შეუძლებელია საკ-
ითხის პოლიტიკურ მხარე-
თან“. ნაცნობი სიტყვა — შო-
კი. ეს კლავს შვაბში მილტონ
ფრიდმანი ლაპარაკობს.**

**Fondsk.ru-ზე
გამოქვეყნებული მასალის
მიხედვით მოამზადა
ბიორეპი განმეილაკამ**

„ოცნებიანი თავდაპირველად, უნდა ვსთქვათ, ძლიერ ზარმაცია, ამასთანავე მსუნაბი და უეჭველად ღარიბი. დილ, ღარიბია და თავდაპირველად გამდიდრებაზედ ოცნებობს, ანუ, უკეთ რომ ვსთქვათ, იმაზე, თუ რა კარგია სიმდიდრე“.

ფიქრები

კაცს რომ ფიქრი არა ჰქონდეს, შენი მტერი, რომ კაცის ყოფნა იქნებოდა ნუთისოფელში: მაშინ ხომ ველარც ენა იენავებდა და დამუნჯდებოდა მთელი კაცობრიობა. სამართლით რომ ვსთქვათ, ენა უფრო ცოდვიანია ფიქრზე; ფიქრს რა ცოდვა აქვს, მანამ საქმედ არ გადაიქცევა? არაფერი. შემწყვდეული ერთს ძვლის კოლოფში, ფიქრი ფიქრობს თავისთვის, ჩუმად. კაცის ფიქრი, რასაკვირველია, კონინობს, რაღაც კომპებს აშენებს, მემრე ისევ არღვევს, მაგრამ არც ასაშენებელი მასალის ჩქამიჩქუმი ისმის შენების დროს და არც დარღვევის ჩხრილ-გრიალი. რადგან ენა მყვირალაა, კიდევ იმიტომ არის იმის ყვირილის სამზღვრად გალაგებები გაკეთებული: ამას იქით ნუ გადააბოტებ, ენავ, თორემ „დაშავდები“. ფიქრისთვის კი ჯერ მიჯნები არავის დაუნიშნავს: ის თავის საქმეს ჩუმ-ჩუმად აკეთებს... მე კი ღმერთმა დამიხსნას, და ზოგის თავში ეს ფიქრი ხანდახან კვამლად გადაიქცევა; ამ კვამლს ოცნებას ვეძახით. თქვენს მტერს, რაც ეს კვამლი იმას, ვის თავშიც ასტყდება, ავარდება, საქმეს დაშვარებებს: თავლებს უბრძავებს, ყურებში ბამბას უცობს. მე თითონაც მინახავს უსაქმო, ოცნებიანი ადამიანი უზრუნველად ტახტზედ გადაშლართული, ორივე ხელები კისერზე მოუხვევია და შესწერებია ჭერსა, იქ აცეცებს ამღვრულს თავლებს. ნეტავი, ლუარსაბივით ბუზებს მაინცა სთვლიდეს, ეს, რაც უნდა იყოს, საქმეა. არა, ის თუმცა ჭერს უცქერის, მაგრამ თავისივე ფიქრით, თავისს ფიქრს დასწერებია და ამბობს: იპ, იპ, რა ლამაზი ფიქრები მიტრიალებს თავშიო!..

ოცნებიანი თავდაპირველად, უნდა ვსთქვათ, ძლიერ ზარმაცია, ამასთანავე მსუნაბი და უეჭველად ღარიბი. დილ, ღარიბია და თავდაპირველად გამდიდრებაზედ ოცნებობს, ანუ, უკეთ რომ ვსთქვათ, იმაზე, თუ რა კარგია სიმდიდრე. ამიტომ თავი და ბოლო ოცნებიანის ფიქრისა — „ახ, ნეტავი“ არის. ეს „ახ, ნეტავი“ ასულდგმულებს იმას, მანამ ცოცხალია და როცა კედება, პირველად მაშინ შეიცვლება მისი ფიქრი „ახ, ნეტავისა“ ამგვარად: „ახ, რომ ვერაო“. სამშინანს კაცს ოცნებინათვის სადა სცალიან, ან ოცნებას რა ხელი აქვს იმასთან?

ფიქრანი და მოსაზრებანი კაცზე ძლიერ უფროთხის ოცნებას, — უფროთხის იმიტომ, რომ ოცნება — ჯერ ერთი, ტვინს ულაყებს კაცსა და მეორე — საქმეს აცდენს. ფიქრანი კაცი მხოლოდ ფიქრობს და მაგრადაც ფიქრობს. რას ფიქრობს? — ჰმ!.. განა ცოტა რამ არის საფიქრებელი ქვეყანაზე!

ნაბიჯს ვერ გადასდგამ, რომ ფიქრი არ იყოს საჭირო. ფიქრანი კაცი სწორედ ასე იქცევა. რა ქნას: ჰხედავს, რომ მწერიც კი, რომელსაც ბუნებამ დაატყო ტანზე თავი და თავზე თვალები, თავის შესახება ფიქრობს. მოდი და შენ, ადამიანი, გაჩენილი, დაბადებული ვიფიცე — იქი ფიქრებ. სირცხვილიც იქნება! დილ, ფიქრანი, მოსაზრებანი ადამიანი ყველაფერზე ფიქრობს, რაც კი რამ ცხოვრებაში ხდება: არაფრისთვის არც თავლებს,

არც გონებას არ ზოგავს, ოღონდ კი სიმართლე, სინამდვილე შეიტყოს, თავისა და ქვეყნის სასარგებლო რამ გაიგოს; ეძიებს მიზეზს, უკვირდება რა შედეგს. გალარობდა ფიქრანი კაცი. გაიგებს, რადაც გალარობდა. გამდიდრდა, — ამის მიზეზიც ესმის. სოფელს უყვარს ფიქრანი კაცი, — ესმის რადაც უყვარს იგი სოფელს და ამიტომ უფროთხილდება თავის ფიქრს — არ დაეკარგოს, არ გავასუსტო ჩემის გონების ძაფები, თორემ პატივისცემას დავკარგავ, ენტიბარი გამიტყდებაო.

შემოვარდა სოფელში ერთი უცხო კაცი მშვირ-ტიტველი, გამართა ვაჭრობა და ორს წელიწადზე გამდიდრდა. ჭკვიანი კაცი უცქერის ამ ამბავს და ფიქრობს, ფიქრობს და ესმის, რაც ამბავია აქა, სწუხს; უფიქრელი კი ამ ამბავს ისე უცქეროიან, როგორც მზის ჩასვლა-ამოსვლას, გათენ-დაღამებას, როგორც მდინარის ქვეზე ჩხრიალს.

დაეცა სოფელს მტერი, დაფთხენ სოფელნი, დაანებეს თავი თავიანთ სარჩო-საბადებელს და მიზიან ტყეში დასამაღვად. თითო-ოროლა კაცი ილა თუ დარჩა თავიანთ სახლში და ისინიც ცალკ-ცალკე ებრძვიან მტერსა, ვერ მოუხერხებიათ ერთმანეთს მხარი მისცენ. იტანჯება ფიქრანი კაცი და იძახის „ვინც გაიქცა, რად გაიქცა, უბედურს თავის ამბავში სიკვდილი არ ერჩივნა?! ან თქვენ, ვინც სოფელში დარჩით, რა ღმერთი გინყრებათ და ერთმანეთს არ მიეშველებით, ერთად არ იბრძობებთ! რა დაჰრჩებათ გახიზნულთ ბოლოს სინანულისა და ცრემლის მეტი, ხომ სიმშილი დაჰლევს ბეჩავებს! ერთიც ვნახოთ, მტერმა მოიწონა ჩვენის სოფელის მდებარეობა და მონინა აქ დაბინავება“.

მოვიდა სოფელში დაბეჭდილი ფურცელი. ფიქრანმა კაცმა ამ ფურცელს ხელი მიატანა: თუ არას მარგებს ამის წაკითხვა, ხომ ვიცი, არაფერს მანყენსო; მოდი წავიკითხო, რა სწერია შიგ. დაიწყებს გულმოდგინედ, მოსაზრებით კითხვას, თვითვე უსიტყვას უფიქრდება. კითხულობს ამ დაბეჭდილს ფურცელში იმას, რომ ცხრას ზღვასა და ცხრას მთას იქით თურმე ზღვის ძირში რკინისგზის გაყვანას აპირობენ იქვე, შორს ქვეყანაში, გამოჩენილა ერთი ნასწავლი კაცი, რომელიც უბრალო მასალებიდან შეაზავებს, გააკეთებს რძეს, წყალს, ერბოს, კვერცხს, პურს, ხორცს. „აბა, ჩვენი სიცოცხლეც სიცოცხლე რაღა?! — დასახის ფიქრანი კაცი ხალხს: — აი, რა ამბები ყოფილა იქ, საცა ნასწავლი ხალხია!..“ ფიქრანი კაცი ლაპარაკობს, ხალხს ყურს უგდებს და თვითონაც, თუ დიდხანს არა, ცოტა ხანს მაინც ფიქრზე მოდის და მადლი ემართება იმის გონებას.

— აი დიდება შენს სახელს, უფალო დამბადებელიო... რა ამბები ყოფილა? ჩვენზე უგერობიანი და უხეირო ვინ იქნება, ორლობიდან ტლაპო ვერ მოგვლობიანად გამოიაროს შინამდევ. ჩაეფლობა შიგ ურემი და ასი კაცი მოუნდება იმის ამონვდას. ამ ასმა კაცმა რომ მოინადინოს კი, ერთს დღეს შეუძლიან გააკეთოს ეს გზა ისე, რომ ფეხიც არას წამოჰკრას კაცმა, განალამც ლაფში ჩაფლულის ურმისა და საქონლის ზიდვაში მოიწყვიტოს ხელი.

გახარია ნავიდა, ღარიბაშვილი დაბრუნდა

გახარია — «მინდა გვაროვანს», ე.ი. არ სჯარა, ისევე, როგორც საქართველოს რიგით მოქალაქეებს უპარებათ ეჭვი იმაზე, ხალისუფლაზე დაპირისპირება და პოლარიზაცია რომ ოღონდ დასრულდება ხალხის სასიკეთოდ და ქვეყანა წინ წაუ

საეცრაზმი 7 ნოემბერს და საეცრაზმი 23 თებერვალს

ფიქრანი კაცი არადროს უსაქმოდ არ დადგება: პურის ჭამის დროსაც კი საქმეს აკეთებს: ისეთს რასმე იფიქრებს, რომ უეჭველად, თუ საქმედ აქცია, გამოდგება და ან კი რას არ აქცევს იგი გამოსადეგს ფიქრს საქმედ. მალე, ძალიან მალე სჭამს პურს მადიანად და ჰკიდებს საქმეს ხელს მადლიანად. ცოცხალი, მეტად ცოცხალი კაცი სასიამოვნო სანახავია, ფიქრანის კაცის საქმის კეთება, იმის საუბარი, იმისი სიარული, ყველაფერი და თუ მათქმევინებთ — ძილიც. ფიქრანს რომ სძინავს და ჰნახოთ, მაშინვე ეტყობა, რომ დალილილს დასძინებია, თვალს ატყუებს და თუ ადგა მადლიანად ადგება, მადლიანად მოიქცევის მარჯვენას; იგი არა ჰგავს იმ უფიქრ-

ელს ადამიანს, სიფხიზლის დროსაც რომ სძინავს, თითონ ძილია, ბევრი რომ არ ვილაპარაკოთ და როცა დაეძინება, ძილს კიდევ მეორე ძილი დაერთვის, დაეთხლავება თავყურში. გდია ბზის ტომარასავით, გდია დამბალ ყუნჭით, გდია როგორც ღორი წუმპეში, გდია როგორც ლოქო ლამში, როგორც დათვი სოროში; ერთის სიტყვით, გდია და გდია, გდია და გდია, ააქვს მალა ჭერი, ჩააქვს დაბლა დედამინა იმის ხრანტალ-პრანტალს, იმის ხერინვა-გვრინვას; ზარბაზანი რომ ყურებთან დაუცალო, ვერ გაიგონებს უზრუნველი, მაგრამ თავის ხერინვა ყურებში ესმის და გულზედაც მალამო ესმის, როგორც ნანადღისა, ცაში ანგელოზის გა-

ლობა იმაზე მეტი სასჯელი არა მიერგება რა ფიქრანს, როგორც ერთს ჭერს-ქვეშ ყოფნა უფიქრელ-უზრუნველთან. მისი სიფხიზლეც ანუხებს, და ძილი ხომ შეაძრწუნ-

P.S. მოუხედავად იმისა, „ნაცმოძრაობის“ წევრები ირწმუნებოდნენ, რომ მმართველ გუნდს მელიას დაპატიმრების უფლება არ მისცემდნენ, 23 თებერვალს სამართალმა პური მინიც ჭამა.

თუმცა არც ნაცებს შესწევდათ ძალი ქადილისა — უშვერი სიტყვებითა და მუშტების ბრახუნით, ცხადია, ვერ შეძლეს „ნაცმოძრაობის“ ოფისში შესული სპეცრაზმის შეჩერება, რომელმაც ამჯერადაც პირნათლად შესასრულა ხელისუფლების დავალება, ოღონდ 7 ნოემბერს მაშინდელმა სპეცრაზმელებმა ნაციონალების ბრძანებით დუბინკებით, რეზინის ტყვიებით, მსუთავი აირით სამუდამოდ დაასახინრეს ადამიანები, ზოგი სასიკვდილოდაც განირეს. ამჯერად კი სპეცრაზმელებს თითიც არ გაუტოკებიათ; სამაგიეროდ, ნაცსექტის წარმომადგენლებისგან მოხვდათ მუშტები. თუნდაც ამის შემდეგ განა შეიძლება მიშას რეჟიმის მომსწრე ადამიანს „ნაცმოძრაობას“ დაუჭიროს მხარი?!

ებს! დიდხანს ყელში ბრაზმორეული ყურს უგდებს იგი უფიქრელის ხერინვას; რამდენჯერმე კიდევ ჩასძახებს: „რა არი, რა ამბავია, კაცო! ძილი შეიძლება და მაგეთი?“ თუ გაიგონა — ხომ რა კარგი, თუ არა და ნიხლსაც ლამაზად ჩააზელს, რათა აღეხილნეს მისნი მკვდარი და ზარმაცი თვალნი და სდუმდეს ხმა მისი უგემური. უფიქრელს, ცოტა არ იყოს, კიდევ ეჯავრება ფიქრანი, ეჯავრება, რადგანაც იმანე უნება ერთმანეთს არ ეგებება, არ ეთანხმება. ხშირად ფიქრანს უფიქრელი სულელსაც ეძახის; მაგან რა შავი ქვა იცის, ხურმა რა ხილიაო, ამბობს იგი. უფიქრელი — უნდა არ დავივიწყოთ — ხანდახან აღილინდება და მისი ღლინი ფიქრანის ვინაობასა სწვდება, იმის კაცობას ეკამათება.

აი რასა ღლინებს უფიქრელი ცოლის გასაგონად: **რასა ჰპოდავს, რასა ჰპოტავს ფიქრანი მათიო, ფიქრი, ზრუნვა რას მიქვია, თუ მაქვს ლუკმა მჭადიაო! შენ რას მეტყვი, დედაკაცო, კიდევ ძილი მნადიაო; ამ ვერანას ვერ ვიშორებ, სულ წამწმებზე მადგიაო. მე დავენები და შენ კიდევ საჭამანდი ჩადგიაო. რას დალონდი, დედაკაცო, რასა ჰფიქრობ ამაზედა; რად ივიწყებ ხომ ერთი დღის ფეტიც გვიდგა ჭალაზედა! ძალიან კარგი მოსულა, იმ დღეს ვნახე ჩავლახედა. მოდი, კიდევ დავიძინებ, მეძინება ძალაზედა. ახლა — ცერცვი და ლობიო, ჩათესილი ყანაშია; ერთი ჩაფი ღვინო გვეყო ამდნის სარჩოს ჭამაშია.**

ფიქრანი რას დადგება ისე, რომ უფიქრელს თვალ-ყური არ ადევნოს: ყურს უგდებს თავისებურად, ჭკვიანურად და უპასუხებს დინჯად, უფიქრელის მოულოდნელად: **რასა ჰპოდავ, შე შეგნელო, შე ტვინთხელო და შე ბეცა: მანამ მაგას იფიქრებდი, თავში რად არ ლოდი გვეცა! მითქვამს, გეტყვი კიდევაცა: ბევრი მოხან, ბევრი თესე, თავის დროზე ყანა მომკე, თავის დროზე ცელი ლესე; ფხიზლად იყავ, გაილიძე, ტვინზე ფიქრი დააკვესე, მწენთვის გამოსადეგს გირჩევი, ჩემო ძმაო, ჩემო სესე!**

ეს მოულოდნელი პასუხი მოულოდნელად, უცაბედად გამოტყვენილი, შეარცხვენს, გაანითლებს უფიქრელს; იგი თვალებს დაბლა, დედამინისა-კენ, გააპარებს და დავარდნილ ვირვით ყურებს ძირს დაუშვებს, დაუშვებს ისე, რომ ყურების ბგარტუნის თავი აღარ აქვს, მაგრამ დაფიქრდება კი ლობიოს საჭამანდევით. **1891 წ.**

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

იყო დრო, როცა არ ზაფრავდნენ საზოგადოებრიობას, დღევანდელ მდინარეში დამკვიდრებული პრაქტიკისგან განსხვავებით, როცა ტელეარხების, საინფორმაციო სააგენტოებისა და ზოგიერთი ზეპირი გამოცემის „სტინგერი ჟურნალისტები“ მაინცდამაინც სასამართლოებში ათინ-ალამებინ „რეზონანსული“ საქმეების მოსაძიებლად.

მეისრე — რკინიგზაზე მომუშავე ადამიანი, რომელსაც სპეციალური ისრით გადაჰყავს ლიანდაგის მოძრავი ნაწილები ერთი ხაზიდან მეორეზე. ექვემდებარება მთავარ მენეჯერს, რომელსაც ხელმძღვანელობს პირადად სადგურის მორიგე.

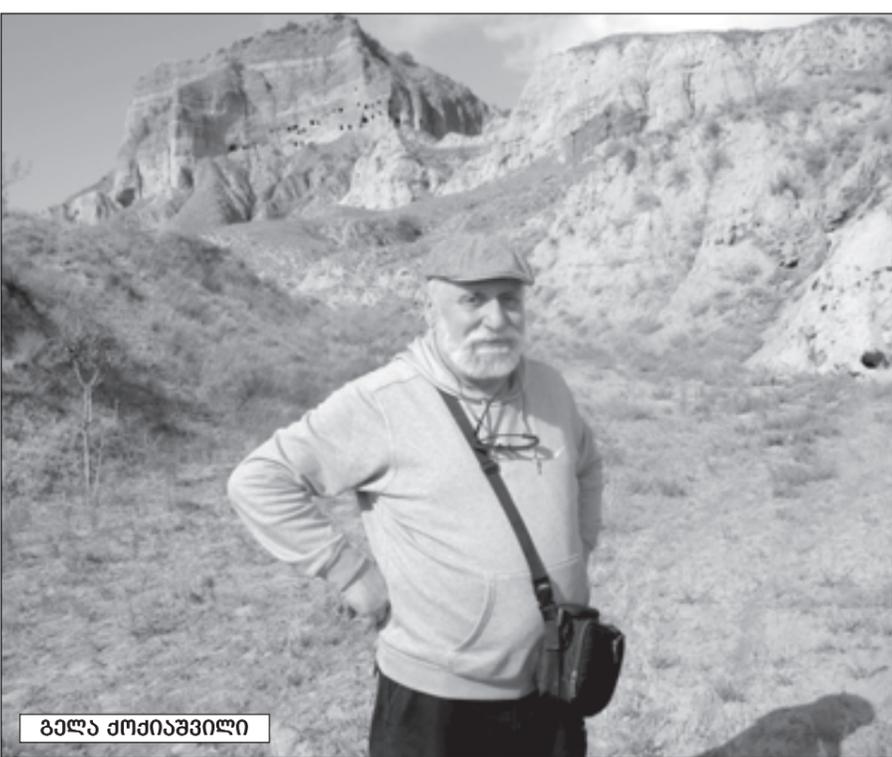
არსებობდა ასეთი საშტატო ერთეული რკინიგზაზე. უმდაბლესი თანამდებობა. აბსოლუტურად უფლებო, რომელსაც, თუ რამ გაფუჭდებოდა იმ სისტემაში, ყველა ცოდვის აპკიდებდნენ ხოლმე. განტეგების ვაცი! მასობრივი ინფორმაციის მაშინდელ სივრცეში ასეთად განიხილავდნენ ახალგაზრდულ პრესას. არაფრად აგდებდნენ. ვიღაც ეგუებოდა. ჩვენ — არა. ახალგაზრდა ჟურნალისტთა ერთი ჯგუფი დამოუკიდებელ საქმიანობას რომ შეეუდეთ და არსებული ვითარების რადიკალურად გამოსწორება უშუალოდ ჩვენი საქმე რომ გახდა, მაშინ გაზეთ „ახალგაზრდა კომუნისტის“ ტირაჟი 52 ათასზე ოდნავ მეტი იყო. სახე და უძალობა ტირაჟიდან გასული შინაბერასი ჰქონდა და მისი პოპულარობა თანდათან მცირდებოდა. ეს მეორე პლანის გამოცემა მყუდროობის ჩიხიდან ინტენსიური მოძრაობის მაგისტრალზე უნდა გამოგვეყვანა. მეისრეებმა ვიკისრეთ აკრძალვის მავთულხლართებით დაცული დასაშვები უფლებების სივრცის გარღვევა და ყოფნა-არყოფნის დანაღმულ ველზე გასვლა. საქართველოში ქრისტეს შობიდან 1972 წელიწადი იწურებოდა.

იმხანად სამართლებრივი, სახელმწიფოებრივი ნესრიგის დარღვევის, სისხლის სამართლის დანაშაულის ჩადენის ფაქტების საჯაროდ გამოტანა, ოფიციალურად არა, მაგრამ მაინცადამაინც სასურველად არ იყო მიჩნეული. საბჭოეთში ასეთი ანონიმულები არ უნდა არსებობდეს, არ შეიძლება მოხდესო. მაგრამ იყო, არსებობდა, რასაც ადასტურებდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს მიერ გამოცემული ყოველკვირეული ცნობების კრებული (сводка), რომელსაც მკაცრად განსაზღვრული ნომენკლატურული თანამდებობების პირებს უგზავნიდნენ და რომელშიც დროის შეივლიდან მონაკვეთში ჩადენილი დანაშაულის ფაქტები იყო აღწერილი. არ ზაფრავდნენ საზოგადოებრიობას, დღევანდელ მდინარეში დამკვიდრებული პრაქტიკისგან განსხვავებით, როცა ტელეარხების, საინფორმაციო სააგენტოებისა და ზოგიერთი ზეპირი გამოცემის „სტინგერი ჟურნალისტები“ მაინცდამაინც სასამართლოებში ათინ-ალამებინ „რეზონანსული“ საქმეების მოსაძიებლად და განსაშუქებლად, ხოლო ადვოკატები ტელეარხების მთავარ გმირებად მოგვევლინნენ.

რნალისტი, საზოგადო მოღვაწე, მრავალმხრივ უნიკალური პიროვნება და მამულიშვილი. გასული საუკუნის სამოცდაათიან წლებში იგი გაზეთ „ახალგაზრდა კომუნისტის“ რედაქციაში პასუხისმგებელ მდივნად მუშაობდა. მაშ, ასე: 1972 წლის 28 დეკემბერს „ახკომში“ იბეჭდება წერილი „სხვისი შვილები“ ბეთანიის ბავშვთა სახლში შექმნილ წარმოუდგენლად მძიმე მდგომარეობაზე, რომელსაც ბომბის აფეთქების ეფექტი ჰქონდა. დღევანდელი გადასახედიდან გამომჩნდა, რომ სწორედ ეს პუბლიკაცია იყო ერთგვარი რუბიკონი, რომლის გადალახვით ახალგაზრდა ჟურნალისტები დეკლარირებული პრინციპების განხორციელებას პრაქტიკულად შეუდგებიან.

— იმ კვირის „სვოდაკაში“ ამოვიკითხეთ, — იხსენებს გელა ქოქიაშვილი, — რომ კომპიუტერული მოვლანზე, „დახურულ ბაზარში“ მილიციელებმა დააკავეს ბეთანიის ბავშვთა სახლიდან გამოპარული ბავშვები, რომლებიც დანახლებიდან ხილსა და ბოსტნეულს იპარავდნენ. გამყიდველების განცხადებით, ეს ჩამოძინილი პატარები რამდენიმე დღის განმავლობაში სტუმრობდნენ აქაურობას. სასწრაფოდ დავაღუქინეთ საწყობი და კვების ობიექტიდან დავინყვით შემონმება. უამრავი დარღვევა აღმოვაჩინეთ, მათ შორის, ზედმეტობა გარკვეული სახის პროდუქტების, რომელიც აქაურ ხელმძღვანელებს სათავისოდ ნააღმდეგ მებრძოლი სამხარეთველოს ინსპექტორი მ. ძორიძე, კიროვის რაიონის შს რაიონის საკომიუნურეო ბაზარში აღმა-დაღმა დაიდო. ნენ და დახლებიდან ხილსა და ბოსტნეულს იტაცებდნენ. თავდაპირველად ვინაობა მხოლოდ დიმა ნარსიაშვილი და ვალერი

როსა ასალგაზრდა მეისრეებმა პრესა სვპა ლიანდაგზე გადაიყვანნენ

გელა ქოქიაშვილი

რას უფრო დეტალურად ვახსოვრებით ბავშვთა სახლში შექმნილ სიტუაციას, გვიპოვებოდა პრესაზე — ბავშვებზე ზრუნვის, მათ აღზრდა-განვითარებაზე თავგად-ადებულ სახელმწიფო დაწესებულებაში ვიყავით თუ პარონის ჯურღმულეების კოლექტივში, რადგან ნანახმა ყოველგვარ მოულოდნელობას გადააჭარბა.

სულხანიშვილმა გაამხილეს, მესამე კი, ჯოუტად რომ ჩაეკინდრა თავი... თოთხმეტი წლის გოგონა მაყვალა ბალაშვილი აღმოჩნდა. დავინტერესდით და გავარკვეეთ, რომ მარტოდ იმ ერთ წელიწადში ბავშვთა სახლიდან 41 აღსაზრდელი გაბარდა. მათი სია უზედას-ხედველო ბავშვთა მიმღებ-მანაწილებელი პუნქტის სეიფში ინახებოდა. ამკარად ჩანდა, რომ ბეთანიამი რაღაც უბედურება ტრიალებდა. გადავწყვიტეთ, შეგვემონმებინა ადგილზე. სასწრაფოდ შევკარით „ახალგაზრდა კომუნისტის“ სარეიდო ჯგუფი: შს სოციალისტური საკუთრების დაცვის დასახელების ნინო, თველოს ინსპექტორი მ. ძორიძე, კიროვის რაიონის შს რაიონის საკომიუნურეო ბაზარში აღმა-დაღმა დაიდო. ნენ და დახლებიდან ხილსა და ბოსტნეულს იტაცებდნენ. თავდაპირველად ვინაობა მხოლოდ დიმა ნარსიაშვილი და ვალერი

მეც — „ახკომის“ კორესპონდენტი. დავადექით გზას და ბეთანიისკენ რომ უნდა ჩავგვეზავა, ისეთი თოვა დაიწყო, იძულებული ვიყავით, ფეხებით ჩავსულყავით. ეგ არაფერი, ჩავალნით, მაგრამ თოვლი ისე გვარიანად იყო დადებული, რომ უკან დაბრუნება სათუთი გახდა, მაგრამ ამაზე არც გვიფიქრია — „ხვალემ იზრუნოს ხვალისა“. სასწრაფოდ დავაღუქინეთ საწყობი და კვების ობიექტიდან დავინყვით შემონმება. უამრავი დარღვევა აღმოვაჩინეთ, მათ შორის, ზედმეტობა გარკვეული სახის პროდუქტების, რომელიც აქაურ ხელმძღვანელებს სათავისოდ ნააღმდეგ მებრძოლი სამხარეთველოს ინსპექტორი მ. ძორიძე, კიროვის რაიონის შს რაიონის საკომიუნურეო ბაზარში აღმა-დაღმა დაიდო. ნენ და დახლებიდან ხილსა და ბოსტნეულს იტაცებდნენ. თავდაპირველად ვინაობა მხოლოდ დიმა ნარსიაშვილი და ვალერი

ლიერდებოდა ეჭვი — ბავშვებზე ზრუნვის, მათ აღზრდა-განვითარებაზე თავგად-ადებულ სახელმწიფო დაწესებულებაში ვიყავით თუ პარონის ჯურღმულეების კოლექტივში, რადგან ნანახმა ყოველგვარ მოულოდნელობას გადააჭარბა. საძილე ოთახებში — ჩამაგებული ზენრები და გაყვითლებული, დაფლეთილი ბამილები, ბალიშებს ქვეშ საოცარი ანტისანიტარია. ციტატა „ახკომიდან“: „კარადების მაგივრობას აქ ფანჯრის ღია თაროები და კედლის ღია თაროები და კედლის ღია თაროები და კედლის ღია თაროები... საპირფარეო-მოძრავი და გაუნია-ვებელ ოთახში დაგუბებული „სურნელის“ რაღაც ახლებური სინთეზური ნაერთი... ჟურნალისტების დაუნერელი ეთიკური ნორმები და ზღვარი

რომ არა, უფრო მეტის თქმაც შეიძლებოდა... დღეს თუ არა, ხვალ სრულიად ადვილი შესაძლებელია, რომელიმე ინფექციურმა ავადმყოფობამ იჩინოს აქ თავი“. უპატრონოდ მიტოვებულ ფარებს ჰვავდა აქაურობა, სახელდახლოდ აგებულ ფიცრულს. არადა, ყოველწლიურად ინვენტარის შესაძენად გამოყოფილი თანხა 28 400 მანეთს აღემატებოდა. რაზე დაიხარჯა ეს ფული? ამ შეკითხვაზე რეიდის მონაწილეებმა სამწიფო ნაწილის გამგისგან — გიორგი სტიფანეს ძე გამყრელიძისგან პასუხი ვერ მიიღეს. ასეთ გარემოში ცხოვრებას, რაც შეიძლება შორს უნდა გაეცქერა, ამიტომაც გარბოდნენ აქედან პატარები თბილისისკენ — სამათხოვროდ და საქურდლად. ასე ზრდიდა სხვის შვილებს ამ სახლის დირექტორი ბაგრატი ვასილის ძე მეგრელიძე, რომელიც შემონმების შემდეგ გააქტიურდა და თავის მანაწილებებს შუამავლებად მიგზავნიდა — ეს ერთი გვაპატიეთ და შეტყვევლად გამოვსწორდებითო. რატომ უნდა გვაპატივინა? თუშეცა ვინაირულ-ოგონი კი — კრიტიკა საჯაროდ რომ გამოგზავნა, მანანის მომავალზე პასუხისმგებლობა გაქონდა. მანან ასე ვფიქროვებო, ისე კი არა, ახლა ჟურნალისტული „ფაქტობით“ რომ ღირსებას უღახავდნენ პატიოსან ადამიანებს ვიღაც დანიშნულად და დაფინანსდნენ.

ახალი მაკარანკოები
ერთმა ფაქტმა განსაკუთრებით შეგვახარა: ორი მეხუთეკლასელი გოგონა — ცილა კალანდოშვილი და ნინო მარტინიუკი წინდების ამარა იდგნენ გაყვითლებულ დერეფანში. — ბავშვებს თოვლზე სრიალის უფლებას მხოლოდ კვირაობით ვაძლევთ. ასეთია ჩვენი დღის რეჟიმი, ამ გოგონებმა კი დაარღვიეს და თოვლზე სრიალი არჩიეს გაკვეთილებზე მისვლას. პედაგოგმა ოთარ ტაბაღაშვილმა ბავშვებს სველი ფეხსაცმელი გახადა და ნავიდა. ნავიდა მივლინებით ფოტოში(!) გოგონები თოვლსა და ყინვაში წინდების ამარა დაბრუნდნენ საძინებელ კორპუსში“. თითქმის ფეხშიშველები. ესეც კიდევ ერთი ამონარიდი. 28 დეკემბრის წერილიდან. გსმენიათ ასეთი არადადამიანური მოპყრობის შესახებ სხვაგან კიდევ? ამიტომ ვწერდი აღმ-ფოტოებულ: „და ამგვარ

კრიტიკა საჯაროდ რომ გამოგაქვს, მავანის მომავალზე პასუხისმგებლობა გეკისრება. მაშინ ასე ვფიქრობდით, ისე კი არა, ახლა ყურმოკრული „ფაქტებით“ რომ ღირსებას ულახავინ პატიოსან ადამიანებს ვიღაც დაინტერესებულის დავალებითა და დაფინანსებით.

დამოკიდებულებას აღზრდას უწოდებს მასწავლებელი ოთარ ტაბალაშვილი სხვები — კოლეგები, დირექტორი, ვისი თანდასწრებითაც ეს დაუფერებელი ამბავი ხდება, თავს ისე იჭერენ, ვითომც სხვისი საზრუნავი იყოს ბავშვის სათუთი ბუნება, მისი ჯანმრთელობა, სუსხიან ზამთარში ზოგიერთი აღსაზრდელის უპაატოოდ დატოვება, როდესაც საწყობში 26 ახალი პალტო ინახება.

ეს — რაც აღზრდას შეეხება. ახლა სწავლაზეც ვთქვათ. აქაური სკოლის 237 მოსწავლედან მხოლოდ 8 ბავშვი ჰყავდათ ფრიადოსანი. ისიც პირველ და მეორე კლასებში (!)

ამ გაუნათლებელი და მიგდებული ბავშვების ხარჯზე ბაირამობდა თანამშრომელთა პრივილეგიებული ჯგუფი, მათ შორის, დირექტორის მეუღლე **მადლენა ნესტორის ასული მებრაქიაძე**, ბულალტერი **ანა იოსავის ასული ფიფხაშვილი** ორ-ორ საშტატო ერთეულზე ჰყავდათ გაფორმებული. დაწყვილებული პროფესიების მუშაკები არ აკლდათ — მძღოლი-დამლაგებელი, ცეცხლფარეში-დამლაგებელი, მეჯინიბე-დარაჯი, ზეინკალი-მონტიორი. ხოლო დამლაგებლის ათ საშტატო ერთეულზე მხოლოდ შვიდი ადამიანი მუშაობდა.

„ექიმი **რევაზ ზაპარიაძე** მხოლოდ შაბათ-კვირას ადის ბეთანიაში. კვირის დანარჩენ დღეებში პედიატრიის სამეცნიერო კვლევით ინსტიტუტში მთელ განაკვეთზე მუშაობს.

ბეთანიის ბავშვთა სახლის ყოფილმა ბულალტერმა ამ ექიმის განრიგი შრომის დისციპლინის დარღვევად ჩათვალია და სამი თვის ხელფასი არ გამოუწერა ზაპარიაძეს. გარდაბნის რაიონის სახალხო სასამართლომ კი უკლებლივ მიაკუთვნა მომჩივანს სამივე თვის ხელფასი სრულად — 375 მანეთი“.

„იმ დღეს სადილი 2 საათზე დამთავრდა და ვახშამზე მიცემული ოციოდე გრამი ხილფაფა და პური ვითომ საკმარისია მოზარდი ორგანიზმისთვის? და როდენ უხერხულიც გინდა იყოს, უნდა ვთქვათ, რომ ასეთი კვება მშვიდი ულუფაზე ყოფნაა დიახაც.“

საწყობის გამგეს, **მიხეილ ლახარას კე ფიფხაშვილს** და მზარეულ **ჯემალ თვალისაშვილს** „რკინისბურთის დისციპლინა“ ჰქონდათ დამყარებული. თავად ადგენდნენ და თავად ხევენდნენ მენიუებს, ხშირ შემთხვევაში მოზარდებს განკუთვნილი დღიური ულუფის ღირებულებას საკმაზეების — მიხაკის, აჯიკის, პილპილის ღირებულებით ავსებდნენ“. **ესეც ამონარიდებია იმ წერილიდან.**

გაყალბების ვირტუოზები იყვნენ.

— მახსოვს, თქვენ მიერ აღმოჩენილი დარღვევის დიდი გროვიდან როგორ ვარჩევდით მთავარ და დასახსომებელ ხარვეზებს, მკითხველისთვის შემონგების ოქმის

მსგავსი სტატია რომ არ შეგვეჩვენებინა. ერთი დღე არ გეყოფოდათ ამ ყველაფრის შესასწავლად.

ერთ დღეში, რა თქმა უნდა, ვერ შევძლებდით. დიდ-თოვლობამ ჩაგვეკეტა ბეთანიაში ორი დღით, თანაც ისე, რომ თბილისთან კავშირის დამყარება ყოველდღე შეუძლებელი გახდა. არც მიმოსვლა, არც — ტელეფონი.

მესამე დღეს დავიძარით დედაქალაქისკენ. თოვლი წელამდეა. ერთი კილომეტრი ძლივს გავკვალეთ და ქანცი გამოგველია. ბედად გამოჩნდა ერთი გლეხი მარხილში შებმული ორი ხარით, რომელსაც ჩვენსავით გეზი ხეობიდან ზევით ჰქონდა ალებული.

ნელ-ნელა ამოვედით. აქედან თბილისში ჩაღწევა არ გაგვეჭირვებია. ჩავუჯექი წერილს და დილისთვის რედაქციაში გამზადებული მოვიტანე. ბევრი ვიფიქრეთ მაშინ სათათურზე.

— „სხვისი შვილების“ დარქმევა თავიდან არ გვინდოდა, რადგან უკვე გამოსული იყო ფილმი ასეთი სათაურით, თუმცა ამ მასალაზე უფრო იყო მორგებული, „სხვათა შვილებიც“ ვთქვით. იყო სხვა ვარიანტები, მაგრამ ბოლოს თავდაპირველზე შევჩერდით.

— იმ დროს ახალგაზრდა იღვარეძე **შეპარდნაძე** რამდენიმე თვის არჩეულია საქ-

ართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის პირველ მდივანად, ვასილ მჭავანაძის მაგივრად. ეს ჩვენი წერილი ცეკას ბიუროს სხდომაზე გაიტანეს განსახილველად. ააფრიალა მაშინ „ახკომი“ შევარდნაძემ და თქვა: „აი, ასეთი უნდა იყოს ქართული პრესა!“ ზუსტად ასე თქვა.

ერთი ფიგურანტი სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობაში იყოს ცეცხლ — საწყობის გამგე იყო მგონი. დანარჩენები დახსნეს ყველანი.

უამრავი წერილი მივიღეთ მაშინ, გვეხმაურებოდნენ, გვაქებდნენ, გვინიშნებდნენ გამბედაობას. მისაბაძი მაგალითი გავხდით ჩვენი მკითხველებისთვის.

ჩვენს რედაქციაში მუშაობდა ვეტერანი ჟურნალისტი **გიორგი ლარცულაძე**, რომელიც ყველასი და ყველაფრის მიმართ კრიტიკულად იყო განწყობილი. საქებარი სიტყვა არასოდეს წამოსცდენია. ფილოსოფიური განათლება ჰქონდა მიღებული თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში. უკომპრომისო მსჯელობა და ზუსტი დასკვნების გამოტანა მისთვის ორგანული მოთხოვნილება იყო.

აი, ეს უფროსი კოლეგა სარედაქციო თათბირზე სიტყვით გამოვიდა:

— აქამდე სად ვიყავით?! აი ვინ ყოფილა საქმის გამკეთებელი ხალხი. აი, ეს არის ჟურ-

ნალისტიკა. ჩვენ, დანარჩენებმა, ხელები უნდა ავნიოთ. მათი ნაწიერი ორლესური ხმალივით არისო და ა.შ. და ა.შ.

ერთ რამესაც აუცილებლად ვიტყვი.

სანამ ამ მასალის წერას დავიწყებდი, ერთი ფიქრი მანუხებდა, რადგან ვგრძობდი პასუხისმგებლობას, რომელსაც ვკისრულობდი, როგორც ავტორი. ხომ ვიცოდი, რომ მათ, ვისზეც ვწერდი, კარგ დღეში არ ჩააგდებდნენ, მაგრამ საქმე ეხებოდა უპატრონო ბავშვების აღზრდა-განათლებას, რაც სახელმწიფოს სახელითა და დავალებით უნდა განეხორციელებინათ, მაგრამ არ აკეთებდნენ უნამუსო ადამიანები, რომლებიც კარაქიან პურს პარავდნენ სხვის შვილებს.

ვცდილობდი, ზედმეტი არ მომსვლოდა, კანონის ჩარჩოებს არ გავცილებოდი. რეალური სურათი წარმედგინა მკითხველებისთვის.

მაშინ ასე ვწერდით ყველანი. დღეს ვისაც რა მოადგება პირზე, ისე რომ აცხობს წერილებს და სიუჟეტებს, ეგრე სად იყო!

ადამიანს უბრალოდ ვერ გავნირავდით.

ახლა ხომ აღარ არის ჟურნალისტიკა, ახლა არის ჟორნალაზა. ერთ მხარეს არიან ჟორნიკები და მეორე მხარეს — რალაც ახალი გესტაპოს წარმომადგენლები, რომლებიც პუბლიცისტებად გვასაღებენ თავს. ან პოლიტიკოსებად ინოვებინან.

გესტაპოელები სააკაშვილის პერიოდში იყვნენ. ახლა მისი რალაც სექტის წევრები არიან.

უპირველესად, ტელევიზიებს ვგულისხმობ. გაზეთების „მწერალი“ ჟურნალისტები უფრო თავშეკავებულები არიან. გაცილებით — უფრო.

ჩვენ ყველა ადამიანს ვუფრთხილდებოდით, ყოველ სიტყვას ავწონ-დავწონივდით, რადგან სიტყვა იყო აზრი. ქართულად ვწერდით. ახლა? მართლაც ამბობდნენ, რომ ჟურნალისტობა მსოფლიოში მეორე უძველესი პროფესია არისო.

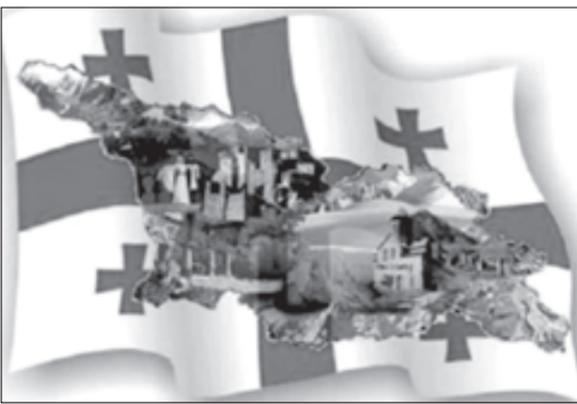
მე უკვე მრცხვენია ჩემი პროფესიის და აღარ ვამბობ, რომ ჟურნალისტი ვარ. ვამბობ, რომ ვარ ტელელოკუშენტალისტი.

ცნობისთვის: ბატონ გელა ქობიაშვილი 150 ფილმი აქვს გადაღებული 1200 ქაბლის აღწერით. უფრო მითური სიუჟეტით. უფრო მეტი, 320-მდე, გაზეთში გამოქვეყნდა, მაგრამ ნიხნად შეკარული დღეებში ვერ გამოუშინა, რადგან დამფინანსებელი არ ჰქონდა; დაჯილდოებულია ექვთიმე თაყაიშვილის პრემიითა და გრიფაოს დიდი მედალით.

„ახალგაზრდა კომუნისტი“ ამ პირველ რეზონანსულ წერილს კვლავ მოჰყვა კრიტიკული პუბლიკაციების გახმაურებული ციკლი: „მოულოდნელი ქუთაისი“, „ექიმის თერთი ხალათი“ (ავტორები გელა ლეჟავა და არმაზ სანებლიძე) და სხვ., რუბრიკა „გულ-ახდილი დიალოგები“ და ა.შ.

დასასრულ — ერთი განმარტება: გელა ქობიაშვილის მონათხრობში ზოგჯერ რამდენიმე რეპლიკით რომ ვარ ჩართული, იმის გამოა, რომ იმ დროს გაზეთ „ახალგაზრდა კომუნისტის“ რედაქტორობა მქონდა და კისრებულა.

არამაზ სანებლიძე

გავერთინეთ ქვეყნის გაღასარჩენად

**„დღეს გამოჩნდება, ვინ არს ერთგული, ვის უფრო გვიყვარს, ძმანო, მამულო!“
ნ. ბარათაშვილი**

ჩვენს პლანეტაზე უკან-უკან მიმავალმა ცხოვრებამ ჩიხიც გალია და უკვე ზღვარს მიაღწა.

საზოგადოების სოციალურ-პოლიტიკური ცხოვრების დუღილის ტემპერატურა თითქმის მაქსიმუმამდეა ასული. შეგნებული ხალხი შფოთავს და მომავალი სამართლიანი ცხოვრების წესის დასამკვიდრებლად შეუძცდარ გზას ეძებს. კაცობრიობის ცხოვრების უკანასკნელმა 50-მა წელიწადმა ისე განვლო დუღილსა და ქოთქოთში, რომ ღირსეული ცხოვრების დამყარებისთვის ამ მორევის ზედაპირზე მოტივტივე, ხალხისთვის უსარგებლო პარტი-მოძრაობებმა თუ არასამთავრობო ორგანიზაციებმა ვერავითარი ახალი, ფასეული, დამაჯერებლად გასაგები გზა ვერ შემოგვთავაზეს, პირიქით — მათი სვლა-გეზი დეგრადაციისკენ მიმართული აღმოჩნდა.

ახლა ხელისუფლება-ოპოზიციისთვისაც გასაგები შეიქნა, რომ ხალხს საბოლოოდ ვეღარ მოატყუებენ ძველი პოლიტიკენოლოგიების გზით, ამიტომ იძულებულნი არიან, ახალი, განსხვავებული ვერსიები შემოგვთავაზონ მომავალი ცხოვრების მოსაწყობად და კვლავ შეგვაყარონ თვალეში ნაცარი. ამიტომ გაათმავებული სიფრთხილით მოვეკიდეთ ახალ შემოთავაზებებს, რათა განვასხვავოთ მათში ავი და კარგი.

ჩვენდა გასახარად, გაზეთ

„საქართველო და მსოფლიოს“ თებერვლის მე-5 ნომერში გამოქვეყნდა სოციალურ და პოლიტიკურ მეცნიერებათა ახალგაზრდა დოქტორის, დავით სუხიაშვილის, სტატია, რომელიც ყველა იმ ადამიანის, პროგრესული პოლიტიკური ჯგუფების ყურადღებას მიექცევს, რომლებიც მზად არიან, სერიოზულად გაიზარონ პუბლიკაციაში ჩამოყალიბებული თვისებები სამშობლოს გადარჩენად.

ჩვენ ვთხოვთ ყველა დაინტერესებულ პირს (რომლებსაც ერის წყლული წყლულად ამჩნევია) სკრუპულოზურად წაიკითხონ მითითებული პუბლიკაცია და, თუ საჭიროდ ჩათვალა, გამოგვეხმაურონ, რათა ერთობლივად გავანალიზოთ პუბლიკაციის პათოსი და დავსახოთ მომავალი სამოქმედო გზები.

P.S. გაზეთის იმვე ნომრის მე-17 გვერდზე გამოქვეყნებულია არანაკლებ საყურადღებო სტატია, რომელსაც პროგრამის სახით გვთავაზობს გაერთიანების — „სოცი-ალისტური კოალიცია აღორძინებისთვის“ ერთ-ერთი ხელმძღვანელი თემურ ფიფია. გთხოვთ, ამ პროგრამის გულდასმით გაეცნობის შემდეგ მასზეც მოგვანოლოთ თქვენი ხედვა-თვალსაზრისი.

სამოქალაქო აქტივისტები:
მეჩაბა ზურაბაშვილი
— (მოზ.) 597-95-58-01
ბორის რიონისპირაძე
— (მოზ.) 568-28-20-31

ახლა ხელისუფლება-ოპოზიციისთვისაც გასაგები შეიქნა, რომ ხალხს საბოლოოდ ვეღარ მოატყუებენ ძველი პოლიტიკენოლოგიების გზით, ამიტომ იძულებულნი არიან, ახალი, განსხვავებული ვერსიები შემოგვთავაზონ მომავალი ცხოვრების მოსაწყობად და კვლავ შეგვაყარონ თვალეში ნაცარი. ამიტომ გაათმავებული სიფრთხილით მოვეკიდეთ ახალ შემოთავაზებებს, რათა განვასხვავოთ მათში ავი და კარგი.

ჩვენ ყველა ადამიანს ვუფრთხილდებოდით, ყოველ სიტყვას ავწონ-დავწონივდით, რადგან სიტყვა იყო აზრი. ქართულად ვწერდით. ახლა? მართლაც ამბობდნენ, რომ ჟურნალისტი ვარ. ვამბობ, რომ ვარ ტელელოკუშენტალისტი.

ვროვის ქვეყნებთან (სხვა ქვეყნებთანაც) დიპლომატიური კავშირი აუცილებელია, მაგრამ მათთან შერწყმა, მათი ცხოვრების წესით ცხოვრება და მათი მითითებებით საკუთარი ქვეყნის მართვა აუცილებლად გამოიწვევს ეროვნულ თვითმყოფადობის გაქრობას. ეს განსაკუთრებით საშიშია ისეთი მცირერიცხოვანი ერისთვის, როგორც ქართველები არიან.

ეროვნული თვითმყოფადობისთვის

საქართველოში არსებული პოლიტიკური პარტიების უმრავლესობა და უცხოეთიდან დაფინანსებული არასამთავრობო ორგანიზაციები დაბეჯითებით მოითხოვენ ევროპასთან შერწყმა-დამსგავსებას.

ევროპის ქვეყნებთან (სხვა ქვეყნებთანაც) დიპლომატიური კავშირი აუცილებელია, მაგრამ მათთან შერწყმა, მათი ცხოვრების წესით ცხოვრება და მათი მითითებებით საკუთარი ქვეყნის მართვა აუცილებლად გამოიწვევს ეროვნულ თვითმყოფადობის გაქრობას. ეს განსაკუთრებით საშიშია ისეთი მცირერიცხოვანი ერისთვის, როგორც ქართველები არიან.

ტროცკის გამოქვეყნებული აქვს თავისი გეგმა. მას სურდა, რუსეთი თეთრი ზანგებით დასახლებულ უდაბნოდ გადაეცია, არნახული ტერორით, რეპრესიებით, პერმანენტული რევოლუციებით პლანეტა გაენითლებინა... რომ არა სტალინი, ტროცკი ამას გააკეთებდა... რომ არა სტალინი, მეორე მსოფლიო ომში ფაშისტური გერმანია გაიმარჯვებდა... რომ არა სტალინი და ბერია, რომელთა დამსახურებაა საბჭოთა კავშირის ატომური ბომბით შეიარაღება, ამერიკის შეერთებული შტატები საბჭოთა ქალაქებს, მათ შორის თბილისს, ატომური ბომბებით მიწასთან გასწორებდა...

დიდი ბერძენელი ფილოსოფოსი კეპალი თავის «გონის ფილოსოფიაში» წერს: «კავკასიურ კანსაში აღწევს გონი აბსოლუტურ იგივეობას თავის თავთან. აქედან შედის გონი სრულყოფილ დაპირისპირებაში ბუნებრივობასთან, თავის თავს იმეცნებს თავისი აბსოლუტურ დამოუკიდებლობაში, თავს აღწევს მერყეობას ორ უკიდურეს შორის, აღწევს თავის თავის განსაზღვრას, თავისი თვითობის განვითარებას და მით მსოფლიო ისტორიას წარმოშობს».

* ისტორიას ახსოვს რომის პაპების გარყვნილი ცხოვრება. * დღეს ევროპაში ინკვიზიცია, ინდულგენციებით ვაჭრობა აღარ არის, მაგრამ მძვინვარებს უფრო უარესი საზიზღრობა: რომის პაპი და კათოლიკური ეკლესია ჯვარსა წერს და ოჯახის შექმნას ულოცავს გარყვნილ „შეყვარებულ მამაკაცებს“, გარყვნილ „შეყვარებულ ქალებს“. ასეთი ცოდვისთვის ღმერთმა ორი ქალაქი — სოდომი და გომორი გაანადგურა, ევროპაში კი მამათმობლობასა და პედოფილიას მწვანე შუქი აუჩუქებს.

დღეს ევროპელი ფილოსოფოსები სასონარკვეთით მოქცემენ გაუცხოების პრობლემას. ევროპაში ადამიანები გაუცხოვდნენ, დაკარგეს თანააღმობის განცდა; ერთმანეთს უყურებენ და აფასებენ, მხოლოდ როგორც გამოსადგენ ნივთებს.

აი რას წერს სერბი არქიმანდრიტი ნაშრომში „მართლმადიდებელი ეკლესია და ეკუმენიზმი“. „ნივთის მოყვარული ევროპელი ადამიანი თვითონაც ნივთად გადაიქცა. პიროვნება გაუფასურებული და ულოცავი გარყვნილი და ადამიანი, დარჩა მხოლოდ უსულგულო ადამიანი — ნივთი. აღარ არსებობს ადამიანი, უკვდავი, ღვთის მსგავსი ადამიანი, დარჩა მხოლოდ ნარჩენები ადამიანისა, მხოლოდ სხეულებრივი ჩენჩო, რომლისგანაც განუდევნიათ სული. მართალია, ეს ჩენჩო დახვეწილი, გარანდულია, ელვარებამდეა გაპრიალებული, მაგრამ ის მაინც ჩენჩოა მხოლოდ და მეტი არაფერი. ევროპულმა კულტურამ სულს განაძარცვა, გაანით-

ოდ ერების შერწყმა-დადაგვარება, არამედ რასებისაც! ფაშისტური გერმანია ანადგურებდა ერთ ერს. დღეს მიმდინარეობს კლონირებული არსების — „რობოტიკის“ გამოყვანა. ეს არსება გაირჯება ისე, როგორც ადამიანი, მაგრამ სინამდვილეში უსულო მექანიკური არსება იქნება, რომელიც ყველა ბრძანებას დაემორჩილება და უსიტყვოდ შეასრულებს. ამგვარი ადამიანის გამოყვანაზე მუშაობენ კარგად დაფინანსებული სამეცნიერო ინსტიტუტები, მოღვაწეობენ დალესის, ბუენოს-აისის, ჰამილტონის, სოროსის... მსგავსი თეორეტიკოსები.

საუბედუროდ, საქართველოში ბევრი მათი მომხრე და მიმდევარი, რომელთა ძირგამომთხრელ საქმიანობას ფარდას ხდის აკადემიკოსი **ელნიზაბარ ჯაფარიძე** თავის შესანიშნავ ნივთში „ავაჰმე, ჩემო მამულო“!

ევროპა გულგრილად უყურებდა ოსმალეთის იმპერიის ექსპანსიას საბერძნეთში, ევროპის სხვა ქვეყნებში. ხმა არ ამოუღია არც აია სოფიას მეჩეთად გადაკეთებაზე... თხოვნის მიუხედავად, ევროპა საქართველოს არ ეხმარებოდა სპარსეთის, ოსმალეთის, არაბეთის შემოსევების მოგერიებაში. რომ არა საქართველო, ეს აგრესიული ქვეყნები შეძლებდნენ რუსეთის, ევროპის გამუსლიმანებას... კავკასიურმა რასამ, ქართველებმა გადაარჩინეს რუსეთი და ევროპა, შეცვალეს მსოფლიო ისტორია. მიუხედავად ამისა, ევროპა არ წყალობს მართლმადიდებელ ქვეყნებს, მაგალითად საბერძნეთიც და სერბეთიც კმარა...

ნატოში განწევრებით (საექვო, თუ მოხდება) საქართველო აფხაზეთსა და სამაჩაბლოს ვერ დაიბრუნებს. საქართველო გადაიქცევა დიდ სახელმწიფოთა რაკეტების სამიზნედ, ამიტომ აუცილებელია სამხედრო მიუმხრობლობა.

შეძლებს თუ რა საქართველო დამოუკიდებლად არსებობას? უძველეს დროში საქართველომ კაცობრიობას მეტალურგია, მედიცინა ასწავლა... ჩვენს დროში ქართველმა მეცნიერებმა ახალი აღმოჩენებით გაამდიდრეს ქიმია, ფიზიოლოგია, ფსიქოლოგია, მედიცინა, მათემატიკა... ძველმა ქართველებმა შექმნეს უნიკალური დამწერლობა, ლვთაბრივი ქართული სიმღერები, ცეკვები, უმდიდრესი ფოლკლორი... გვყავდა და გვყავს დიდი პოეტები, მწერლები, მხატვრები... გვყავდა და გვყავს მსოფლიო და ოლიმპიური ჩემპიონები სპორტის მრავალ სახეობაში... გვყავს ნიჭიერი ახალგაზრდა მეცნიერები, რომლებიც უცხოეთში წარმატებით მუშაობენ... ნებისმიერი მრავალმილიონიანი ქვეყანა იამაყებდა ჩვენი ეროვნული სიმდიდრეებით!

საუბედუროდ, არ გვყავს ეროვნული ხელისუფლება! ქართველი ერის გადარჩენისა და დამოუკიდებლად არსებობისთვის აუცილებელია ეროვნული ხელისუფლება!

საქართველოში არსებული პოლიტიკური პარტიების უმრავლესობა და უცხოეთიდან დაფინანსებული არასამთავრობო ორგანიზაციები დაბეჯითებით მოითხოვენ ევროპასთან შერწყმა-დამსგავსებას.

რომ არა სტალინი, მეორე მსოფლიო ომში ფაშისტური კანსაში აღწევს გონი აბსოლუტურ იგივეობას თავის თავთან. აქედან შედის გონი სრულყოფილ დაპირისპირებაში ბუნებრივობასთან, თავის თავს იმეცნებს თავისი აბსოლუტურ დამოუკიდებლობაში, თავს აღწევს მერყეობას ორ უკიდურეს შორის, აღწევს თავის თავის განსაზღვრას, თავისი თვითობის განვითარებას და მით მსოფლიო ისტორიას წარმოშობს»

თანავიკ კუხლავილი

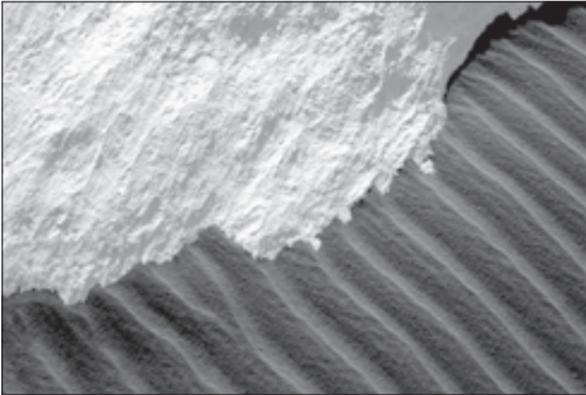
ტალასის მენი
ეს მოვლენა ჩდება იმ
შემთხვევაში, როცა
ელვა ნარმოიქმნება
ვულკანის შეღვნი

**ყველაზე
ყველაზე...**

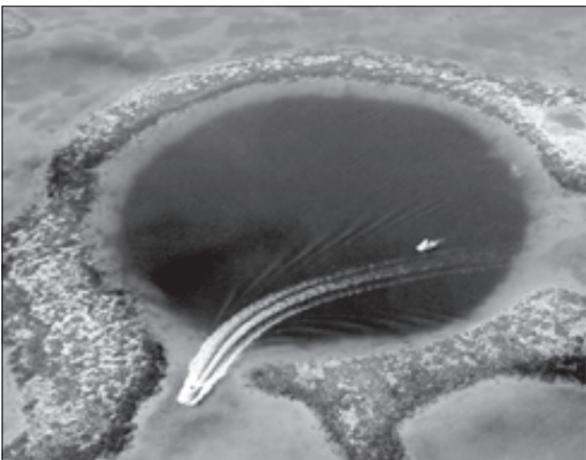
www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

1979 წლის 18 თებერვალს უდაბნო საჰარაში
თოვლი მოვიდა. დედამიწაზე არც ისე იშვიათია
უცნაური მოვლენები: ფერადი წვიმა, გაყინული
წყაროები, გოლიათი მთები და სხვა. — ამ
ყველაფერს თითქოს იმისთვის ქმნის ბუნება, რომ
კიდევ ერთხელ განაცვიფროს თავისი ბინადარი.

თოვლი საჰარაში

2021 წლის იანვარში კვლავ მოვიდა თოვლი საჰარაში. რო-
გორც ჩანს, ცივი ჰაერი ახლა უფრო ხშირად სტუმრობს უდაბ-
ნოს, ვიდრე ადრე.

დიდი ლუკჯი ღრეული

ეს საოცარი ღრეული კუნძულ ბელიზთან ახლოს მდებარე-
ობს. მისი დიამეტრი 300 მ-ზე მეტია, სიღრმე — 124 მ., ქმნის
კარსტულ ძაბრს, რომელიც ძალიან შთაბეჭდავად გამოიყუ-
რება 100 მ-ის სიმაღლიდან.

აკვამარინის ტბა

ინდონეზიის კუნძულ იავაზე არის ვულკანი კავაპი იჯენი, მაგ-
რამ კუნძული უფრო ცნობილია სხვა ღრეულსა და მთებით —
ეს არის აკვამარინის ტბა ვულკანის პიკზე. აკვამარინის ფერს
წყალს აძლევს ქიმიური ელემენტი გოგირდი.

უნიკალური ბუნებრივი მოვლენები

ბაზალტის კოლონიები

ეს არის ექვსკუთხედი კოლონიების ფორმის ვულკანური ნარ-
მოიქმნის. ასეთი მოვლენები ხდება მაშინ, როდესაც ლავის სქე-
ლი ფენა სწრაფად ცივდება, იჭიმება და მთის ქანების ზედა-
პირზე ქმნის ნაპრალებს. ბაზალტის კოლონიები გვხვდება ირ-
ლანდიაში, აგრეთვე, კალიფორნიაში (აშშ) მდებარე ეროვნულ
პარკში.

სეხსლოვანი მისარტყელა

ისეთი მოვლენა, როგორც არის ცეცხლოვანი ცისარტყელა,
ნარმოიქმნება მაშინ, როცა ღრუბლებში არსებულ ყინულის
კრისტალებს ეცემა მზის სხივი. ცეცხლოვანი ცისარტყელა უფ-
რო ხშირად შეინიშნება ეკვატორის ახლო განედებზე.

ნითელი კიბორჩხალების მიგრაცია

ეს შთაბეჭდავი მოვლენა ალდგომის კუნძულზე ხდება ხოლ-
მე — 43 მლნ კიბორჩხალა კვერცხების დასადებად ყოველწ-
ლიურად გადაადგილდება ოკეანის სანაპიროზე. კუნძულის
მთავრობა ერთი კვირის განმავლობაში კეტავს თითქმის ყვე-
ლა გზას, რათა ბუნებას თავისი საქმის გაკეთებაში ხელი არა-
ვინ შეუშალოს.

გაყინული ბუბტაი

კანადის ტბებში გაყინული ბუბტები იშვიათობა არ არის. ასე-
თი ბუბტების ნახვა შეიძლება კანადის ჩრდილოეთით მდებარე
ტბებში.

ტალისეპური ღრეული

მეცნიერებმა ცოტა ხნის წინათ აღმოაჩინეს კიდევ ერთი იდე-
მალ მოვლენა — ტალისეპური ღრეული. მომავადოებელი
და, ამასთანავე, შიშის მომგვრელი სანახაობა ყველაზე ხშირად
აშშ-ში შეიძლება შენიშნოს.

2009 წელს დაადგინეს ამ უცნაური ფორმის ღრეულების წარ-
მოქმნის მიზეზი: ღრეულები ცაზე თავს იყრის, თითქოს გრი-
ვლი უნდა დაიწყოს, მაგრამ მალე იშლება.

პარლისფური ტბა ტანზანიაში

ტბა ნაზდრანი (ტანზანიაში) მარილის ტბაა, რომელიც ცხე-
ლი წყაროებით იკვებება. ეს ფლამინგოების გამრავლების ყვე-
ლაზე პოპულარული ადგილია.

მოაკაის სფეროები

ეს არის სფეროსებური ქვები, რომლებიც განლაგებულია ახა-
ლი ზელანდიის სანაპიროზე. მეცნიერთა აზრით, ეს სფეროები
მილიონობით წლების განმავლობაში იქმნებოდა ოკეანის
ფსკერზე ნიადაგის ფენების ეროზიისა და ცენტრალური ბირ-
თვის გარშემო კრისტალიზების შედეგად, შემდეგ კი წყალქვე-
შა დინებებმა შედაპირზე ამოატივტოვა.

მოამზადა ნიკა კორინთელა

თოვლით გამოწვეული აკოკალიფსი აშშ-ში

ანომალიურმა თოვლმა და ცივებმა, რომლებიც თავს დაატყდა აშშ-ის რამდენიმე შტატს, 60-მდე ადამიანის სიცოცხლე შეინირა. ასეთი კლიმატური პირობებისთვის შტატების ინფრასტრუქტურის მოუმზადებლობის გამო ვითარება უარესდება.

ყველაზე მეტად დაზარალდა შტატი ტენესისი, სადაც 23 ადამიანი დაიღუპა. სიკვდილის შემთხვევები გამოიწვია გათბობის მცდელობაში: ავტომობილში მსხდომი რამდენიმე ადამიანი გათბობისას მსუთავი აირით გაცივდა, რამდენიმე კი გაბურღიდან და ბუხრიდან გაფრთხილდა ბუნებრივი აირის აფეთქებამ იმსხვერპლა.

გაზეთი New York Times-ი იუწყება, რომ ბევრია მოყინულ გზებზე ავტოავარიის შემთხვევა; მოუგვარებელია ენერჯი და წყლით მომარაგების პრობლემა. უკვე შეინიშნება პროდუქტების დეფიციტიც. ელექტროენერჯის ნაკლები გამოშვებების გამო მოიმატა მისმა ფასმა. ზოგიერთ სახლს თოვლის სიმძიმისგან სახურავი ჩაენგრა.

რუსული სააგენტო რუსთა 24-ის ინფორმაციით, რუსეთში თოვლის ტემპერატურა დაბალია და ვერც დასავლეთმა ბოლომდე ვერ გადახარშეს „კომუნისმის დასასრული“, ჩრდილოატლანტიკური ალიანსი უკვე აღარ არის აქტუალური სტრუქტურა. — ეს ფრაზა გაისმა საფრანგეთის პრეზიდენტ ემანუელ მაკრონის ბაგეთაგან უსაფრთხოების საკითხებზე მიუხედავად იმისა, რომ მისი პრეზიდენტი უკვე აღარ არის აქტუალური სტრუქტურა. — ეს ფრაზა გაისმა საფრანგეთის პრეზიდენტ ემანუელ მაკრონის ბაგეთაგან უსაფრთხოების საკითხებზე მიუხედავად იმისა, რომ მისი პრეზიდენტი უკვე აღარ არის აქტუალური სტრუქტურა.

რუსული სააგენტო რუსთა 24-ის ინფორმაციით, რუსეთში თოვლის ტემპერატურა დაბალია და ვერც დასავლეთმა ბოლომდე ვერ გადახარშეს „კომუნისმის დასასრული“, ჩრდილოატლანტიკური ალიანსი უკვე აღარ არის აქტუალური სტრუქტურა.

საქართველოში უმუშევრობის დონე 3,8 პროცენტით გაიზარდა

საქსტატიის მონაცემებით, 2020 წლის IV კვარტალში საქართველოში უმუშევრობის დონე ნინა წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით 3,8 პროცენტით მოიმატა და 20,4 პროცენტი შეადგინა. სამუშაო ძალის მაჩვენებლების მიხედვით, რომელიც საქსტატმა გამოაქვეყნა, 2020 წლის IV კვარტალში სამუშაო ძალამ (ეკონომიკურად აქტიურმა მოსახლეობამ) შრომისუნარიანი მოსახლეობის (15 წლისა და უფროსის) 50 პროცენტი შეადგინა.

საქსტატიის მონაცემებით, 2020 წლის IV კვარტალში დაქირავებულთა წილი დასაქმებულთა საერთო რაოდენობის 67,3 პროცენტს შეადგენდა, რაც 1,7 პროცენტული პუნქტით ნაკლებია წინა წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით. „2020 წლის IV კვარტალში უმუშევრობის დონე საქალაქო დასახლებებში წინა წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით გაზრდილია 5,6 პროცენტული პუნქტით, ხოლო სასოფლო დასახლებებში — 1 პროცენტული პუნქტით. უმუშევრობის დონე, ტრადიციულად, მაღალია კაცებში, ქალებთან შედარებით. 2020 წლის IV კვარტალში, წინა წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით, აღნიშნული მაჩვენებელი ქალებში გაზრდილია 2,5 პროცენტული პუნქტით, ხოლო კაცებში გაზრდილია 4,7 პროცენტული პუნქტით, — აღნიშნულია ინფორმაციაში. bpn.ge

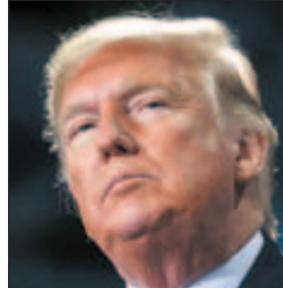
ამასთანავე, წინა წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით სამუშაო ძალის მონაწილეობის დონე (აქტიურობის დონე) შემცირებულია 0,5 პროცენტული პუნქტით, ხოლო დასაქმების დონე — 2,3 პროცენტული პუნქტით. სამუშაო ძალის მონაწილეობის დონე (აქტიურობის დონე) წინა წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით გაზრდილია ქალაქის ტიპის დასახლებებში 0,8 პროცენტული პუნქტით, ხოლო სოფლის ტიპის დასახლებებში შემცირებულია 2,2 პუნქტით. დასაქმების დონე შემცირებულია როგორც ქალაქის ტიპის, ისე სოფლის ტიპის დასახლებებში, შესაბამისად 2,4 და 2,3 პროცენტული პუნქტით.

საქსტატიის მონაცემებით, 2020 წლის IV კვარტალში დაქირავებულთა წილი დასაქმებულთა საერთო რაოდენობის 67,3 პროცენტს შეადგენდა, რაც 1,7 პროცენტული პუნქტით ნაკლებია წინა წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით. „2020 წლის IV კვარტალში უმუშევრობის დონე საქალაქო დასახლებებში წინა წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით გაზრდილია 5,6 პროცენტული პუნქტით, ხოლო სასოფლო დასახლებებში — 1 პროცენტული პუნქტით. უმუშევრობის დონე, ტრადიციულად, მაღალია კაცებში, ქალებთან შედარებით. 2020 წლის IV კვარტალში, წინა წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით, აღნიშნული მაჩვენებელი ქალებში გაზრდილია 2,5 პროცენტული პუნქტით, ხოლო კაცებში გაზრდილია 4,7 პროცენტული პუნქტით, — აღნიშნულია ინფორმაციაში. bpn.ge

USA Today: ეორკი იპირიანის შედეგად კი ტრაგედიის შესაძლებლობა უკიდურესად

შეერთებულ შტატებში, რესპუბლიკელ ამომრჩეველთა 59-მა პროცენტმა განაცხადა, რომ მზად არის, მხარი დაუჭიროს აშშ-ის ყოფილ პრეზიდენტ დონალდ ტრამპს, თუკი ის მიიღებს მონაწილეობას შემდეგ არჩევნებში. ამის დასტურია გაზეთ USA Today-სა და საფოლკის უნივერსიტეტის გამოკითხვის შედეგები.

გამოკითხულთა 46 პროცენტის განცხადებით, ტრამპს მხარს დაუჭერენ, თუ ის ახალ პარტიას შექმნის. „გამოკითხვამ აჩვენა, რომ ტრამპის მხარდაჭერა დიდწილად ურყევია მეორე იმპიჩმენტის პროცესის შემდეგ“, — აღნიშნავს გაზეთი. იანერის ბოლოს გავრცელებული ინფორმაცია, რომ აშშ-ის ყოფილი პრეზიდენტი, დონალდ ტრამპი, აპირებს, შექმნას

«ღიანოჯახს და არა გენდერის იდეოლოგიას» — კოლონეთის პარლამენტის წევრი

პოლონეთის პარლამენტი აპირებს, განიხილოს მოქალაქეთა საკანონმდებლო ინიციატივა „ღიანოჯახს და არა გენდერის იდეოლოგიას“. ეს ინიციატივა პოლონეთის საშუალებებს მისცემს, „ქალთა მიმართ ძალადობისა და ოჯახში ძალადობის პრევენციისა და აღკვეთის შესახებ“ ევროპის საბჭოს კონვენციიდან, იმავე 2011 წლის სტამბოლის კონვენციიდან გამოვიდეს. პოლონეთის მიერ ხუთი წლის წინათ ხელმოწერილი

სტამბოლის კონვენცია კვლავ დაპირისპირების წყაროდ რჩება. ეს დოკუმენტი განიხილება, როგორც გენდერული იდეოლოგიის ხელშეწყობი. პოლონეთის ხელისუფლების წარმომადგენლებს არაერთხელ გაუკრიტიკებიათ კონვენცია. პოლონეთის შრომის მინისტრი, მარტინა მალაგი, აცხადებს, რომ პოლონეთი სტამბოლის კონვენციიდან გასვლისთვის ემზადება. alt-info.com

მაკრონი: ნატო აღარ სჭირდება მსოფლიოს!

საფრანგეთის პრეზიდენტმა ემანუელ მაკრონმა 19 თებერვალს გამართულ უსაფრთხოების საკითხების მიუხედავად, რომ ნატო აღარ სჭირდება მსოფლიოს, რადგან ის უკვე „არააქტუალური სტრუქტურაა“.

„მიუხედავად იმისა, რომ მცირე რუსეთმა და ვერც დასავლეთმა ბოლომდე ვერ გადახარშეს „კომუნისმის დასასრული“, ჩრდილოატლანტიკური ალიანსი უკვე აღარ არის აქტუალური სტრუქტურა“, — ეს ფრაზა გაისმა საფრანგეთის პრეზიდენტ ემანუელ მაკრონის ბაგეთაგან უსაფრთხოების საკითხებზე მიუხედავად იმისა, რომ მისი პრეზიდენტი უკვე აღარ არის აქტუალური სტრუქტურა.

„ნატოს შექმნის მომენტიდან დღემდე ნატო ძალიან შეიცვალა“, — განაცხადა მაკრონი და ყველას შეახსენა, რომ ჩრდილოატლანტიკური ალიანსი შექმნა ვარშავის ხელშეკრულების ქვეყნებთან დაპირისპირების მიზნით, რომელიც უკვე აღარ არსებობს. „ჩვენ განვაგრძობთ ბრძოლას იდეოლოგიის ან იმ ორგანიზაციის წინააღმდეგ, რომელიც აღარ არსებობს, ჩვენ ვებრძვით“.

tsargad.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთელა

«არ გვსურს, ზემოდახედონ, როგორ უნდა ვიხსოვროთ»

„ფული არასოდეს ყოფილა უნგრეთისთვის პრიორიტეტი“, — განაცხადა ვიშეგრადის ოთხეულის ონლაინშეხვედრის შემდეგ უნგრეთის პრემიერმინისტრმა ვიქტორ ორბანმა Interia.pl-ისთვის მიცემულ ინტერვიუში. ამასთანავე, უნგრეთის პრემიერმა აღნიშნა, რომ კარგია, როცა ფული გაქვს, მაგრამ არ უნდა ფული იყოს და-უშორჩილი.

„ფული — ეს არ არის, რისთვისაც ვიბრძვით, ჩვენთვის პრიორიტეტი არის ეროვნული სუვერენიტეტი. ჩვენ არ გვინდა, გვითითებდნენ, როგორ უნდა ვიცხოვროთ. არ გვინდა, ათასობით მიგრანტი ჩვენი პერიორიტეტი არის ოკუპაცია, რომელიც უზრუნველყოფილი იქნება სამუშაოთი“, — თქვა ორბანმა და დასძინა, რომ, თუ ევროკავშირი მიახლოებს უნგრეთს ამ მიზნებთან, ქვეყანა მოხარული იქნება კავშირის წევრობით. „ჩვენ (პოლონეთი და უნგრეთი) ჩვენს ადგილს ვებრძვით ევროკავშირში, ოღონდ ეროვნული სუვერენიტეტით. ასეთია ჩვენი მიდგომა“, — ხაზი გაუსვა უნგრეთის პრემიერმინისტრმა.

პოლონეთმა და უნგრეთმა დაბლოკეს ევროკავშირის 7-წლიანი ბიუჯეტი და ამით გამოხატეს უთანხმოება ფინანსური სახსრების გამოყოფის დაკავშირებაზე კანონის უზენაესობის დაცვასთან. პოლონეთი და უნგრეთი მიიჩნევენ, რომ ევროკავშირი ერევა კავშირის წევრ ქვეყნების საშინაო საქმეებში და ცდილობს, თავს მოახვიოს ის ფასეულობა, რომელიც მიუღებელია ცენტრალური და აღმოსავლეთ ევროპის ქვეყნებისთვის. iarex.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთელა